

**КАТИ ЛЕТИ
ДА СЕ ОБИЧАТЕ, УВАЖАВАТЕ
И МАМИТЕ (ДОКАТО
РАЗВОДЪТ ВИ РАЗДЕЛИ)**

Превод от английски: Лили Христова, 2009

chitanka.info

На скъпата ми сестра Лиз

КАТО РИБА НА СУХО

Както всички затворници усещам присъствието на надзирателя като пипала, спускащи се към долната част на стълбите, където съм се свила. Къщата е притихнала. Поемам си дъх подобно на гмуркач, който се готви да се устреми към дълбините, и оглеждам вестибюла. Няма никого. Стръска ме идещо отвън шумолене на листа. Докато се промъквам предпазливо към вратата, нервите ми са опънати до скъсване. Нещо ме докосва в тъмнината и подскачам като ужилена. Всъщност това са клонките на стайното растение, което съм забравила. Минава мъчителна вечност, преди да се уверя, че не са ме забелязали. Промъквам се напред, а страхът ме следва по петите. Най-сетне виждам очертанията на входната врата, но чувството, че ме наблюдават, се засилва. Вратът и раменете ми настръхват. Разтърсва ме прилив на адреналин. Заповядвам си да дишам, после болезнено, сантиметър по сантиметър напредвам на пръсти към свободата. Почти докосвам дръжката на вратата, когато една дъска под краката ми предателски изскърцва. Чувам топуркане на тичащи крака и страхът прогаря цялото ми тяло като пламък. Извързвам се, за да се изправа лице в лице с моя надзирател. Лампата в коридора светва и ме заслепява.

— С какво, по дяволите, си въобразяваш, че си се нагиздила? Няма да излезеш с тези дрехи. Веднага се върни в стаята си и се преоблечи!

Жалка и унижена, свеждам очи към повдигнатия си от специален сутиен бюст, едва закрит от едно от потничетата с пайети на дъщеря ми, и зашеметяващите обувки с абсурдно високи токчета, които откъгнах от нейния гардероб. Блузата не е достатъчно дълга, за да скрие факта, че не съм закопчала ципа на дънковата ѝ минипола.

— Не зная как да ти го набия в главата — гласът ѝ прелива от презрение, — но шансовете ти да станеш световноизвестен модел са понамалели — следващата дума е пропита със сарказъм, — майко.

Потрепервам.

— Тали, спести ми, ако обичаш долнопробния си сарказъм.

— Погледни се! Ти си на четирийсет и две. Кога ще започнеш да се държиш подобаващо? Наистина си жалка — надсмива ми се моята петнайсетгодишна дъщеря и прави кисела физиономия, все едно е изяла лимон. Изсветлялата под целувките на слънцето ѝ коса се спуска покрай лицето ѝ като на викингски войн.

— Ако си въобразяваш, че отново ще спечелиш сърцето на татко, като се обличаш... така — прави отвратена физиономия и присвива устни като котешко дупе — значи си по-заблудена, отколкото си мислех.

— Но мога още да нося къси поли, нали? Искам да кажа, че краката са всичко, което ми е останало.

— Не е до краката. Просто тази пола не ти отива на физиономията.

Посървам като престоляла салатата.

— Така ли.

— Мислиш се за забавна, но тъжното е, че не си. Ако беше по-мила с татко, той никога нямаше да си отиде.

Чела съм статии за влиянието на проваления брак върху юношеската психика, но не такава беше картинката. Дъщеря ми Наталия трябваше да обвинява себе си, а не съкрушената си майка. Отначало, когато преди две седмици съпругът ми ме напусна, съобщих на децата, че е заминал по работа. Но безкрайните ми сълзи и че на челото ми пишеше, че имам нужда от интравенозно вливане на алкохол, подсказваха друго. Тали беше твърдо убедена, че съм прогонила баща ѝ, понеже все се заяждам къде ходи и с кого.

Макар да бе ясно като бял ден, че Джаспър отдавна се бе простил с възможността да спечели титлата „Баща на годината“, казвам малко в собствена защита, понеже не искам да злословя по негов адрес. Примирено поемам удара... по двойната си брадичка.

— По дяволите, Тали, защо аз не бях достатъчно млада, та да зная всичко. — Но болка и гняв кипят зад привидно насмешливите ми думи.

— Мили Боже. Това моята блуза ли е? — Тали враждебно ме поглежда под вежди. — Как смееш да ми обличаш дрехите — просъсква тя, сякаш за да не събуди десетгодишната си сестричка

Руби, току-що заспала на горния етаж. — Казвала съм ти неведнъж, повтаряла съм ти милиони пъти да не ми ровиш из нещата. Жалко е.

Докато Джаспър не ме напусна, имах навик да нося от онези торбести дрехи, с които можеш да покриеш малък остров. Премениите ми, купувани предимно по каталог, се състояха от огромни ризи, скриващи тресящите ми се телеса, и развлечени анцузи, предназначени да затулят наедрелите ми колена и необръснати крака. Но вече за трети път през тази седмица дъщеря ми ме залавяше, че съм се натъпкала в нейните дрехи и хуквам към града, за да си върна изчезналия съпруг.

— Искам да кажа, що не се погледнеш. — Тали е застанала с изнесен в страни крак като балерина. Ръцете ѝ развълнувано потрепват, като че надиплят невидима балетна пачка. — Толкова е тъжно, че няма накъде.

Хвърлям поглед към огледалото над масичката в коридора. В сравнение със снимката на паспорта ми съм красавица. Косата ми, мътно руса, разделена на път в средата, се увива около челюстта ми като някаква примка на бесилка, от която изглеждам още по-жалка. Прекрасните ми някога светлосиви очи са загубили блясъка си, а клепачите ми са зачервени като на опитно зайче. Със синкавите полукръгове под очите приличам на невротичен опосум. Набързо мацнатото червило се е разтекло по бръчиците от напрежение около устата ми, а върху кучешкия ми зъб червенеет унило петънце. Огледалата не лъжат, но могат да бъдат разбити на парченца, докато децата са на училище, решавам аз, примигвам и впивам поглед в пода.

Дъщеря ми въздъхва.

— Не зная какво да правя с теб. — Гласът ѝ е ясен, зрял и самоуверен, после се извъръща кръгом с високите си ботушки.

Повличам се овчедушно подир Тали към кухнята на взетата под наем къща досами плажа на Южен Сидни. Имотът си го бива, с кухненски бар, черешови плочки и часовник с кенгуру, чиято въртяща се опашка сочи девет вечерта. Тали е пекла бисквити. След ненавременното изчезване на баща ѝ голямата ми дъщеря е завладяна от манията да приготвя сладки във всевъзможни часове на деня и нощта.

През май Джаспър заяви, че са му предложили работа в Австралия, във Футболната федерация, като треньор-координатор на международните и младежки отбори. Щял да отпътува към обратната

страна на света, а аз да остана да браня крепостта у дома в Хампстед. Аз обаче настоях да дадем къщата под наем и тръгнах с него. Приключението щеше да се отрази добре на дъщерите ни. Щяхме да станем част от стара традиция. Разказах му как близо двеста хиляди британски граждани са си стегнали багажа за Австралия само предишната година и че това е най-високият брой заминали след стабилно финансираната масова емиграция към страната на кенгуруто през шейсетте. Джаспър се опита да ме разубеди. Но бракът ни и без това боксуваше като таратайка в кал, та нямаше начин да ме забаламоса.

И така, вдигнахме си чуковете през юли, след края на английската учебна година. Голямата ни дъщеря Тали мразеше ултрамодерното си частно училище и с радост изтръгна корените си. Малката Руби е лудо влюбена в животните, затова Джаспър нае къща на плажа, близо до Националния парк, пълен с качулати какаду, кенгура и варани. (И аз обичам животните. Но в чинията си, до кускуса и морковите.) За момичетата решаващ фактор бе, че новото им училище щеше да е смесено и учебната програма включваше уроци по сърф. Мястото изглеждаше идилично — колкото и бракът ни да не беше. Излетяхме от летище „Хийтроу“ с двайсет килограма свръхбагаж — говоря само за емоционалния ни товар.

Месец след австралийската ни авантюра Джаспър изчезна така бързо, че само дето подметките му не се подпалиха. Настани се в хотел с изглед към Харбър бридж, „за да намери себе си“, както сам се изрази. Но всъщност ние бяхме изгубените. Де да имаше и психологически сателитен навигатор, който да ни посъветва:

— Направихте погрешен завой. Върнете се към живота си. Влезли сте в задънена улица.

— Не биваше постоянно да го критикуваш. — Тали рязко ме връща към действителността. — И защо не пазеше диета? Когато си се оженила за татко, си била приятно закръглена. Виждала съм снимки. Сега кой номер носиш? Не зная колко още статии трябва да ти изрязвам по цяла година, че да престанеш да се тъпчеш.

Прехапвам устни и се опитвам да си припомня, че дете ли си, то е за цял живот, не само по Коледа. Най-лесният начин да го сторя, е

като отворя хладилника и си наляя пълна догоре чаша с вино.

— Запуснала си се, мамо.

Думите ѝ стигат до съзнанието ми и аз потрепвам от удара. Защо Джаспър ще иска да ми влезе в бикините, щом аз не се побирам в тях? Отне ми половин час, за да се натъпча в най-обемистата пола на дъщеря ми — дори и така ципът заседна на половината път на шишкавия ми хълбок. Нищо чудно, че сексуалният ни живот през последните шест месеца бе като да се опитваш да вденеш в игла спагети. Не е чудно, че се е боял, че ако се качи на борда, ще си опърли задника на електрическата крушка.

— Имаш право, Тали. По дяволите, ако оставя тялото си на науката, тя ще обори завещанието. — Чувах в гласа си фалшива веселост. — Толкова съм безформена, че ако се съблека в стриптийз клуб, ще ми платят наново да се облека.

Чакам да ми възрази, да каже нещо утешително, но мълчанието ѝ ме пронизва като с нож. Когато Джаспър си отиваше, му изкрещях:

— Доведе ме в една чужда страна и ме заряза без приятели и роднини. Как можа? Дори не зная пътя към града...

Отговорът му все още отеква в черепа ми.

— Не забравяй да оставиш след себе си трошици хляб, че да намериш пътя за връщане. Поглеждала ли си се колко си надебеляла, Луси?

— Слушай, когато си потиснат, не бива да пропускаш нито едно ядене. Трябва да хапваш по нещо... дори да са само три-четири блюда на час — отвърнах с насмешливо равнодушие. Откакто бракът ни взе да нагарча, все ям. Единственото ми изискване към обяда е да е изобилен. Чудя се дали да не сложа гърбици по пода в кухнята както по улиците, че да забавя скоростта си към хладилника. Не аз бях виновна. Всяка жена ще ви каже: „Яде ли те нещо, почвай да ядеш.“

— Защо не вземеш мерки по въпроса? — раздражено настойчиво пита Тали. Ближе сурово тесто за курабии от дървената лъжица, детински жест в контраст със строгото ѝ изражение.

Слепоочията ми започват да пулсират. По-голямата ми дъщеря започва да ми докарва главоболие. Дали на шишенцето с панадол не пишеше: „Опасно. Пазете се от деца.“ Изритвам ботушките с високи токчета на Тали и пийвам яка глътка вино.

— Освен това пиеш прекалено много. — Тали изтръгва бутилката от ръцете ми. За първи път забелязвам, че дъщеря ми е по-висока от мен поне с два сантиметра. Кога е пораснала? Моето скъпо момиченце е толкова подвижно и леко, при все че тревогата я смазва. — Всяка вечер, откакто татко си отиде, се напиваш като мотика. Колко сутрини те намирам припаднала във всекидневната?

— Повърви един километър с високите ми токчета и ще разбереш защо имам нужда да полегна. — Опитвам се гласът ми да звучи жизнерадостно, но усещам зейналата пред мен пропаст от злочестина.

— Не мога да повярвам, че отново си пропушила. Нямаш никаква воля.

— Не пуша...

— Видях цигарите в чантата ти. Не съм вчерашна, мамо. Сигурно ме имаш за бавноразвиваща се, щом си въобразяваш, че ще се измъкнеш ей така.

— Пушенето ми помага да разсъждавам. А ми е нужно да си събера мислите. — Опитвам безуспешно да се пошегувам.

Тали само извърта очи, отказва да се разсмее и гневно тиква тавата с курабиите във фурната.

— Струва ми се, че трябва да пийна — добавям и грабвам шишето с вино от дъската за сушене на съдове, където тя го е оставила.

— А на мен, че сякаш съм осиновена. Поне се моля случаят да е такъв.

В парещ прилив на носталгия си спомням времето, когато дъщеря ми ме обожаваше. Всичките пламенни прегръдки, неудържими целувки, топлото ѝ, сгушено до бузата ми лице, малките ѝ пръстчета, стиснали моите, докато я люлеех с приспивна песен в сгъстяващия се мрак. Чувствах топлите ѝ ръчички около врата си, сънищата, пърхащи под спуснатите ѝ клепачи, кожата ѝ, ухаеща на ванилия и слънце. Пригответни от самата нея подаръци за деня на майката, чаши с хладък чай и изстинали препечени филии в леглото в събота... А сега — пренебрежение, презрение и насмешка. Пък и как да ме уважава, когато все ме хваща унижително да се опитвам да върна избягалия си съпруг с дрехи наполовина на моя размер, ушити за жена два пъти по-слаба от мен?

— Истината е — признавам аз, като я подминавам, — че баща ти ни доведе накрай света и просто ни заряза. Тук дори нямам и банкова сметка. Трябва да поговоря с него по практически въпроси, като да речем да не умрем от глад. Ако не ми даде никакви пари за домакинството, ще се наложи Руби да износва дрехите ти, докато още ги обличаш и ти.

Тя отново отказва да се разсмее. Тали е усъвършенствала изражението на надменна безочливост, което говори, че е прекалено изтънчена да се поддава на досадни чувства като хумора. И сега ме гледа точно с такава физиономия.

— Нямах ли си собствени пари? — пита укорително тя. — Аз например никога не бих се отказала от кариерата си заради мъж. Никоя жена с всичкия си не би го сторила.

Още един удар под пояса.

— Скъпа, някога имах ум. Сега имам само деца. Но каквото и да преживява баща ти, криза на средната възраст или що, ще го преодолее и ще дойде на себе си. Но междувременно не бива да тънем в немотия.

— Никой вече не употребява думата „немотия“. Използвай лишени от добри условия на живот, онеправдани или непривилегирвани — прекъсва ме тя.

— Страхотно — отпивам още една голяма глътка вино. — Значи си оставаме бедни, но речникът ни се обогатява. Колко удобно.

Вие ми се свят и ми се повдига, затова се свличам на най-близкия стол. Заради страха. С Джаспър сме — бяхме — уредили живота си съвсем традиционно. Когато преди десет години се роди Руби, напуснах работа като физиотерапевт и се отдадох на готвене, чистене и отглеждане на деца. Съпругът ми открай време държеше касата и негово задължение бе да сменя батерията на противопожарната аларма. Той се грижеше да внася навреме застраховката за къщата, да плаща здравните осигуровки и радиаторите да не текат. Винаги поправяше нещо, когато прокапеше, започнеше да пуши или речеше да изгори. Знаеше къде се намират бушоните и какво се прави с тях. Как щях да живея без него? Как щях да ремонтирам колата, да премествам тежки мебели и да си служа с гаечните ключове? Кой щеше да отваря бурканите с мед? Кой щеше да прави снимки, когато сме на почивка, и да го няма на никоя от тях? Кой щеше мъжествено да свети с

електрическото фенерче или да ходи до денонощната аптека в три сутринта?

Втрещвам се в рафта с подредените по азбучен ред подправки, погълната от собствените си безрадостни мисли. Как ще се справям без Джаспър? За мен всеки инструмент е „джунджурия“. Единствената ми проява на технически умения е да тресна някое електронно устройство, та дано проработи. Слава богу, че сега бутилките с вино ги продават с капачки на винт, понеже дори да вадя тапи с тирбушон не ми е по силите.

Студена паника впива нокти в гърдите ми. Не само че не зная как да живея без Джаспър, а и не искам. Обичам го, откакто едва навършили двацет, лежахме голи на плажа в Гърция и проследявах с пръст съзвездията от лунички по широките му плещи. Знаех ги наизуст всичките. Още ги зная. Дори и през изминалата година, когато той бе безчувствен и безразличен и ми обръщаше внимание само колкото да ме оскърби. Даже когато открих синина от любовно ухапване на задника му, която той небрежно обясни като натъртване при игра на тенис, а аз се надявах да е бубонна чума. Приятелката ми Рене ме бе посъветвала да го изритам от къщи.

— Защо му позволяваш да подронва самочувствието ти? — И ми препоръча да бъда „като наполовина пълна чаша“. Посъветва ме да гледам на изневярата му като на катализатор за нов живот. Могла съм да обнова собствената си личност и да оцветя в нови багри сънищата си. Не изглеждаше по-трудно от проектите ѝ на интериорен дизайнер. Първата ми среща с Рене бе, когато ме спаси от един адски ремонт. Леглото ни бе в коридора, миялната — в банята, хладилникът — на двора, а строителите — на почивка в Ибиса. Рене разбираше от интегрални глави за душеве, двойно действащи клозетни казанчета и всевъзможни кранове с форма на лебедови глави, които за мен са като послание на санскритски.

Въпреки че се наложи да разчитам на Рене за значително повече от плочки, чешми и теракота — а да приемаш съвети по въпросите за брака от жена, която няма деца, е все едно взимаш уроци по степ от някой еднокрак. Затова макар че тя все ме подккоросваше да се срещна с адвокат по разводите, упорито продължавах да обичам съпруга си.

— С Джаспър сме едно, Рене. Женени сме толкова отдавна, че нищо чудно брачното ни свидетелство да е написано с йероглифи — възразявах аз.

Но всъщност исках да кажа, че Джаспър бе първият мъж, когото бях обичала. Първият, който намери пътя към катеричката ми без карта, компас и справочник на ядливите горски плодове. Мускулест и с бронзов тен, понеже цял живот играе футбол, той има дълбоко разположени, леко полегати очи с цвят на тъмен мед, ниско подстригана коса и мъжествено, изсечено лице, което идеално би паснало за някоя реклама за бръснарски ножчета. Стоя до мен, когато се раждаха децата ни. Не се откъсна от нас, когато те правеха първите си стъпки. Бяхме впримчени един в друг, омотани чрез семейния живот, ежедневните малки радости, шеги, взаимните отстъпки... Е, вярно, не е идеален. Не пристъпя като пума, за него женското тяло не е музикален инструмент, пред който да благоговее, нито мие съдовете гол, след като е сготвил екзотичен обяд. Но отговаря на толкова много романтични изисквания — той е интелигентен, способен, красив и атлетичен. И преди всичко — мой.

Сръбвам шумно нова глътка ризлинг и се заричам да се срещна с него, без значение какво казва Тали. Напомням си, че вкъщи аз съм възрастната. Защо да приемам съвети от тийнейджърка? Откъде ще знае някаква си петнайсетгодишна колко сложна е любовта? Лесно им е да приказват на хлапетата, но какво ли знаят!

— Тали, ако някога нагазиш в любовта, изчегъртай я от обувките си, преди да си я разнесла по целия килим, разбра ли? Гнусна работа е. Тали още веднъж ми конфискува бутилката с вино.

— Не се ли насити, мамо?

— На трезвеността ли? Да.

Тършувам в чантата си за цигари, които не ми е позволено да пуша.

— Какво търсиш? — строго пита тя.

„Пробойна в акта ти за раждане“ ми се иска да отговоря, когато установявам, че ми ги е скрила, та вместо това отвърщам:

— Ключовете за колата. Нали ще наглеждаш Руби, докато ме няма? Обясня ли на баща ти какъв хаос е причинил и колко ни е нужен, той ще се върне.

Тали ми препречва пътя.

— Никакво самоуважение ли нямаш?

Самоуважение ли? Разсъждавам безмълвно. Не зная дали ще окажателствите състоянието ми като хронична липса на самочувствие, но определено ме изпълва усещане за собствената ми неадекватност.

— Мислех, че хубавото да си възрастен е, че си достатъчно умен, та да не вършиш тъпотии — заявява тя и посяга към ключовете.

— На мен пък ми се струваше, че предимството да си дете е да отваряш достатъчно работа на родителите си, та да не им остане време да се разделят — сопвам се в отговор и изскубвам ключовете от горещата й дребничка ръка.

Очите на Тали пламтят от презрение. Разправията тъкмо да ескалира, когато по-малката ми дъщеря Руби изведнъж цъфва на вратата.

— Намокрих кревата — мънка тя. Десетгодишното ми момиченце извърща изкривеното си от отчаяние лице към мен. Виждам, че по него се стичат сълзи и сърцето ми се къса. Големите й сини очи са се превърнали в тесни полумесеци заради седмицата плач. За миг сякаш съм парализирана от обич, после я притискам до себе си.

— Няма нищо, милата ми. Не е толкова страшно.

— Татко върна ли се вече?

Такъв въпрос трябва внимателно да се заобикаля като дремещ крокодил. Така и сторих... Поне през първата седмица, през която Джаспър вече го нямаше. Но когато по-късно се опитах да обясня, че татко е много изморен и му е нужно малко време да остане сам със себе си, Руби започна да плаче и не спря.

— Не ме ли обича вече татко?... Да не би да е защото изпуснах хамстера? — Освен дете всяка нощ плачеше, докато заспи, започна и да се подмокря в леглото. Това, че Джаспър ни напусна, бе катаклизъм с мащаба на емоционално цунами. Дъщерите ми реагираха по различен начин. Докато Тали оставаше затворена, с присвити като амбразури очи, с уста, все едно закопчана с цип, с турникет на чувствата, Руби се бе разтопила. Но и в двата случая тектоничните пластове на детския им свят се бяха разместили, отваряйки огромни пукнатини от несигурност и чувство за вина. Изведнъж сякаш с нож ме пробужда обич и към двете. От болката дъхът ми спира. Как допуснах това да се случи със семейството ми? Грешката е моя. Поемам

кислород, за да сподавя мъчителното ридание, което си пробива път през гърлото ми.

— Защо не се обадиш на баба? — настоява Тали. При мисълта потръпвам от ужас. Представям си ледения укор на майка ми с нейните поло и елек в подходящи си цветове и наниз от перли в консервативната ѝ къща в Уимбълдън и вечното ѝ „нали ти казах“, сипещо се върху главата ми като градушка. Майка ми все повтаряше, че Джаспър е безличен. А баща ми? Е, той е наясно с каква ли не смайваща и полезна информация като какво трябва да бъде налягането на гумите за тировете в Аляска или как да замениш ремька на вентилаторната перка с чорапогащите си. Но не и какво да правиш, когато разбият сърцето ти. Унижението пред обществото ме кара да се сгърча, все едно съм пред огледалото в пробна, останала само по бикини.

— Няма защо да тревожа баба, понеже ще сложа в ред работата с баща ви. Но сме длъжни да браним крепостта — отговарям, докато люлея Руби в прегръдките си. — Не искам никой от семейството да хукне да звъни на татко и да настоява за обяснения. Очевидно се намира в деликатно състояние. Налага се да стискаме зъби, деца. Да продължаваме сякаш ситуацията е нормална.

— Нормална ли! — кипи Тали и изразително клати глава, като ме измерва от глава до пети с възмущение. — Точно така. Особено пък ти.

— Защо не можем да сме като всички, мамо? — пита сънливо Руби. И двете копнеят за уютната домашна атмосфера и съпружеската дълговечност на поколението на майка ми, които ме поразяват не помалко от храбростта на спартанците или инженерната мисъл на древните гърци.

— Освен това не искам вие, момичета, да изпращате имейли на когото и да е в Англия по този въпрос. Не и след като всички роднини се изредиха да ни гостуват за сбогом и ни обсипаха с подаръци. Ще умра от неудобство. Пък и сегашното положение е само временно. — Мъча се да се усмихна, но от усилието само ме заболява устата.

Тали отваря фурната и изважда тавичката с бисквитите. Те ухаят на уют и топлина — само те в тази чужда, модерна тухлена къща. Тя трясва тавата върху каменната плоча на пейката.

— Една нормална майка щеше да знае как да постъпи. Една нормална майка нямаше да допусне това да се случи. Една нормална

майка щеше да каже на съпруга си да върви по дяволите.

— Хей, какво лошо има да живеем в Кронула — отвръщам. Откакто Джаспър ни напусна, започвам да подозирам защо ни запокити колкото се може по-далече от града. Кронула е последната спирка на влака. Така погледнато, както сега съм на крачка от самоубийството, поне преходът от предградието ни към отвъдното ще бъде примамливо лесен.

— Понеже сестра ти ме наказва и не ми е позволено довечера да ходя до града — шегувам се заради Руби, — какво ще кажете да хапнем прясно изпечени бисквити с горещо какао? И джобните ли ще ми вземеш, Тали? Ах! — С радост откривам скрит пакет цигари в задната част на килера и си запалвам една с отчаяна наслада.

— Не мога да повярвам, че ти се вижда забавно. Защо все се шегуваш с всичко? Например, че татко ни напусна. Как може да ти е весело в такъв момент?

— А защо на вас да не ви е? — отвръщам унило.

— Ти си виновна. Мразя те! — изплюва насреща ми Тали. — Дано да умреш!

Пийвам още една глътка вино, дръпвам си от цигарата, навик, от който се отказах преди десет години, и отговарям:

— Работя по въпроса, скъпа.

ВНИМАНИЕ АКУЛИ

Да живееш с дъщеря тийнейджър е все едно да съжителстваш под един покрив с мюсюлманин фундаменталист. Майка ли си, не ти е позволено да танцуваш, да пееш или флиртуваш, да се смееш гръмогласно или да носиш къси панталонки. Да не говорим да дебнеш избягалия си съпруг — ето защо се промъквах през прозореца на спалнята си в един часа сутринта.

Само за трийсет минути стигнах до града с колата в този час на нощта, шофирайки по брега на Ботаническият залив и потъналото в светлини летище. Още по-лесно бе да вляза в хотелската му стая. Все пак му бях съпруга. Докато застрашително залитах на чудовищно високите си токове — приличах на прохождащо дете, стъпващо за първи път върху лед — обясних на администратора, че съм прекарала вечерта с приятелки и понеже е много късно (уместно пиянско кикотене), най-добре да не будя благоверния. Служителят се ухили съзаклятнически, погледна фамилното ми име върху кредитната карта и ми даде резервния ключ.

Тирадата, която си бях приготвила колко много го обичам и как ужасно ни е нужен, задави гърлото ми, щом светнах лампата на номер 156 и в леглото пред очите ми лъснаха две тела. Отчаяно се надявах да съм влязла в погрешна стая, но от смущение гърлото ми пламна.

— Джаспър?

Главата му с разрошена от съня коса се подаде изпод завивката с присвити заради светлината очи. Но, аз се втренчих във втората глава. Усмивката, която жената ми отпрати, бе по-неискрена и от на адвокат.

— Уф, здрасти — промърмори тя.

Обгърнах с все сила тялото си с ръце и се опитах да задържа ужасната болка вътре в себе си. Стаята се люшна като лодка наред буря. Нужна ми бе спасителна жилетка или пояс — „понеже в стаята нямаше мъже“, както би отбелязала саркастично най-добрата ми приятелка Рене. Само дето в леглото до нея имаше един и той бе собственият ми съпруг.

— Рене? — Разтърсих глава, сякаш ме бе нападнало ято пчели. Всичко ме болеше, като че нервите ми бяха оголени от край до край и изложени на атмосферните условия. Заплаках беззвучно. Най-сетне не можех вече да се сдържам и от гърдите ми се откъсна сподавено ридание. Джаспър скокна на крака и с отворени обятия се запъти към мен.

— По дяволите. Мътните го взели. Съжалявам, Луси. Все не намирах подходящ случай да ти го съобщя.

— Да — добави Рене. — И двамата сме съкрушени. — Но гласът ѝ не прозвуча извинително, а погледът ѝ режеше като лазер.

Като че някой бе извадил предпазителя на граната. Инстинктивно отстъпих назад. Съпругът ми протегна ръце към мен в жест на помирение, но аз му се изплъзнах, изненадана в засада от болезнени картини в паметта: Рене ме подпитва как върви бракът ми; Рене, която се опълчва срещу него, утешава ме и ме подкокоросва да му сложа край; Рене, която ме уверява, че „чашата е наполовина пълна“, а не „полупразна“ и ме съветва да преоткрия живота без Джаспър. Тази жена бе достойна ученичка на Мата Хари.

— От... кога? — Гласът ми звучи като отчаян шепот.

Физиономията на Джаспър е безизразна като циферблата на счупен часовник. Когато се срещнахме за първи път, лицето на любимия ми грееше от пламенни чувства. Гъвкавото му тяло искреше от чиста атлетическа енергия. За мен бе като кристализирала светлина. Но мъжът, който се бе изправил пред мен, бе смазан от угризения. Припряно уви около кръста си една хавлиена кърпа.

— Рин, искам да кажа Рене, дойде да декорира кабинета ми, спомняш ли си? След като се справи така отлично с къщата ни...

Сякаш ме заляха с кофа леденостудена вода. Беше преди малко повече от година. Като в калейдоскоп изведнъж всички парченца си дойдоха на мястото — съпадението, че най-добрата ми приятелка и съпругът ми често ходят в командировка по едно и също време. Консултациите в неговия офис късно посред нощ. И през всичкото време Рене се навърташе около мен и ме придумваше да споделям с нея, което правех с охота, понеже ѝ вярвах напълно. И всичките психологически боеприпаси, с които я бях екипирала, бе използвала да разпалва и съблазнява съпруга ми.

А в прелъстяването Рене бе в стихията си. На много купони съм я виждала в действие: как леко докосва ръката на някой мъж, големите ѝ, влажни очи, с които го гледа, докато го пита: „Щастлив ли си?“ Мъжете не мерят температурата на чувствата си така често както жените. Това не е въпрос, който попада в обсега на радара им. „Ами, да, предполагам“ е неизбежният отговор. „Нима? — тя свива съчувствено устни. — Истински щастлив?“ Тогава за миг ще остави плячката си, ще се замисли и ще сведе очи към сочните си гърди, гърди, от които никога не е сукало ревящо бебе, и той ще започне да се съмнява. „Е...“, той ще замълчи за миг точно преди да я хване за ръката. О, Боже, колко деликатна изглежда дланта ѝ в силната му лапа. Френският ѝ маникюр никога не е бил загрозяван от белина или градинарска лопата. Изминали са двацет години, откакто за последен път сама си е измила косата.

Наблюдавах я как кокетира с безброй мъже през петте години, през които я познавах. Тя приемаше поговорката „Морето е пълно с риби“ така буквално, че можеше да кандидатства за разрешително за промишлен риболов. Само не можех да повярвам, че е впримчила скъпия ми съпруг. Или че възлюбеният ми мъж си е паднал по нея, налапал е куката, стръвта, че и тежестите.

— Добре де — заговори отново Джаспър. Гласът му сякаш идваше от безкрайността. — ... После действително се сближихме, докато тя ме съветваше как да осъвременя компютъра си.

— Да, сигурна съм, че е особено отзивчива към потребителя — изстрелях в отговор, след като установих точно кои мои гласни струни издайнически треперят. Съпругът ми бе изрекъл достатъчно плъзгави лъжи, можеш да се пързалияш със зимни кьнки отгоре им. Но мисълта за смайващото предателство на „най-добрата ми приятелка“ вледеняваше кръвта ми. Тя бе Яго за моя Отело. Брут за моя Цезар. Цялата пламвах, като си помислех за тайните, които ѝ бях споделила за сексуалния ни живот.

— Виж, Луси, ние двамата така и така станахме като брат и сестра — обади се окаяно Джаспър.

— Къде? В Тасмания ли? Брат и сестра спят заедно и им се раждат две деца? — попитах недоверчиво. — Вижда ми се някак незаконно.

— Не прелюбодеянието е причина за провалянето на един брак — додаде Рене с отработеното си котешко мъркане. — То е само симптом.

Озадачена, разрових спомените си. Кога Джаспър бе започнал да се отдръпва? Точно преди година... точно когато Рене започна да работи за него. Бе станал сприхав и раздражителен и отсъстваше все по-често. Отначало предположих, че е заради напрежението в работата, но в живота му се появиха празноти, промеждутъци, за които не можеше да даде обяснение. Трябваше да доловя признаците, когато ми подари тава за печене на хляб за деня на Свети Валентин вместо предизвикателното бельо, което бях поискала. Започна да се преструва и в леглото. Правеше се на заспал, за да остане безчувствен към ласките ми. Това, което се случваше помежду ни в леглото, наподобяваше фиаско. Е, любехме се от време на време, но докато някога впиваше очи в моите и ме уверяваше колко ме обича, сега ги държеше затворени или вперени във възглавницата.

И не само в секса загубихме интимността си. Прегръдките, след като свършихме, останаха в миналото. Докато някога се гушкахме на канапето и той ме целуваше без явна причина, изведнъж установих, че страдам от липсата на топлина. Освен това престана да решава и кръстословици с мен, което значеше, че не мога да отговоря на никой от спортните въпроси. Когато престана да ми носи чай в леглото в неделя сутрин, ме обхвана злокобно чувство, но се залъгах с мисълта, че сега, когато децата обсебват значителна част от живота ни, тази промяна е нормална. С ум, мъждукащ като четирийсетватова електрическа крушка му повярвах, че не ми показва сметката за втория мобилен телефон, понеже службата му я плаща, а не защото не иска да я видя. По дяволите, изобщо нямаше да се чувствам не на място сред степите на Серенгети. Как можех да съм толкова глупава? Все едно скачах с бърнджи, ала без въже. Но край. Станах корава като стомана. И преди бяхме преживявали тежки времена, но оцелявахме. Да му се не знае, щом изтърпяхме осем месеца с бебе, виещо от колики, щяхме да се справим и с това, да го вземат мътните.

За миг забравих, че съм облечена като застаряваща проститутка, а клатушкащите ми се високи токчета бяха най-стабилната ми част.

— Ти — креснах към Рене, пронизвайки въздуха в нейна посока — Не искам да те виждам, докато си жива. Джаспър, ти си идиот.

Допуснал си това, това... — не можах да измисля подходящия епитет за нея — чудовище да те съблазни и да те отнеме от нас. Но ти прощавам. Криза на средната възраст. Няма как да е друго. Децата... — Като се сетих за Руби и Тали, очите ми се наляха със сълзи, но не им позволих да потекат, да не би съпругът ми да се изкуши да ги избърше с молба за развод. — И децата и аз те обичаме. Съжалявам, ако съм те разочаровала. — Погледнах към Рене, която скръсти дългите си, изящни ръце под главата си върху ленената възглавница. — Ще отслабна.

Самоотверженият стремеж на една жена да бъде мацка означава, че няма намерение да прочете нито една дебела книга. Въпреки че бе възпитаница на най-елитните английски пансиони, книгите ѝ бяха адаптирани, а колекцията ѝ от дискове с музика се състоеше от компилации.

— Джаспър, зад гърба си имаме цяла история. Толкова общи неща ни свързват. Не само децата. Мога да те направя щастлив отново... — изтърсих. — Обещавам. Събери си вещите и се прибери у дома, при нас.

— Лусинда??? — Гласът ѝ бе хладен като чаршафите, които съпругът ми цапаше всяка нощ срещу петстотин долара. — С Джаспър ще живеем заедно. От цяла вечност се опитва да ти каже...

Болезнено осъзнах, че възможността за работа в Австралия е била неговата стратегия за бягство. Бе планирал напускането на семейството да съвпадне с новата му работа. По този начин щеше да избегне всякакви сцени и взаимни обвинения. Щеше да ни напусне привидно заради работата, а после щяхме да останем разделени за постоянно. Когато заявих, че ще тръгнем с него, с куфарите, бохчите и две нацупени деца, очевидно съм осуетила коварните му планове.

А може би Джаспър наистина се бе поколебал да разбие живота на дъщерите си? Само дете безмилостната Рене, заблуждавайки ме, че отива на леководолазна почивка, го бе последвала. Жестоката ѝ постъпка ме оставяше без дъх. В огледалото на хотелското легло приличах на жертвата от филм на ужасите, която току-що е видяла Звяра. Но вместо да запищя, усетих как гневът ми започва да кипи, като съскаше и хвърляше пръски върху невидимата печка. Започнах да обстрелвам Рене с възглавници, книги, обувки, всичко, което ми

попаднаше под ръка, докато силните ръце на съпруга ми не ме усмириха.

Рене изобщо не реагира. Гладката кожа на бузата ѝ едва потрепна веднъж и тя прекара пръстите си с безупречен маникюр през абаносовочерния си бретон а ла Луис Брукс^[1].

— Мисля, че е време да си тръгваш — кратко каза тя.

И тогава осъзнах абсурдността на ситуацията и гръмко се разсмях. Превивах се на две в пристъп на веселие колкото неочаквано, така и изумително.

Когато се изтощих съвсем и се почувствах изцедена от силните чувства, Джаспър нахлузи някакви дрехи и ме поведе обратно към колата ми с обещанието да дойде да ни види на обяд на следния ден, да се сдобрим и обсъдим ситуацията. Сякаш на автопилот запалих двигателя и подкарах вцепенена от шока. Но през дългия път на юг пред очите си виждах Рене, със самодоволен вид на котка, глътнала канарче.

Чашата ми не бе нито наполовина пълна, нито наполовина празна. Преди всичко не бях поръчвала питието.

[1] Луис Брукс (1906–1985) — американска актриса, танцьорка и модел — Б.пр. ↑

ВНИМАНИЕ ОСТРИ СКАЛИ

Женската работа никога не свършва. Не и създадената от мъжете. Да вдигне кръвното на една жена за Джаспър е най-близкото до раздигане на кухнята, с изключение на някой горещ тиган, който да остави да се дави в мивката. Но не за това вилнеех днес. Въртях се из къщата като разбеснял се дервиш и се потях над току-що излязла от печат готварска книга. Бях толкова щастлива, че не можех да се заставя да разбия яйцата за крема. Говорех им с пламенно чувство и ги уговарях да дадат всичко от себе си. Руби рисуваше картички и знаменца, на които пишеше „Обичаме те, татко!“ Тали набра диви цветя. Попригладих провисналите си пирги, изскубах предателските косми по брадата си, сложих си сенки на очите — после изтрих по-голямата част с пръст в безуспешен опит да ги „съчетая“. Намацах се с крем, докато станах по-хлъзгава и от градински плужек. Децата възторжено наредиха масата. После зачакахме блудния глава на семейството.

Към два почувствах известно притеснение. Към четири започна да ми призлява. До седем Тали отново се бе запретнала да пече сладкиши, Руби както обикновено плачеше, а аз започнах да пия. След като Джаспър не отговори и на стотното ми телефонно обаждане, продължих да се наливам още повече, докато блуждаех около недокоснатата гощавка като госпожица Хавишам. Когато се обадох в хотела и установих, че Джаспър се е изнесъл, пресуших и останалото в бутилката. Чак в понеделник Австралийската футболна федерация потвърди, че си е взел една седмица отпуск и е на почивка някъде около Топ Енд, където и да се намираше това. Ясно бе като бял ден, че съм в абсолютна безпътица... и нямам и най-смътната представа къде, по дяволите, се намирам. Изолирана, в една непозната страна, нямах близки, нямах работа, нито приятели... Всъщност съпругът ми бе избягал с най-добрата ми приятелка... и тя наистина ми липсваше. Един фатален удар ме бе лишил от двамината, на които вярвах най-много. И заедно с тях си бе отишло цялото ми емоционално

равновесие. Има формуляри, на които пише: „При непредвидени обстоятелства, моля уведовете...“ Изведнъж нямаше на кого да се обадя.

Някога се възхищавах на черните като къпини очи на Рене, с по хиляда дявола във всяко. А как ми се присмиваха сега. Мисълта как с памук ми бе измъквала поверителна информация ме караше да скърцам със зъби нощем, да хапя възглавницата си, да се вирам в тавана с изцъклени очи, обезумяла от ужас заради собственото си лековерие. Винаги когато се унасях в сън, в съзнанието си виждах Рене с лицемерно загриженото ѝ лице току досами моето, дребните ѝ заострени зъби, престорената ѝ, уж съпричастна усмивка, разтегнала яркочервените ѝ устни. Но нямаше смисъл да заспивам, понеже децата упорито сънуваха кошмари и плачеха насън „Искам си татко“ в различни часове на нощта. Ако воплите им съвпадаха по време, можеше и да открадна някой и друг час сън. Най-мъчителното на света е да видиш как децата ти страдат, а с нищо не можеш да облекчиш болката им. Техниката „дай да го цункам и ще мине“, прилагана от майките по цял свят, не помагаше. Нито бинт, нито лекарство. И люлчина песен не можеше да ги приспи. Сън ли? Друг път! Лежах будна, докато потъна в дрямка минути преди часовникът да звънне в седем, когато с мъка се измъквах от леглото, за да вдигна момичетата за училище.

В Австралия небето е крещящо, екзотично синьо. Дори през септември, когато още е зима, облаците се плъзгат над хоризонта, сякаш се веселят във висините от все сърце. Като че се присмиваха на нещастieto ми. Тухленото бунгало, в което живеехме под наем, се намираще на най-южната точка на полуостров Кронула. От едната страна се плискаше Тихият океан, а от другата бе разположено пристанището на река Хакинг. Отсреща се простираха сто петдесет и четири километра национален парк. Кварталът около нас сякаш бе нагизден за карнавал. Една от къщите наподобяваше испанска хахиенда, друга бе разкошна като тексаски дом в колониален стил. Алпийска хижа просеше внимание, щръкнала до японска пагода, граничеща с модерен остъклен куб, издаден над морето. Нашата къща бе с италиански керемиди и големи прозорци. Стаите бяха облени от слънце. Всяка сутрин дърпах щорите, убедена, че най-подходящият начин да започна деня е да се върна в леглото. Знаеш, че си в депресия,

когато се чувстваш така през деня след изминалата нощ... а дори не си излизал никъде. Силите ми стигаха единствено да се напъхам в някой анцуг и като робот да приготвя закуската на децата, сандвичите за училище и да им помогна с домашните. Понеже най-доброто лечение за безсънието е спането, започнах да взимам хапчета. Гълтането на успокоителни ме докара дотам, че да се унасям и между дремките. Бях се натъпкала с толкова много таблетки, че трябваше да си сложа на устата предпазен капак, за да не ги докопат децата. Реших да се присъединя към дружеството на анонимните наркомани, за да се снабдя с още рецепти за хапчета под чуждо име.

Заради Руби и Тали опитвах да твърдя, че ме е хванал двайсет и четири часов вирус — е, такъв, какъвто не ме пусна през цялата им пролетна ваканция. Колкото до домакинските ми задължения, освен дето от време на време се вглеждах замислено в неизмитите съдове, единственият ми прием за чистене бе да паля множество свещи, та никой да не забелязва праха. Щом децата потърсеха чисти дрехи, се преструвах на веселячка и обяснявах, че да домакинстваш, когато имаш деца, е толкова безсмислено, колкото да миеш колата, като вали сняг. Упорито се стараех да приготвям поне вечеря, но често успявах само да намацам фъстъчено масло върху тридневен хляб. Казвах си, че когато си в депресия е рисковано да си служиш с опасни инструменти като картофобелачката. Една вечер съвсем не бях на себе си, та овалях чорапите на Тали в брашно и ги опекох, докато се получи златиста коричка. След този случай децата преживяваха с китайска храна за къщи и бургери от „Макдоналдс“. До вечерта, в която, развивайки рибата и пържените картофи, насреща ми лъсна снимка на Джаспър и Рене на градинското парти на министър-председателя от светските страници на някакъв вестник.

Жаждата ми за отмъщение стана неутолима. Хемороиди, цистит, коремен тиф — пожелавах ги всичките на Рене. Тази жена трябваше да ходи с надпис на челото „внимание отрова“. Сляп ли беше Джаспър? Рене бе от онези парвенюта, които обръщат чиниите, за да видят имат ли печат с гаранция. Водата в тоалетната ѝ чиния е небесносиня. Живият ѝ плет е прилежно подкастрен, както и козината на нейния шнудел (кръстоска между пудел и шнауцер). В края на краищата се утешавах: след като поживее, заобиколен от съвършенство, ще се почувства съвършено ужасно и ще се върне при нас. При мен.

Можех да повтарям до втръсване недостатъците на Рене — готова бях да очерня кучката пред всекиго, готов да ме слуша, само дето не познавах никого. Самотата ме разяждаше. Дори на въображаемия ми приятел му стана скучно и замина да си играе с някой по-интересен. Продавачи от телемаркет, доскоро бомбардиращи ме с предложения по телефона, започнаха да ми пишат чекове, само и само да ми изтръгнат слушалката от ръката. В живота ми бе останала огромна празнина с формата на Джаспър. Но унижението ме възпираше да позвъня у дома. А и беше невъзможно да се върна. Къщата ни в Хампстед бе дадена под наем. Децата с радост ходеха в училището на крайбрежното ни предградие и щяха категорично да откажат да се върнат в мрачния и мъглив Лондон. Затова се вкопчих в отломките от корабокрушението.

Когато най-после проследих Джаспър и Рене чак до апартамента с изглед към пристанището и обхваната от истерия, им позвъних посред нощ, Рене бързо загуби търпение.

— Стегни се, Лусинда — присмя ми се тя. — Лесно е да се откажеш от някой мъж. Правила съм го хиляди пъти.

Да чакаш вярност от Атила. Аз, от своя страна, имах нужда от превръзка. От съпруг — заместител, който да ме излекува от очевидната ми пристрастеност. Неспособна да продължа напред, можех само да се върна назад — към времето, когато всички бяхме невредими и щастливи, преди Джаспър да падне в мрежите на злодейката Рене.

Родителската среща ми даде оправдание да се свържа с него, без да изглеждам отчаяна. Позвъних на Джаспър в работата. Когато се съгласи да присъства, ме обзе въодушевление. Така копнеех да го зърна... И все пак се ужасявах, че той ще ме види в това състояние. Искях да изглеждам секси... Не, желяех да имам вид на съкрушена на границата на изнемогата. В деня на училищната среща в първия миг ми се прииска да хукна по дантелено бельо, във втория — да си нахлузя един чувал и да си посипя главата с пепел. Люшках се между желанието да утрепя Рене, защото ме предаде, и импулса да се самоубия, задето съм толкова наивна.

Добре дошли в съзнанието на една току-що изоставена жена. Едновременно бях самотна и се боях от компания. Готвех се да поискам пари... а не исках да личи, че съм в нужда. Но ако не се

сдобиех с пари за домакинството в скоро време, какво щях да кажа на децата? „Съжалявам, но заради влошаването на финансовото ни положение, ще се наложи да освободя една от вас.“ По обяд се усетих, че правя пируети из кухнята и меся домашен хляб. До един часа хълцах свита в зародишна поза. Кое от тези настроения беше вероятно да ми върне Джаспър? Обичах го, мразех го, отвращавах се от себе си, категорично ненавиждах нея. Но ако някой ми подметнеше, че ще ме хване истерия или ще се държа непоследователно, щях да му издера очите. С приближаването на часа на родителската среща нервите ми запищяха като пантите на подмятана от вятъра врата.

Не чух нищо от думите на учителя на Руби, понеже очите ми не се откъсваха от вратата. Ако Джаспър не се появеше, щях да се самоубия — при все че единствените ми оръжия под ръка бяха компасът и транспортирът на Руби. (Най-сетне и те да влязат в употреба!) По време на последвалата среща с учителката на Тали, впих нокти в лактите си. Неутешимостта ме обви и се лепна за мен като мокър шлифер. Най-малкото ме вцепени в присъствието на директора, който получи няколко спорадични ръкопляскания от двамата родители, някак успели да не изпаднат в кома. Когато дойде веселата част накрая, а от Джаспър нямаше и следа, постъпих както всички, предадени от съпрузите си жени — направих погрешно движение към бутилката с вино. Следващата щеше да е с кислородната вода. Стига да не ги объркам.

През следващата седмица светът доби неясни очертания, населен с мрачни сенки и шумове. Избягвах да се храня. Или по-точно храната бягаше от мен. Често бях толкова пияна, че вилицата така и не достигаше до устата ми, като наместо това катастрофално се забиваше в ухото, носа, гушата и понякога и в челото ми. Сутрин зъбите ми лепнеха, сякаш имаха мънички палтенца. Тормозеше ме махмурлук, можех да ям само супа — всичко друго ми бе прекалено шумно. А кой иска супа за закуска? Главата ми пулсираше така мъчително, че ми се щеше да помоля съседката да остави ръкоделието. Едвам смогвах да отворя клепачи, да вдигна децата от леглото и да им приготвя сандвичи, без да си омажа косата с мармалад.

Тали ме сриваше със земята.

— Жалка си. Старо пиянде. Явно, че ако не беше пила през всичкото време, докато си била бременна с мен, щях да бъда значително по-интелигентна отсега. Щях да имам шест милиарда мозъчни клетки в повече. Ама не. Трябвало е да ядеш синьо сирене, суши и да пиеш алкохол. Каква егоистка си била! — Хвърляше ми вбесен и осъдителен поглед, който крещеше: „В наши дни да отглеждаш родители не е както едно време.“

Беше напълно права. Животът ми се бе превърнал в дива страна, огласяна от сълзливи балади, а основният рефрен беше: „Ако телефонът не звъни, да знаеш, че съм аз“, докато безрезултатно чаках Джаспър да се обади. Фантазирах си колко отвратително щеше да се чувства на погребението ми, след като ампутират черния ми дроб. Не ми бе в природата да бъда така непотребна. Всеки ден от тук нататък щях да се събуждам, мрачно и сериозно щях да обмислям положението си... и отново да изпадам в алкохолна кома. Разбрах, че съм ударила дъното, когато една вечер на вратата се позвъни и щом се замъчих да се изправя на крака, установих, че те не се намират на мястото си. Както лежах на студените плочи в кухнята, си припомних, че съм забелязала през притворените си клепащи, че на пода има локвичка от шоколад. Дойде ми наум, че ако се дотърпя една идея напред, ще мога да го оближа. Така щях да се погрижа за вечерята си.

Точно там ме намери съседката ми Сузи. След като никой не ѝ отворил, любопитството ѝ я повело към общата ни задна ограда и през отворената кухненска врата. Къдравата ѝ глава се надвеси обърната наопаки над моята.

— Какво си ти? Топка за боулинг ли? Тогава ти предлагам да се надигнеш от калта, момиче — бяха думите ѝ или нещо подобно.

Фактът, че бях само по сутиен, едни боксерки на Джаспър и картонена диадема навярно също не бе убягнал от вниманието ѝ.

— Казвай, миличка, каква е работата?

Отлепих език от небцето си и успях да измънкам:

— Май съм се спънала в телефона.

— В безжичния. Да бе — отвърна с насмешка тя и ме издърпа до седнало положение. — Къде е твоят човек?

— Съпругът ми...

— Именно. Къде е? — Гласът ѝ звучеше сякаш от далечна галактика.

— Трябваше му повече пространство — изхълцах аз.

— За кого се мисли? За капитан Кърк^[1]?... Хайде, скъпа. — Тя се опита да маневрира с мен към канапето във всекидневната, но от движението ми се зави свят.

— Аз съм като хубавото вино. Не ми понасят пътуванията — опитах се да се пошегувам, макар че излезе нещо като „А съм път уванията.“

И тогава повърнах отгоре ѝ. Така започна едно прекрасно приятелство.

— Лошо... ми е — запелтечих някак без нужда.

— Яла ли си нещо? — попита съседката ми, докато ме почистваше.

— Да. Сватбената си торта.

[1] Стар Трек — един от основните персонажи на космическата сага — Б.пр. ↑

ПЛУВАНЕТО РАЗРЕШЕНО

— Твоята вътрешна декораторка? Шегуваш се. Май твоят човек е възприел израза „Влезе ли веднъж, ще ти хареса“ прекалено буквално.

— Като нищо сега я украсява отвътре. Нае Рене за една работа и...

— Ха! Изглежда кучката я бива само в една професия, и то най-древната.

Сузи ми наля нова чаша кафе, силно, черно и съживително. Тя отвори хладилника ми, за да потърси мляко, и пред очите ѝ щръкна кутия с мухлясала китайска храна за вкъщи.

— Мразя да чистя проклетата къща. Едва-що си свършила и пак трябва да започваш, да кажем след два проклети месеца — пошегува се тя. — Но това е противно. Абсолютна отврат. Никоя уважаваща себе си хлебарка няма да припари тук. — След като си нахлузи гумени ръкавици, Сузи се завъртя из кухнята и засъбира всичко в пликчета, а оттам — в кофата за боклук. Почисти с прахосмукачката така основно, че за малко не изтръгна ламперията от стената.

Когато приключи с чистенето, огледа критично килера ми, а добре оформеният ѝ задник се люлееше напред-назад като махало, облечено в дочен плат.

— Хм, госпожице Луси-Лу, изглежда сте пропътували целия път от Англия, без да осъзнаете значението на подходящите провизии. Попитайте Брук и Уилис... Прочутите изследователи на австралийската пустош — обясни тя заради озадаченото ми изражение, — кой загина в пущинака без храна и вода?... Нямай грижа. Ще отскоча до денонощния супермаркет. — С едно движение тя пренебрегна немощния ми протест.

Първата стъпка към сприятеляването с англичанка е да я накараш да загуби студенината си. За това са нужни минимум десет години. Австралийците, от своя страна, като цяло са толкова открити, чистосърдечни и естествени, че чувстваш, че настъпваш здраво газта на приятелството.

Когато на следната вечер Сузи отново ме намери фиркана и просната на пода („Не съм пияна. Само за малко си полегнах.“), вместо да ме укори ми предложи кафе и утехата си.

— Зарязали са те. Нормално е да се въргаляш пияна и да плачеш. Нормално е да не ядеш, да не спиш и да не взимаш решения. Трябва да не си редовна, за да не откачиш мъничко, миличка.

Съпругът на Сузи си бе отишъл преди осем години, когато дъщеря ѝ Матилда била на две, а синът ѝ Хийт на осем.

— Като отидох да се срещна с онзи адвокат за издръжката на децата, той съвсем делово ме попита имам ли някакви обвинения. Отвърнах му: „Да. Че всички мъже са негодници“ — „Не — подхвана наново костюмариат. — Имам предвид сериозни обвинения.“

— На което отговорих: „Да, че всички мъже, които съм срещала преди съпруга си, са също негодници! Само че не го знаех, по дяволите!“

Сузи отметна глава и нададе дрезгав смях от сърце, преди да приготви пилешки шницели за обяд и да повика всички деца, нейни и мои, да седнат на масата. Опитах се да ѝ помогна, но Сузи изтъкна направо и съвсем по австралийски, че в сегашното ми състояние не може да ми повери и преброяване на бели мечки в тропиците.

— Само гледай да се напиваш единствено с хора, които няма да ти позволят да танцуваш гола на масата или да пробягаш училищния маратон, разсъблечена до кръста. Такива като мен, схвана ли, Луси-Лу?

Дъщерята на Сузи, Матилда, бе на същите години като Руби, затова, докато се възстановявах, двете момичета спяха ту в едната, ту в другата къща и ходеха на плажа. Сузи съвсем редовно започна да готви за всички нас и да ми носи неща от първа необходимост като шоколад и вибратори.

— Това е кадилакът на вибраторите, захарче. Може всичко, което поискаш.

— Страхотно. А може ли да пече великденски сладкиши и да диктува доклад за вулканичните скали, докато вади съдовете от миялната? — Попитах аз вместо отговор, просната по очи върху дивана.

— Брей, брей, брей. Това е добър знак — засия новата ми приятелка с ръце на добре оформените си бедра. — Май долавям нотка на хумор. Долавям ли искрица живот, госпожице Луси-Лу?

Още по-ободряващи от гозбите на Сузи бяха смешните истории, които ме изтръгнаха от самосъжалението и нещастieto.

— Когато заварих мъжа си с най-хубавата си пола от „Долче и Габана“, си изкарах ума, вбесих се, чак ме беше срам да го гледам. — Тя замълча, за да подсили ефекта от думите си. — Беше си обул чорапогащи и сандали! Как е могъл. Думата ми е: колко перверзно!

Чак когато децата си легнеха да спят, сядяхме на терасата с чаши с горещо какао в ръце да съзерцаваме как среднощната луна проблясва по повърхността на морето и Сузи споделяше колко била потресена, когато съпругът ѝ я изоставил заради друг мъж.

— Да се неначудиш, трябваше да отгатна, че копелето е педал. Сексът помежду ни бе жалка работа. Все едно между краката ти се е намърдал ленивец.

Аз я контрирах с истории за Джаспър. Как сме се влюбили един в друг, когато той беше футболист, а аз физиотерапевт на отбора. Как съм го лекувала от разтежение в областта на слабините... и как бе съвсем изтощен, след четири дни, прекарани в леглото. Оженихме се три години по-късно и веднага Тали се появи на бял свят. Наложих се Джаспър да се откаже от футбола след нова контузия в слабините. Но не негова. Изрита мениджъра на клуба в топките заради някаква отрицателна забележка, която отправил относно прилаганото от мен лечение. Клубът освободи и двама ни и оттогава насетне Джаспър е треньор.

— И бяхме толкова щастливи, докато на хоризонта не се появи Рене. Очевидно връзката им е продължила повече от дванайсет месеца. Явно Джаспър не ми е казвал досега, та по-лесно да получи инфаркт.

Сузи най-вече не можеше да разбере как съм се сприятелила с такава човекоядка като Рене. Разказах ѝ за най-добрата си приятелка от завършването на университета насам, която почина преди шест години. Когато Маги оплешивя от химиотерапията и аз си обръснах косата, за да не се чувства самотна.

— Оказа се грешка — признах, отпивайки глътка горещо какао, — понеже тя приличаше на статистка от научнофантастичен трилър със Сигорни Уивър, а аз — на изтормозено яйце. — Смехът на Сузи ме окуражи да се впусна в подробности. Обясних, че Рене се е появила, когато скърбях, и как неустрашимостта и силният ѝ характер ми помогнаха да не затъна в блатото на безмерната тъга. Водеше ме да

пазаруваме дрехи, каквито бях престанала да нося, помагаше ми да освежа дома си. Свикнах за всичко да се допитвам до мнението ѝ. Като си припомня колко бях съкрушена, виждам доколко необичайно бе приятелството ни. Рене беше мацка. Аз — нищо и половина. Тя носеше „Прада“. Моите дрехи бяха конфекция. Тя даваше вечери, на които сервираше гълъби и каберне совиньон, орехово масло, настърган пармезан и салата от цикория. Стратегията ми преди вечеря бе да наредя картички, с които уж ми пожелават бързо оздравяване, та гостите да си кажат, че съм била прекалено болна, за да готвя, очевидната причина да поръчаме готова храна.

— Исусе, проклетата кучка не е ли гледала сериала? Приятелите са на първо място! — възмути се Сузи. — Не е ли чела „Прекрасните тайни на вечното сестринство^[1]“? Приятелството те пази като чадър, когато завалят бедите.

Но докато гледах как Сузи ловко настанява децата в колата си, естествено приема задълженията си по поправките в домакинството, балансира чековата книжка с едната си ръка и сменя крушка с другата, не ми се струваше, че изобщо някога е имала нужда от чадър. Тази жена бе способна да спретне обяд, достоен за чревоугодници, докато наоколо ѝ се мотаят всичките деца, плюс техните приятели и кой ли не още, дори и в хладилника ѝ да има само крем против подсичане, пудра против мазоли и половин глава чесън. Докато аз давах мило и драго да изкупя вината си и правех метани на Тали заради заминаването на Джаспър, Сузи все едно бе навлякла фланелка с надписа: „Правих секс със съпруга ми и всичко, което ми остана, е това непрокопсано дете.“ Въпреки че жулеше къщата ми от пода до тавана, като се опитваше да я приведе в донякъде хигиеничен вид, похватите за чистене на Сузи в собствената ѝ къща бяха да се преструва, че я боли глава, винаги когато нещо трябваше да се свърши.

— Децата трябва да се експлоатират. Бива ги за това и още как. Карам ги да побесняват, но ги карам и навсякъде другаде. Следователно е редно да са мили с мен, нали? — намига ми тя.

Всеки път, когато Тали ми се сопнеше или въртеше очи в ужас и се изскубваше от прегръдките ми, Сузи ме окуражаваше, че всички тийнейджъри са такива.

— Ще издействам ограничителна заповед децата ми да не могат да ме посещават в старческия дом. Осигурила съм си място в дом за

пенсионери с повишена охрана. Освен това не преставам да им повтарям, че само най-ласкавите към мен деца ще впиша в завещанието си. Ако изобщо има такава... децата ти не бива да фигурират в него. Понеже съм с всичкия си, съм похарчила всичките си мангизи за себе си. Дяволски мила си към тази твоя Тали. Стегни се, жено.

— Не мога, Сузи. Баща им ги изостави. И всичко е по моя вина.

— Да бе, вярно, понеже си се оженила за светец. При първа възможност ще изпратя нужните документи да го канонизират — саркастично отвърна тя.

— Моя е вината — разсъждавах аз след дъжд качулка. — Държах се ужасно и необмислено. Обвинявах го, че сме се загубили, докато пътувахме с колата. Твърдях, че прекият път, по който се движим, удължава пътуването с един час...

Сузи се престори на ужасена.

— Ще извикам „Амнести интърнешънъл“.

— Ако не бях толкова заета да му опявам, щях да забележа, че съпругът ми е обладан от демон. И докато се развали магията, съм длъжна да глезя децата си, без значение колко трудно може да ми бъде.

— Но трябва да им поставиш някакви граници — настоя Сузи. Беше неделя сутринта. Ниската и разлата, ухаеща на апетитни гозби, къща на приятелката ми, от която се чуваше тракане на тенджери и тигани, изглеждаше като собственицата си — щастлива от житейската си участ. Сузи пикаеше в тоалетната в коридора, носеща надписа „родово седалище“. Както обикновено бе оставила вратата отворена. Австралийските жени не се срамуват една от друга, особено що се касае до телесните течности. Все пикаят заедно или си показват една на друга анатомичните си особености, докато клечат в храсталака. — На децата им трябва нещо, против което да се бунтуват — извика тя в опит да заглуши сифона.

— Баща им се разбунтува — възразих, надвиквайки шума от водата, докато съвсем по английски притеснена пристъпвах от крак на крак, без да зная накъде да гледам. — Достатъчно бунт за къщата ми, повярвай ми — въздъгнах, а гласът ми потрепери.

Сузи повдигна веждите си с цвят на карамел, докато изми, а после избърса ръце в крачола на джинсите си. Но стисна устни също така рязко, както вдигна и ципа си. Въпреки че сега бе фризьорка със

собствен салон, като млада Сузи бе танцувала гола на фестивалите на плодородието по плажовете на Байрън Бей, посещавала бе семинари само за жени на тема фалоцентризма в литературата на двайсети век и бе родила, естествено заобиколена от посестримите си поетеси върху обрасла с папрат градина на тропически остров. Бе значително по-светска от мен. Но бях длъжна да следвам инстинктите си. А те ме съветваха да се превърна в майка орлица и да не наранявам повече и без това изтерзаното си потомство. Както си седях в кухнята на Сузи, обсебих лаптопа ѝ, оставен отворен на масата.

— Време е да си покажеш печалния задник навън от къщата — постанови Сузи, докато разсеяно разбъркваше соса за спагетите с дървена лъжица.

— Навън ли? — трепнах аз и вдигнах разтревожено глава. — Не мога да излизам.

— Защо? — поиска да знае тя.

— Непоносимо ми е да гледам щастието на другите. Само на едно място се чувствам на място. На погребение. — Шегувах се само наполовина. Скръбта ми нямаше форма, но истински ме задушаваше. Сега, като не пиех и не спях по цял ден, чувствах непреодолима нужда да разбера как живеят Джаспър и Рене, да надникна в банковите му извлечения, за да науча какво са си купили за мансардния апартамент до пристанището, къде са отседнали при пътуването си до Бали през уикенда.

— О, Боже. Погледни уебсайта на ресторанта, в който я е водил миналата седмица. — Открих сметката по кредитната му карта. На екрана трябваше да се появи надпис: „За да продължите, ударете чело в клавиатурата.“ Знаех, че съм в лапите на някаква мания. Но Сузи заместваше групата за терапия на анонимните изоставени съпруги.

— Съвземи се, жено. Ревността те трови — отговори приятелката ми и с едно щракване затвори компютъра. — Престани да се тормозиш или жива ще те изям.

— Зная, зная — въздъхнах безнадеждно. — Джаспър казва, че съм любопитка, която си вре гагата навсякъде... Поне така твърди в имейлите до любовницата си.

— Четеш ли му имейлите? Хубава работа. — Тя се обърна към спагетите си върху печката. — Стига де. Ще вода момичетата на плажа

преди обяд. Наредила съм на Тали да ни посрещне в един, за да обядваме, без извинения.

Тали мърмореше, че ще става вегетарианка, но Сузи бе убедена, че на децата трябва да се предоставя избор за обяд — спагети болонезе или да бъдат дадени за осиновяване.

— Чакай само да си сложа банските. — И пред очите ми приятелката ми се съблече както майка я е родила и с усилие се натъпка в черен „Спидо“. Макар и попрехвърлила четирийсетте, Сузи имаше мускулесто и стегнато тяло. Все се оплакваше от задника си. — Дупетата на еврейките са грамадни от векове, понеже е трябвало да пренасят покъщнината си на тях, докато са бягали. Държим я неразпакована до следващото гонение. — Но на мен ми се виждаше крайно привлекателна. — След половин час Матилда има час по спасяване.

— Спасяване ли? — Звучеше застрашително. Сякаш всичко в Австралия те дебнеше, та имаше нужда някой да те спасява.

— Курс за деца плажни спасители. Учат се да плуват, да карат сърф, устройват им състезания по бягане, най-вече ги възпитават на увереност във водата. — Стегна гъстите си, тъмни къдри в конска опашка и я завърза с ластик. — И вие с Руби идвате.

Изгледах я, сякаш току-що ме бе накарала да разцепя атома.

— Не мога да ходя на плажа.

— Защо, по дяволите, не?

— Ето ти съвсем напосоки избран списък от нещата, които мразя. Акули, медузи, да не мога да виждам дъното на морето, вълните. А, и плуването. Освен това плажът само ще ми напомни за Рене. И колко искам да стане плячка на раците.

Сузи имаше одухотворено лице, създадено за смях, буйна коса и тъмни очи, които заблестяваха ярко особено когато кажех нещо, което я дразнеше.

— Всичко ти напомня за Рене, глупачето ми. На това трябва да се сложи край.

Подкара ме през общия ни заден двор, влязохме в къщата, където тя разрови прането, за да ми намери някакви чисти дрехи.

Тали ни гледаше презрително, докато бавно дъвчеше кичур от русата си коса, облежната на рамката на кухненската врата. През изминалата седмица беше забърсала някакъв сърфист по прякор

Къркача (понеже фамилията му беше Хенеси) от по-горния клас в нейното училище. Единственото му забележимо умение бе способността да опустошава каквото му попадне пред очите в магазина за хранителни стоки. Отбиваше се след каране на сърф рано сутринта и поглъщаше всичко в хладилника, което не можеше да му се опълчи.

— Нали няма да водиш майка ми на плажа? — благоволи да продума Тали. — Не си е бръснала подмишниците и не си е мила косата горе-долу от три седмици. Да го кажем иначе: ако тази моя роднина влезе в къщата на ужасите на някой лунапарк, ще излезе с предложение за работа.

Къркача изцвили, преди да изсумти:

— Добрутру. К'во ста'а? — Усещането да слушаш как гаджето на Тали се бори с майчиния си език бе като да гледаш безценна китайска ваза в ръцете на дете, което сега прохожда. — Супер кльопачка.

— Майка ми се е отказала от живота — осведоми го дъщеря ми с нужното презрение. — Като всички неудачници.

Изкушавах се да изтъкна, че съм се отказала заради нея. Изгубих фигурата си, спокойния сън, интимността, способността да нося бикини, стегнатия си задник, престижната си работа като физиотерапевт и най-хубавите години от проклетия си живот. Но не отвърнах нищо. Вместо това, пришпорена от присмеха на дъщеря си, се изскубнах от пижамата, си, която бе станала за мен втора кожа седмици поред, нахлузих шорти и фланелка и казах:

— Да вървим, Сузи.

— Страхотно! Виж се само! — вместо сбогом извика тя.

С привиден ентузиазъм закрачих след новата си приятелка по коридора, като тайничко се питах какво се бе случило с мен. Ако се видех за първи път, щях да си кажа, че съм пълна скръб. Жалка до мозъка на костите си. Но край! Грабнах хавлията и шапката си за слънце, твърдо решена да бъда по-лицеприятен пример за дъщерите си.

Откъде да зная, че скоро щяха да боготворят земята, по която стъпвам...

[1] Известен роман на Ребека Уелс, успешно екранизиран с участието на Сандра Бълок и Ашли Джъд — Б.пр. ↑

ПЛУВАЙТЕ САМО В ОХРАНЯВАНИТЕ ЗОНИ

Австралия е страна, в която можеш да се насладиш на най-вкусната храна, най-изтънчените вина, опера и балет от световна класа, прекрасни галерии и музеи — и изведнъж, само крачка да се отклониш от пътя си, и ставаш жертва на крокодил, питон, динго или голяма бяла акула.

Град Сидни се е разпрострял под безоблачното, безгрижно небе, а къщите лениво се редят като дантела покрай лабиринта от плавателни пътища. Крайбрежното предградие Кронула искреше на слънцето. Светлината ме заслепи и замигах като прилеп, изваден на слънце, докато се разхождахме по шесткилометровата ивица жълт пясък. Плажът завиваше на север, като образуваше дюни, а на юг преминаваше в скали, проснали се като грамадни парчета златист кекс. Беше ранна пролет и денят бе ослепителен и красив. Морето жизнерадостно се разбиваше в пясъка, докато облаците като бита сметана се носеха над главите ни. Но, както и се опасявах, гледката на щастливи семейства, играещи по плажа, се оказа истинско мъчение. Едри, силни татковци мажеха с крем за слънце кискаци се деца, докато любящи майки кокетно се суетяха около кошниците за пикник с веселите си, разноцветни бикини. Накъдето и да погледнех, ми се струваше, че ми се присмиват щастливи двойки и подскачащите им дечурлига.

Кронула е семеен плаж. Няма двойки, облечени в подхождащи си лимонови спортни дрехи да разхождат „нейното“ и „неговото“ чихуахуа, няма мъже с фосфоресциращи кецове и също толкова искрящи зъби, тръгнали да търсят зоната за нудисти. Не, наоколо виждах само майки кърмачки, татковци, чиито бебета ги яхаха на конче, малчугани, които неспокойно се въртяха върху хавлии с мечоци, чувах патърдията на хлапета, втурнали се като камикадзета в приборя върху полиуретановите си дъски.

Руби все се въртеше около семейните групички. Обикаляше ги сякаш с надеждата чрез осмоза да попие нормални отношения. Вълни от смях долитаха изпод чадърите за слънце. Болезненият копнеж на по-малката ми дъщеря личеше отдалеч.

— Унищожих й живота — завайках се аз.

Сузи стисна топло ръката ми.

— Щастливите бракове са като оргазмите. Половината са фалшиви. Бедата ти, Луси-Лу, е, че приемаш живота прекалено сериозно. Това, което трябва да проумееш, миличка — тя добродушно ме потупа по рамото, — е, че животът е нещо, което се налага да правиш, когато не можеш да отидеш на пазар за нови обувки.

— Какво мислиш, че съм вършила през последната година? Имам повече обувки и от целия състав на танцовата група „Ривърденс“. — Но всъщност бях започнала да осъзнавам, че реалността е за хора, които не понасят махмурлука. Чак сега ми хрумна, че не съм започнала да взимам наркотици, понеже така съм имала повече време за пиене. — Да се отбием в магазина за напитки на път към къщи. — Австралийците толкова обичат алкохола си, че можеш да пазаруваш направо от колата, в случай че си съвсем прежаднял, та не ти се слиза от колата. Нищо чудно, че тук ми харесваше. — Мина цяла седмица, Сузи. Само камилите могат да изкарат толкова на сухо.

Сузи ме огледа с присвити очи. Но преди да успее да ми отговори, откъм тълпата наизскачаха деца като шампанско от строшена бутилка и пиццейки от удоволствие, се завтекоха към сградата на клуба на Северна Кронула, която мамещо бе приклепнала на хълма.

Главата на Руби се показва от качулката на суичъра й като опосум от хралупата си. Торбичките под очите й имаха цвят на патладжан.

— Може ли да отида, мамо?

Отговорът ми беше излишен, понеже Руби вече се бе измъкнала от дрехите и бе останала по бикини на точки. Без да дочака разрешение, тя се втурна към лавата от ръце и крака, течаща към групите по плажно спасяване.

При все че са минали милиони години, докато човешките същества еволюират и напуснат океана, австралийците посвещават цялото си време в опит да се върнат в него. Плажното спасяване е институция. Родители с кървясали очи прекарват всяка неделна сутрин

в опити да познаят кое е тяхното дете в пенестите се вълни сред рояка главици с разноцветни плувни шапки.

Без да изпускам Руби от око, застанах до Сузи на опашката за горещо кафе и пай с месо. Жените, които ръководеха уроците по спасяване и обслужваха кафенето, бяха прями и непринудени като по учебник. Почернели от слънцето, с талии като на фелдфебели, май не ги бе грижа как изглеждат. Дойде време да покажат силата си: извикваха заповеди за състезанията, наградите и секундомерите. Всички бяха сплашени, с изключение на един мъж. Стоеше настрани с ръце до могъщите бедра, сипеше огън и жупел по повод фашистките тенденции към всеки, който можеше да го чуе. Когато Руби се включи в състезанието по бягане, аз го заоглеждах отдалеч. Бе току-що прехвърлил петдесетте, хващаш окото, мускулест, с махагонов загар от слънцето, а връхчетата на косата му бяха изсветлели от солта и морето. Освен това бе толкова висок, че ако му сложеха колела, можеше да послужи за таран за атака на някой средновековен замък. Но и от него се излъчваха умора и досада, видими от начина, по който се беше подпрял равнодушно на стената на клуба. Лицето му сякаш бе изваяно от скулптор аматьор, чертите му бяха силни и красиви, но не напълно симетрични, което му придаваше необичаен чар. Подозирах, че носът му не бе оригинално издание, а е префасониран по време на някакво тестостероново приключение. Беше съвсем гол, като изключим чифт оскъдни гащета. Австралийците наричат мъжките бански „папагалска качулка“. Какво ти папагалче! Истински орел с размах на крилете, достоен за книгата на Гинес.

— Кой е този?

— Кой? — Сузи проследява погледа ми. Сега някакъв наблюдател гълчи въпросния юнак, а последният го гледа скептично.

— А, това е Локи. Джак Маклакълън. Инак привлича мислещите жени като малцова паста върху печен хляб. Абсолютен темерут. Характерът му е по-мъчен и от тригонометрия за напреднали. Мечтата му е да заживее на безлюден остров и да си построи бар с един-единствен висок стол. Но ръцете му са вързани заради синчето. Великанът дава за детето си душа и свят.

— А майката?

— Никой никога не я е виждал, а и той си мълчи. Носи се слух, че е ритнала камбаната.

— Колко тъжно. Той какво работи?

— Мълви се, че е бил адвокат в Мелбърн. Предполагаме, че след като съпругата му е починала, е зарязал професията. Засели се тук преди четири години. Продава в местния плажен магазин и води туристи да наблюдават китове или на риболов навътре в Ботаническият залив. Трениор е и по леководолазен спорт. Освен това през лятото дава уроци и по сърф. В клуба е капитан. Естествено доброволно. Води и курсовете по водно спасяване, има бронзов медал.

— Не е ли малко старичък да се занимава с водно спасяване?

— Слушай, Локи може и да изглежда стар, но още е бърз. Както казват момчетата, когато щракне лампата вечер, е в леглото, преди тя да изгасне... Локи!

— Не го викай! Колко неудобно. — Великанът сега се приближаваше към нас с едва доловимо поклащаща се походка на каубой от Дивия запад.

— Локи, стари негоднико. Как я караш? Какво иска онова марабу? — обърна се към него Сузи и посочи към разлютения зяпач, когото той току-що бе пратил по дяволите.

— Някакъв хахо. Разправа, че е видял летяща чиния. Попитах го да не му е изхвъркнала чивията. — Забелязах, че очите му са сини като метличини.

Сузи прихна да се смее, отмятайки назад глава.

— Разбра ли дали тази летяща чиния е в комплект с някоя чаша?

Завиждах на уменията на Сузи да общува без никакви усилия. Стоях настрана, обзета от благоговение пред нейното спокойствие и самоувереност. Предполагам, че хората ме оставят на мира, понеже надушват тъгата ми. Киселият мирис на плесен от брака ми се бе пропил в косата и дрехите ми. Потънала в собствения си унес, отклоних очи от Руби за един прекалено дълъг миг. Чак когато дочух високия й писък и се извърнах, забелязах, че е сред приборя. Руби бе изтърпяла уроците по плуване в обикновено претопления, слузест закрит басейн в Лондон, но не бе свикнала с открития океан. Наблюдавах с ужас как пенестата паст на морето се затваря над главата ѝ.

Викът ми обезпокои Локи. Щом видя Руби да се бори с вълните, исполинът хукна, сякаш носи новини от бойното поле на своя император. Хвърли се в приборя. Първичната обич на една майка към

детето ѝ означава, че без значение колко е тромава по природа, в миг на опасност вдига от нула до сто километра в час за отрицателно време — ето защо аз също се озовах във водата, напълно облечена. Когато се показах, за да си поема въздух, видях, че Локи вече крачи по брега със скъпата ми дъщеричка в ръце.

Заплясках обратно към плажа и запъхтяна притиснах Руби към гърдите си. Една триъгълна буца от бронзови мускули пристъпи напред и заби показалец в гърдите ми. Очаквах дума на съчувствие и подкрепа, но вместо тях Локи обвинително прогърмя:

— Детето не плува никак добре. Защо я пускате в приборя така безотговорно? Трябва веднага да я запишете в групите по плажно спасяване. Да я дадете на уроци по плуване. Не мога да повярвам, че досега не сте го сторили — излая той, а от косата и носа му капеше вода. — Къде живеете?

— На носа. — Посочих с жест далечния край на плажа. Никога не се бях чувствала толкова безнадеждна, видиотена и тесногръда англичанка.

Локи наду мускули в раздражение. Бицепсите му бяха като на Арнолд Шварценегер.

— Живеете на проклетия плаж, а детето ви може само да цапурка като кученце? Поздравления. — Отръска се от водата като мокро животно. — Почти заслужихте наградата „Дарвин“.

— Наградата „Дарвин“ ли? — избъбрих като папагал, вече започвах да треперя заради подгизналите си дрехи.

— Този трофей се присъжда всяка година на погребението на онзи, който заради глупост е загубил живота си. Идиотщината е фактор на естествения подбор при хората. — Забеляза, че зъбите на Руби тракат като кастанети и посинелите ѝ от студ бедра.

— Едва-що избегнахте номинацията. Май е време да вземете един горещ душ — сърдито добави той. — Влезте.

Слисана от грубостта му, но достатъчно трепереща, за да приема предложението му, поспрях на плажа да взема сухите дрехи на Руби, после я гушнах, преди да тръгна след него към съблекалните на клуба. Докато се превивах под тежестта на Руби, Локи ми тикна в ръцете две овехтели, но чисти хавлиени кърпи, някакви сухи дрехи от гардероба за загубени вещи и посочи към долапа, маскиран като душкабина.

Надникнах към мъжките душеве отсреща — просторно, облицовано с плочки помещение.

— Жените са ново попълнение към клуба — отговори той на учудения ми поглед. — Законите за плажните спасители са като наденици. Няма как да знаеш какво слагат в тях.

Имаше само един душ, затова първо изкъпах Руби и ѝ помогнах да се облече. Когато се появих десет минути по-късно, издокарана със стар анцуг и фланелка, които дори Армията на спасението щеше да откаже като прекалено жалки, Руби беше кацнала на висока табуретка и наблюдаваше как Локи ѝ приготвя сандвич. До нея се мъдреше момченце почти на същата възраст със заплетени в косите водорасли.

— Запознайте се със сина ми Раян — заговори Локи, при все че не бе нужно да ми го представя. Раян бе умалено копие на баща си, с изключение на рошавата, рижа коса. Лицето му бе миниатюра на чертите на баща му, но някак по-нежни, сякаш изваяни наново от чувствителна и артистична ръка. Когато Локи погледна сина си, забелязах, че лицето му се стопли от нежност. — Раян е в детските спасителни групи, затова е толкова уверен във водата — многозначително добави здравенякът. Разрови дебрите на хладилника и измъкна старо бурканче с малцова паста. Австралийците я мажат върху печен хляб, но със сигурност може да върши работа и на индустриален разтворител. Наблюдавах го как поднесе бурканчето под струя гореща вода, преди да изчовърка с нож упоритата капачка.

— Мамо, мамо, може ли и аз да ходя на плуване? Тогава никога няма да се удавя.

Спонтанният ми инстинктивен отговор бе не. Ние, англичаните, не се чувстваме у дома във водата. Дори и докато бе в утробата ми, се безпокоях, че главата на Руби е потопена в ембрионални води. Но лицето на дъщеря ми, така бледо и измъчено пет минути по-рано, сега грееше от вълнение. Заля ме непреодолима нежност към моето малко момиченце.

— Разбира се, че може, Руби.

— Но... — Косата ѝ падна върху очите досущ като грива на шотландско пони. — Ужасно ме е страх — тихо промълви тя. — От прибоя. Огромен е. Може ли да влизаш с мен? — Заплетената ѝ от вятъра коса се увиваше около лицето ѝ. — Адски ти се моля?

— Добре. — Вдигнах рамене, като се стараех да не зяпам грамадния пакет на Локи. Плувките му бяха така оскъдни, че можех да позная дали е обрязан.

— В никакъв случай — намеси се рязко Локи. — Никому на този плаж не е разрешено да плува извън охраняваната зона, освен ако не тренира за бронзовия си медал, не се състезава или не патрулира. — Наблюдавах го как размазва гъстата лепкава гадост върху филия бял хляб. Сипа лъжица нес кафе в една чаша, ливна струйка старозаветно мляко и добави захар. Тикна чашата в микровълновата печка и натисна копчето. Какво изискано угощение.

— Какво представлява бронзовият медал?

— Дава се за владееене на спасителни техники, връщане в съзнание и оказване на първа помощ. Трябва да се запишете на курс, преди да влезете с дъщеря си във водата.

— Не е ли страхотно, мамо! И двете можем да се запишем в клуба. Ще бъде супер. — Ентусиазмът на Руби бе абсурдно трогателен.

— Руби... виж, не смятам да се записвам никъде. — Обърнах се към Локи и притеснено запелтечих: — Не казвам, че съм от плашливите, но са ми нужни два валиума и двоен джин, за да събера куража да призная някому колко съм нерешителна. Освен това съм англичанка. Думата ми е, че съм съвсем малко по-енергична от стайно растение... Уморявам се и като ближа марки.

— Типичен преселник — отсече мъжът с тон, който сякаш казваше: „Типичен психопат с верижен трион в ръка.“

— Да, но уча австралийски. Като английския е, само има по-малко думи за студ, влага и беда.

Той не се усмихна, но ме изгледа с по-забележим интерес.

— И като англичанка не ме бива в плуването. Ще трябва ли да си потапям лицето под водата? — Локи и Сузи си размениха състрадателни погледи. — Още една причина да не ставам за бронзов медал. Искам да кажа, че ми трябва спасител и във ваната.

— Какъв номер плавници използвате? — поиска да знае Джак Маклакълън, докато тършуваше из един пластмасов кош под сушилката за мокри бански.

Със същия успех можеше да ме попита и какъв е размерът на космическия ми скафандър.

— Ами... опитвам се да ви обясня, че ми бе нужна огромна воля, но най-сетне се отказах от мисълта, че трябва да правя упражнения, за да се поддържам във форма.

Бях сигурна, че бръчките на Локи станаха още по-дълбоки. След като успях да поразвеселя този сдържан клубен капитан, ми се струваше, че съм спечелила някаква награда.

— Очила за плуване. — Той затършува в някакви сандъци и измъкна екипировката, като избута окачалка с неопренови костюми, които размахаха меките си ръкави и крачоли, все едно танцуваха.

— Чакайте. Престанете. Вие, австралийците. Увлечението ви да плувате в открития океан сочи, че продължителното излагане на слънцето води до умствено деградиране. Какво ви става? Доказвате дарвиновата теория? Естествен подбор въз основа на глупостта? — отговорих, репликирайки на предишния му язвителен коментар на плажа.

— Колкото до малката ви госпожичка... Раян? — обърна се Локи към сина си. — Ще правиш ли компания на Руби за малко? Навътре в морето може да стане студено.

Погледнах го с тревога. Навътре е невъзможна, достойна за Жул Верн водна зона, далеч отвъд разбиващите се вълни, споменавани от австралийците с необходимата почит.

— Руби, съжалявам, но няма как. Разбери, плуването „навътре“ не е измислено от здравомислещи и благоразумни люде. Изобретено е от австралийците. Народ, който яде малцова паста по собствено желание. — Обърнах се към Локи, който изгаряше от нетърпение да ме бутне в морето. Но бе мой ред да проверя каква е водата. — Съпругата ви не се ли безпокои, когато синът ви влиза навътре? — попитах.

По погледа, който ми хвърли през присвитите си като амбразури очи, осъзнах, че неволно съм го обвинила в педофилия, алкохолизъм или необуздан хомосексуализъм.

— Да не казах нещо не на място? — попитах престорено скромно.

— Види се, че отскоро сте тук, нали? Австралийците не обичат да им задават въпроси — излая в отговор той, докато сгъваше една фланелка. — Идва от дните на изселените затворници, когато хората са имали доста за криене.

Какво, питах се, има да таи Джак Маклакълън? Не пълната си с лакомства кутия за обяд, това бе сигурно.

Внезапната поява на Сузи избегна опасността от нови безцеремонни изявления.

— Чух, че си се правила на коркова тапа — заговори тя и ме целуна по бузата, — като подскачаш нагоре-надолу из водата.

— Мама каза, че мога да започна курсовете по водно спасяване — палеше се Руби. — Но ѝ е нужен бронзов медал, за да идва на дълбокото с мен.

Сузи изчака Локи да изчезне надолу по стълбите по посока на мъжката съблекалня, преди да повдигне скептично вежди.

— Бронзов медал ли? Трябва да се научиш как да правиш изкуствено дишане уста в уста. Каква новина, а? Да чуя тежкото ти дишане отново!

— Аз? По бански костюм? Не си и помисляй. Ще решат, че съм топнат в белина кит. Толкова съм дебела, че по-добре да надяна арабска роба.

— Виж ти. Поглеждала ли си се наскоро в огледалото, Луси-Лу? — попита невярващо Сузи. — Толкова си кльоцава, че на пижамата ти сякаш има само едно райе.

— Така ли? — Свеждам поглед към занемарената си осанка. Като си помисля, през изминалите седмици не бях преглъщала кой знае колко, ако не броим собствените си думи. А вкусът им не ми допадна особено.

— Няма ли да дойдеш с мен, мамо? — Руби ближеше остатъците малцова паста от пръстите си. — Моля теее. Хайде.

Погледнах към ръкавите на неопреновия костюм, дебели като змиорки, извиващи се на окачалката.

— Правилно ли разбирам. Искаш да стана от уютното си, топло легло призори и да се хвърля в студения океан, гъмжащ от същества, които дебнат да ме изядат?

— Не можете през останалия си шибан живот да се маете кога да започнете да го живеете. — Плътният, нисък глас, опиващ като бургундско вино, ме предупреди за факта, че Джак Маклакълън се е върнал, и то облечен. Тонът му беше рязък, но той игриво рошеше косата на сина си с цвят на морков. Раян на шега удари татко си, докато бавно се отдалечаваха към вратата. — Ще бъда съдия на едно

състезание. Заклучи, преди да си тръгнете, Сузи. — Той ѝ подхвърли ключовете. Но забелязах, че почти недоловимо очите му се стрелнаха към мен.

— Какво ще кажеш аз да дойда с теб? — Ентусиазира се Сузи и затършува в шкафа за неопренови костюми за нещо подходящо. — Може да се окаже много интересно упражнение за търсене на съпруг. Забелязала ли си колко са атлетични тези млади сърфисти? Хич не му мисли. Това е новият ми девиз. — Запуши с длани ушите на Руби. — Има ли мускули, има и секс. — Отвори вратата и Руби се затича напред, за да догони Матилда.

Сузи поспря, за да смаже огромна, лъскава хлебарка върху асфалта на паркинга. Австралийските хлебарки са толкова грамадни, че на практика на тумби кръстосват насам-натам и с миниатюрни автомати тероризират местните.

— Всъщност — реагира Сузи на гримасата ми — повече бих се тревожила за съпрузи, които дезертират под прикритието на нощта.

Готвех се да отбележа, че Рене повече прилича на хлебарка (и двете разпространяват зарази, хранят се с хорските отпадъци и е невъзможно да ги убиеш), когато виковете: „Мамо, мамо!“ накараха и двете ни едновременно да се обърнем, без да сме сигурни коя от дъщерите ни вика.

— Вярно ли е, че Руби ще се запише в групите по водно спасяване? — развълнувано попита Матилда.

— Само ако и майка ѝ стане член на клуба — отвърна Сузи.

— Единствената ми работа е ежедневно по три часа да се тормозя защо бракът ми се провали. Това е умствен и емоционален марафон — отговорих на Сузи. — Съжалявам, Руби, но няма как да тренирам за бронзов медал — отвърнах със засрамена физиономия.

Същата вечер Руби хапна малко и си легна рано. След като я сложих да спи, постоях час и я милвах, докато най-последно дишането ѝ стана равномерно и тя се унесе. На светлината на лампата, процеждаща се под вратата, видях блестящите ѝ, напоени със сълзи мигли и сърцето ми се сви от обич и нужда да я защита.

Тали отново печеше сладки. Когато влязох в кухнята, тя скокна на крака и ме изгледа кръвнишки.

— Руби ми каза как си я разочаровала. Татко те напусна, защото Рене е по-интересна. Ти никога не поемаш никакви рискове. Ти си все едно ходещ и говорещ зеленчук.

Запитах се има ли в Австралия закони, които да ти попречат да залепиш устата на детето си, та да млъкне. После се сетих, че момичетата в нейната възраст задължително намират майките си за достойни за презрение и преглътнах гнева си.

— Аз? Да карам сърф? Не знаех, че с Руби толкова изгаряте от нетърпение да останете сираци.

На сутринта, когато Руби се оплака, че ѝ е прекалено лошо, за да отиде на училище, изпаднах в отчаяние. Дъщеря ми, като силна ученичка, обожаваше новото си училище с ненатоварваща програма и приятни и дружелюбни учители. Нямах температура или болки в корема и ми стана пределно ясно, че я е обзело отчаяние.

— Знаеш, че не разрешавам да се отсъства от училище, освен ако от някое от отверствията ти не тече зелена слуз — заявих, издърпах я от леглото и насила я облякох. Заминаването на Джаспър имаше угнетяващ ефект върху децата. Руби се напикаваше в леглото и сънуваше кошмари, а Тали се превръщаше в ръмжащ, вечно недоволен вулкан от хормони, чиято майка постоянно го излага. Ненадейно ме бодна тревогата, че и втората ми дъщеря скоро ще поеме по същия път.

— Какво искаш за рождения си ден, скъпа моя? — попитах с престорена веселост, докато я карах към училището.

— Искам само татко — подсмръкна малката ми дъщеричка.

Този следобед, когато чух колата на Сузи да спира пред къщата ми, я посрещнах по фланелка и кецове, докато изкуственият ми тен съхнеше.

— Не искам да личи, че съм чужденка — оправдах се аз.

Съседката ми ме заслепи с усмивката си.

— Но първо ти е нужна кола маска. — Тя посочи краищата на бикините ми. — Последния път, когато видях нещо толкова рунтаво, ме нападна див африкански звяр.

— Кола маска? Изключено! Единствения път, когато се подложих на нея, виках и плаках, а бях още в чакалнята.

— Захарче, ще си направиш и още как. Катеричката ти прилича на руното на Чубака. Ще събереш очите на всеки фен на „Междузвездни войни“ в града.

И така, обезкосмени, но щастливи се записахме в курса за бронзов медал. Надали щеше да бъде толкова трудно... Нали?

ВНИМАНИЕ ДЪЛБОЧИНИ

Вълните постоянно удряха лицето ми. Имах чувството, че съм на разпит в Гестапо. Едва смогвах да си поема въздух, когато ме заливаше нов порой вода, всеки запенил се в злостен смях. Докато вълна след вълна ме блъска в дъното, краката ми лудешки рият в пясъка, за да се отгласна отново нагоре. Издрасквам до повърхността, поемам глътка кислород, само за да бъда повлечена към дъното наново.

— Да му се не знае! — Сузи има на главата перука от водорасли. Поглежда ме и в очите ѝ искри смях. Но гребенът на следващата вълна ме залива, преди да успея да ѝ отговоря, че ще я убия, задето ме придума да вляза в океана.

Точно когато устата ми достига до повърхността отново, въжето, закрепено в единия край за крака ми, а с другия за дъската, силно ме дърпва наляво, после надясно. Като цяло въжето е подходящ начин да държиш дъската си до себе си. После далеч от теб. После пак до теб. До безкрайност. Всеки път, когато морето поглъщаше или изплюваше подобното ми на чувал с картофи тяло, завързаното за крака ми въже ме повличаше в противоположната посока. Това ти даваше свободен достъп на вода и през двете ноздри и в двете посоки. Многократно.

— Добре ли си? — запъхтяна попита Сузи, когато мигновено затишие ни позволи и двете да възседнем дъските си след около петнайсет минути, наситени с паника. — Боли ли те нещо? — извика тя, като видя сгърченото ми лице.

— А, не. Не е чак толкова болезнено. Не повече, да речем, от раждането — изкрещях ѝ в отговор.

Вкопчена в дъската, сякаш от това зависеше живота ми, опипах тялото си. За жалост нямах нищо счупено, затова се налагаше юначно да посрещна следващата могъща стена от вода. Мисията ни бе с плуване да изведем дъските си през прибоя. Подобен геройски подвиг изискваше олимпийска издръжливост дори и без банкетната маса, завързана за крака ти, и мъртвото вълнение, издигащо те на метър и половина. Бе задача, изпълнима колкото Бритни Спийърс да стане

монахиня или да изберат Бин Ладен за президент. Погледнах с ужас кипящия океан. Най-сериозната ми атлетична проява до този момент бе да отворя капака на някой буркан.

Когато следващата стръмна планина от вода се надигна и аз затанцувах като топче за пинг-понг на въжето, завързано за крака ми, се зарекох оттук нататък да се отдавам на физически упражнения, които не са потенциално опасни, като да речем, дама. Плетенето, пазаруването, бадминтонът и играта на камък, ножица, хартия също не са известни като рисковани. Ставаше ми ясно, че „плажен спасител“ е евфемизъм за дарител на органи.

Следващата вълна се издигна, висока като небостъргач. Най-малко два метра. Такива Локи нарече „изригваща комета“ в часа по теория, на който отидох по-рано през седмицата. Джак Маклакълън също обясни, че в гигантския прибой няма атеисти. Тогава го взех на подбив, но сега зашепнах:

— Отче наш, Ти, който си на небесата, благослови ме, понеже съгреших и най-безнравствено Те охулих. Амин, о, Пазителю на душите ни.

Билото на вълната невъзмутимо се надигна, присмивайки се на паниката ми. Тихият океан е голям и син, пълен с коварни течения и чудовища човекоядци. Чудно ли е, че всяка година хиляди туристи пристигат, за да изпитат на собствен гръб превъзходните морски спасителни техники? А аз се готвех да стана една от тях.

Единствената беда беше, че бях прекалено замаяна от липсата на кислород, за да извикам за помощ. Само стисках очи, когато поглъщащата ме вълна ме подмяташе насам-натам, сякаш бях чорапче в гигантска пералня. Запръсках слюнки, издухах си носа с пръсти, докато от всичките ми отворстия рукна морска вода. До мен долетя гласът на Тали.

— Ти? Воден спасител? Та ти себе си не можеш да опазиш. — Трепнах при думите ѝ. Но имаше право. Бях член на дружеството на анонимните неудачници. Станах толкова зависима по време на брака си, та сутрин се будех и питах: — Как ще се чувствам днес, Джаспър?

Ако бях Франк Синатра, щях да запая „Направих го така“.

Изтощението ме изтръгна от дъската и отново потънах, размахвайки ръце и крака. Тъкмо бях започнала да поглъщам сериозни количества вода, когато почувствах, че някой здравата ме бута изотзад

и усетих как две силни ръце сграбчиха задника ми и ме издигнаха към дъската. Извърнах се и със смесица от възмущение и облекчение видях Джак Маклакълън да изчезва под пенещата се повърхност. Изстреля вертикален гейзер вода досущ като кит, после изплува, ухилен самодоволно. Ясните му, кобалтовосини напук на възрастта му очи немирно блестят.

— Не ми благодари. Дребна работа. Героите се свършиха. Останах само аз — намига ми той. — Дадох ви, момичета, дъски за сърф, защото с тях се плува по-лесно отколкото със спасителните. Правете каквото се упражнявахте в басейна и друго не ви трябва. Само балансирайте.

— Много ми помогнахте, аз не мога да балансирам дори чековата си книжка.

— Мислех, че искате да заслужите бронзов медал, а не да ставате сензация за местните.

— Наистина искам да го получа, но не и посмъртно.

Почувствах, че зад гърба ми има нещо и хвърлих поглед през рамо. Почти вертикално се надигаше пакостлива грамада, достойна за филма „Челюсти“.

— Вълните днес са прекалено високи за влизане в морето — извиках на лунатика, който ме докара до това положение.

— Бедното ми, плачливо англичанче — смее се Локи. — Случвало се е прибоят да контузи или поудави някого, но не от лошотия — пошегува се той. После натисна под водата задната част на дъската ми, та да може носът да се изправи и с лекота да прехвърли голямата, бяла вълна. Едновременно с това ме сграбчи за ръката и ме потопа, та без усилие да мина под гребена ѝ.

Когато главите ни се показаха над пяната, запелтечих от страх и ярост.

— Сега разбирам какво е сполетяло горката ви съпруга. Удавила се е в опит да заслужи бронзовия си медал, нали?

Лицето му стана безизразно. Не можех да повярвам, че ми се изплъзна от устата. Вместо мен говореше ужасът, идеше ми да си отхапя езика.

— Не положихте никакво усилие. Не сте изминали и половината път. Сега се дръжете здраво.

— Искате да продължавам напред? — викнах, не вярвайки на ушите си, като гледах пред себе си безкрайните редици от пенещи се вълни, понесли се насреща ми. Между планините от вода подскачаше и изчезваше от погледа червената шамандура, към която се бяхме отправили. Сърфистите бяха далеч навътре. С черните си неопрени и приведени напред приличаха на запетайки и определено ме караха да се замисля. А мисълта ми бе: да се махам, по дяволите, оттук.

— Брей! Не зная, но си харесвам тялото както е с всичките си части. Не ми допада идеята вързаното за дъската въже да ми откъсне крака.

— Едно ще ви кажа — прогърмя гласът на треньора ми. — Упорита сте като магаре.

— Аз пък ще ви отговоря: вие сте един самовлюбен маниак.

Сузи смяташе Локи за допустимо саркастичен, но за мен бе самодоволен и арогантен. Когато преди седмица се записах в курса по плажно спасяване, думите, с които се обърна към събралото се множество, бяха:

— Здравейте и добре дошли. Казвам се Джак Маклакълн. Но понеже в клуба не държим на официалностите, можете да се обръщате към мен с господине или ваша светлост. — Всъщност — добави сухо той — австралийците не държат на етикета... Затова защо просто не ме наричате „повелителю“.

Бе един селяк, луд по морските селения. Дръвникът бе толкова слаб, колкото и аз, но само Бог знаеше на какво е решил да подложи курсистите си. На скокове от самолет без парашут?

— Не горя от такова желание като вас, австралийците, да проливам кръв, когато се отдавам на хобито си — озъбих му се аз. — Сбогом, повелителю. — Вълна с размерите на цунами се готвеше да се стовари отгоре ни, като съскаше от злоба. Безчувствена за безкрайната свирепост на океана, обърнах дъската си към брега, поех си дъх и се оставих водата да ме запремята далеч от мъчителя ми и към твърдата земя.

Когато най-после морето ме изплю на плажа и двете ми очи бяха кървясали от солената вода. Колкото и да подскачах и да тръсках глава като индиански вожд, изпълняващ боен танц, продължавах да чувам в черепа си шума на океана. Забучих пръст толкова дълбоко в ухото си, че се показа от устата ми, но единствено измъкнах могилка пясък, да

кажем с големината на Хавай. Пясък се бе заврял и в очите, подмишниците, дори и в дупето ми. Целомъдрието ми бе в безопасност. Пенисът на който и да е любовник, щете да се захароса като коледен геврек.

— Жива ли си? — дочух гласа на Сузи, която се носеше на една вълна до мен.

— Този не мога да го понасям. Не мисля, че човек трябва да се кипри с плувки „Спидо“, като че е плувец от световна класа, спечелил е олимпийски медал и се готви да се впусне в ново състезание.

— Ами... Локи е плувец от световна класа, печелил игрите на Британската общност и му предстои нова надпревара. — Тя махна с ръка към мъжете, прехвърлили четирийсетте, които се събираха на плажа с плувни шапки, очила за под вода и също така изрязани бански. — Член е на отбора по плуване „Харълд Холт“.

— На какво?

— Харълд Холт бе нашият министър-председател, който се удави в морето при неизяснени обстоятелства.

— Прекрасно, излиза, че негодникът е и циничен.

— Те са част от отбора по сърф. Последни издихания за мъже, които още могат да го вдигат и да се носят по вълните — засмя се тя.

— Щеше да е хубаво, ако можеше от време на време да яхне мисловните си вълни.

Край. Свърших кариерата си на плажен спасител. Докато се измъквах от ръкавите и крачолите на неопрена си, забелязах че има склонност да остава в една и съща форма, без значение дали съм в него. Дали не можех да го пратя в морето без мен? Когато Сузи ме записа за курса, предполагах, че за да получа бронзов медал, щеше да бъде достатъчно игриво да цопна в някакъв басейн и да се науча да правя изкуствено дишане. Чак когато платих сто и четирийсетте долара, установих, че трябва да покрия двеста метра бягане, плюс още толкова плуване в открития океан, последвани от още двеста метра бягане и всичкото за осем минути.

— Ти? Да тичаш? — присмя се Тали. — Единствено би бягала, за да отървеш кожата си, да речем, пред лавата на избухнал вулкан. — Освен това се очакваше от мен да издърпам изпаднала в безсъзнание жертва от водата, после да сърфирам до брега между краката на коматозния пациент. Единствената беда беше, че не обичам

приключенията. Дори и в Дисниленд се качих само на въртележката с чаените чашки.

На рибата не ѝ остава друго и затова е достойна за съжаление, но аз бях твърдо решена да не напускам земята. Повече никакво хващане на вълна само за да осъзная, че дъното на бикините ми е приело съвсем друга вълнообразна форма. Никакви повече водорасли в гащите. Но докато развързвах въжето от крака си, както бях убедена за последен път в живота си, погледът ми попадна върху Руби. Нейната група по плажно спасяване наброяваше петнайсетина деца. Плуваха върху малки дъски от полиуретан в плитчините, защитени от силния прибор от пясъчен нанос. Раян учеше Руби как да хваща вълната. Тя се стрелна към брега сияеща от радост. Бе изминала цяла вечност, откакто не я бях чувала да се смее така. Сърцето ми заби в гърдите ми.

Решена да се постарая, се повлякох към клуба, за да взема душ.

Допреди няколко години в Австралия на жените е било забранено да стават плажни спасители. Импровизираната ни съблекалня бе толкова малка, че дори хлебарките се сгърбваха, за да влязат. Излъчваше спокойствието на затънтена бърлога с напукан под, стени като релефна карта и анемична, гола електрическа крушка. Там държаха и метлите. Ето защо трябваше да предположа, че Локи ще се намъкне при мен, докато се опитвах да закача хавлията като перденце, зад което да се скрия. Като омъжена и майка на две деца не очаквах да ме гледа гола член на някакъв по-висш пол. Изквичих като прободено с шиш прасенце и наново нагласих хавлията. Няма нужда да казвам, че след този момент дълго си прочиствах гърлото и се поспретнах, но недостатъчно за моя вкус. Джак Маклакълън бе толкова невъзмутим, че имаше склонността да изпада в нечувано безгрижно настроение.

Локи невъзмутимо взе метлата от рафта, избягвайки да ме погледне в очите.

— Следваща сбирка на курса — в сряда вечерта. Точно в шест. Облекло — по избор. — Той сподавено се изсмя. — Ще се видим там.

Да, на куково лято. Според мен Джак Маклакълън достатъчно се нагледа. Ние, неудачниците, сме научили едно от живота: няма толкова страшен или сложен проблем, от който да не можеш да избягаш. Може и полека да си тръгнеш, ако не си падаш по спорта. Но без да се маеш!

— Каталясала съм. Прекалено съм изтощена да правя каквото и да било — промърмори Руби същата вечер и пропълзя между завивките около седем. Бях натъртена от прибоя и всичко ме болеше, затова можех да положа в леглото частите от тялото си една по една. Единственият начин да си измия зъбите бе да оставя четката върху мивката и да си търкам устата отгоре ѝ напред-назад. Зарекох се да съобщя на Руби, че се отказвам на следващата сутрин, но малката ми дъщеричка спа, без да сънува кошмари за първи път, откакто Джаспър ни напусна. Нито подмокри леглото. Затова реших да продължа да ставам, когато отровназелената светлина на електронния ми будилник показва шест сутринта и че е време за урока ни по плуване на олимпийския басейн в Карингба. И така в сряда вечерта се озовах в курса по теория на Локи. Брей, до изпита оставаха само девет седмици. Много забавно. Бих предпочела да ми изтръгнат спиралата с щипци за барбекю.

ХЛЪЗГАВИ СКАЛИ

Какво става, когато два пъти наполовина се изплашиш до смърт? Този въпрос ми се въртеше из ума, докато слушах как Локи говори за жестоките рани и сериозната загуба на кръв в резултат от нападения на акули и крокодили или причинени от моторници. За да се разсея от подробните му инструкции за даване на първа помощ при контузии на гърба (да се натрупа пясък около жертвата, за да се стабилизира), заразглеждах своя мъчител. Първо бях изумена, че никога не сяда. Стоеше прав през цялото време, дори и по време на непринудените разговори след часовете, когато имаше обичай да се обляга на рамката на вратата с едната ръка, небрежно отпусната на дръжката, и крак, поотворил вратата с мрежа против насекоми — сякаш готов да изчезне на мига. Самият той оставаше затворен като мида. Сузи смяташе, че хуморът му е по-сух и от разговорите по време на сбирка на анонимните алкохолици, а аз го намирах за безцеремонен и груб. Редовният отговор на Локи на всякакви лични оплаквания бе: „Можеше и да е по-зле“, „Откъде да знаеш“ или „Съгласен съм“. И с тях се изчерпваше речника на този човек. Печено за обяд, крикет, ръгби, следобеден чай, „Глупаците^[1]“, „Възхитителните^[2]“, „Монти Пайтън“, Джордж Стрийт, Оксфорд Стрийт, Хайд Парк, Кингс Крос, изглежда, в Сидни всичко беше като в Лондон, освен езика. За Локи „да“ и „не“ бяха напълно достатъчни отговори на всякакъв въпрос. Но заговореше ли Джак Маклакълън за морето, въздухът се наелектризираше от неговото сладкодумие, докато тялото му, изтъкано от мускули и сухожилия, се напрягаше от вълнение. Сузи го харесваше и защото той се отнасяше еднакво към всички.

— Да — съгласявах се аз, — еднакво некадърни.

В залата в клуба изведнъж се разнасяше миризма на чай, сигналът за почивка. В бюфета, сбирщина от всевъзможни кухненски маси и столове от петдесетте, бе окачена крещящата табела: „Влачиш ли стола си, вълн.“ На отворената врата на клуба се четеше друг надпис: „Заповядайте, вандали. Ухапването от акула е скъпо.“ Мъжките и

женски тоалетни бяха отбелязани съответно като „писоари“ и „клекала“. Докато избягвах кафявите буци втвърдена захар в захарницата, заоглеждах останалите членове на клуба.

Всичко на всичко бяхме двајсетима. Сузи и аз бяхме единствените жени. Останалите курсисти бяха мъже на по двајсет и няколко, както и няколко юноши, които очевидно бяха принудени да се запишат или ги чакаше поправително училище. На около седемнайсет и с вид на неандерталци, те наричаха мъжките си атрибути „змии“, а тестисите си „момченца“. Несъмнено всеки от тях познаваше вкуса на собствените си нокти на краката. Пиеха бира от мотоциклетните си каски и се надпреварваха да разказват колко са повърнали предната вечер. Носеха плажни шорти с картинки на носорог и надписи „Как съм се наточил“ и фланелки, на които се четеше „Инспектор по бикините“.

— Хей, имаше ли лиценз за тия цици? Убийствени са. — Едно от сърфистчетата посочи към гърдите на Сузи и за малко не се удави в собствените си лиги. Оттогава насетне всички им викаха „предни топки“. Боя се, че съкурсниците ни бяха от ония, дето редовно си пипат белъто от вътрешната страна и си купуват презервативи, които светят в тъмното. Понякога използваша части от собствените си тела като марионетки на някой вентролог. Хитът на вечерта бе да копират гениталиите си на ксерокса в кабинета на Локи.

Кронула е единственият плаж на Сидни, до който се стига с влак, затова местните смятаха, че спокойствието им се нарушава от пришълци от града, които се стичаха към западните предградия. Сузи ми разказа как апогеят довел до размириците в Кронула през 2005, започнали, след като няколко агресивни ливанци пребили един плажен спасител, после ескалирали в уикенд на яростни отмъстителни битки, провокирани от безотговорни радиоводещи. Но бе сключено неохотно примирие. Австралийците лекуват раните с хумор. Ето защо останалите от курса наричаха единствения ливанец в групата ни, трийсетгодишен компютърен програмист на име Али, Ал Кайда точка ком.

— Обезателно ще спечелиш състезанието по бягане на плажа. — Сузи закачаше Ал Кайда точка ком. — Искам да кажа, че си израсъл в Бейрут. Важното е обаче, като чуеш стартовия пистолет, да продължиш да бягаш, разбираш ли?

Али си връщаше на Сузи, като я дразнеше, че не била във форма.

— Ако си счупиш крака, жено, да не ми се оплакваш. — Той разбираше, че в Австралия ако не можеш да се надсмиваш над себе си, те поставят по-ниско от прокажен и малко по-високо от човек, който не обича ръгби.

Но не всички ливанци бяха толкова цивилизовани. Виждаше бях група от тях да ритат пясък в лицата на легнали да се пекаят момичета и да им подвикват:

— Гнусни мръсници.

Наистина се бях приземила на планетата на мачовците. Паднала от интелектуалния Хампстед, където мъжете компетентно разговаряха за класическа музика и любовни сонети, се чувствах като зоолог, попаднал сред стадо горили, който е забравил обаче пушката с приспивателните си патрони.

Когато се упражнявах да прилагат дишане уста в уста върху учебен манекен и куклата изпуснаше въздух, момчетата избухваха в дивашки смях.

— Чухте ли я как само пръдна — осветли ги един тийнейджър и зачеса слабините си с нехайна безочливост.

Надявах се един ден Руби да оцени какво жертвах заради нея. Това момиче трябваше лично да лиже подметките на кецовете ми до края на живота си. После си спомних как Сузи използваше курсовете по водно спасяване като агенция за запознанства.

— Кажете ми пак какъв точно мъж се надявах да срещнеш тук?

— Удавен в бензин и за предпочитане със забит в сърцето кол — обезсърчено отговори тя.

В същия момент Локи се завърна в стаята с буреносно изражение.

— Дръжте се прилично или ще ви откъсна ръцете и ще ви млатя с тях, докато още кървят — вбесен викна той, докато конфискуваше манекените за изкуствено дишане. — За да заслужите бронзов медал, се изисква сърцатост. Но възнаграждението за усилията ви наистина си заслужава — знанието, че имате опита да помогнете на другите и вероятно да спасите човешки живот. Не ми идва наум по-важно умение, което човек може да добие. А на вас?

— Ами... — Вдигнах ръка. — Миене на чинии, чистене с прахосмукачка и моногамията?

Локи примигна неодобрително по посока към мен.

— О, добър ден. Не ви разпознах облечена — отвърна той, без да губи ритъма на думите си. — Сега, обратно на работа. Повечето ситуации, изискващи спасителните ви умения, възникват бързо и без предупреждение — увери ни Локи, продължавайки оттам, откъдето бе стигнал преди почивката за чай.

О, колко вярно, въздъгнах, като си мислех за малкото си семейство, захвърлено сред безмилостните вълни на живота. Някои нощи нищо не смущаваше лекия ми сън, освен дето Руби по двеста петдесет и четири пъти плачеше за татко си. (Като изключим предната неделя, когато бе изтощена от курса по сърф.)

— Татко на топло ли е? Има ли какво да яде? Нали няма да умре? — хълцаше тя през останалата част на седмицата. Джаспър редовно изпращаше есемеси на децата и ги уверяваше, че ги обича, но отказваше всякакви срещи.

— Съжалявам, не мога да мръдна, в задръстване съм. Извинявай, не мога да мръдна, на делова среща съм. „Съжалявам, съвсем съм наникъде, търся си приемливо извинение.“

Позвъних на лекаря за съвет. Каза ми да отбележа часовете на кошмарите ѝ и да будя Руби преди предстоящия пристъп.

— Не си виновна ти — не спирах да повтарям на малкото си момиченце. — Татко го няма, но това не значи, че не те обичаме и двамата. — Не спирах да го твърдя и пред Тали, докато тя вманиачено печеше сладки. — Да стъпя върху формичка за курабии на пода в кухнята и да се сдобия върху ходилото с дълготраен отпечатък на пате, една от всички радости на майчинството, означаваше, че от тук насетне ще оставям доста странни стъпки по пясъка. Въпреки че окуражителните ми думи звучаха банално и Тали реагираше с обичайното си въртене на очи, все се надявах, че ще им въздействат. — Татко скоро ще се върне. — Но мисълта, че не е истина и мен ме караше редовно да се будя в пот, докато се опитвах да изплувам от дълбините на някакви черни сънища.

Сега Локи говореше за инжекциите с противоотрова и серума срещу тетанус, които се поставят след настъпване на морски таралеж. Защо нямаше ваксина, която да ме имунизира против болката, причинена ми от моя съпруг.

— Артериалните турникети вече се препоръчват само като крайна мярка след нападение от акула или крокодил — съветваше ни Локи.

Имаше ли турникет и за сърцето? Моето бавно кървеше, вещаейки ми смърт. Само дето акулата носеше обувки с високи токчета от „Прада“ и бе отмъкнала любимия ми съпруг между перфектно избелените си зъби.

Лекарят предположи, е някой тормози Руби в училище и предложи да се посъветвам с психолог. В курса ѝ по сърф помолих Локи да внимава никой да не ѝ се подиграва за английския акцент. Но той реши да приложи някои собствени умения за оцеляване.

— Ако някой те тормози, знаеш ли как трябва да постъпиш, Руби? — Той клекна на нейната височина. — Сипай подигравчийката насаме, забий нокти в ухото и ѝ прошепни, че си детето на сатаната и си дошла да я отведеш при своя повелител.

— Тя не бива да говори така!

Локи се възправи в пълния си ръст и така говорех на катарамата на колана му.

— И защо не, по дяволите? Или пък докопай хлапето насаме и накарай голямата ти сестра да му направи нещо толкова откачено, че никой да не му повярва като тръгне да те обвинява.

Руби се изкиска, последвана от Раян, който навличаше до нея неопрена си.

— Ако грубиянката те удари, кажи нещо от сорта: „Наистина много смело от твоя страна да ме докосваш след диагнозата.“ Това определено ще ѝ изкара ангелите.

Руби тихичко се засмя, преди с Раян да изтичат за тяхното „бягане за удоволствие“ — две противоречащи си понятия, типично по австралийски.

— Колко години образование като психолог ти бяха нужни, за да усвоиш такива гениални прийоми?

— Не че Руби ще изпълни някой от съветите ми. Но като знае, че може, ще се почувства по-силна.

— Вие сте толкова лош родител — порицах го аз. Но нима аз се справях по-добре? Изненадах се, че когато се върнах къщи за обяд, заварих по-голямата си дъщеря и гаджетото ѝ да си пишат домашните. Къркача се бе настанил на бюрото на Тали и се допитваше до

компютъра. Дъщеря ми също не откъсваше очи от екрана, само че седеше в скута му, и то само по ефирната си пижама.

— Тали, време е да си поговорим — заявих аз и я повиках в моята спалня. — Зная, че са ви преподавали сексуална просвета в училище, но май трябва да преговорим основните моменти.

— Нищо не разбираш — с безкрайна досада отговори петнайсетгодишната ми дъщеря.

— Сега, когато вече следиш менструалния си цикъл, е извънредно важно...

— Да. Стига. Добре.

Всяко споменаване на думата „период“ в друг контекст освен „горски“ или „елински“ предизвикваше присмех и свиване на рамене. Стигнах до извода, че тийнейджърите преди всичко са Божието наказание, че сме правили секс.

— Виж, единствената ми цел в живота е да те предпазя да не забременееш. Толкоз. — Но истинското ми притеснение бе, че Тали има значително по-обширни практически познания върху секса от мен. По дяволите, йогите, които живеят в усамотени пещери, могат да ми искат съвети по целомъдрие. Така бях ожадняла за телесен контакт, че понякога се изкушавах да се отдам на първия срещнат. Но винаги когато заговорех на Тали за секс, изведнъж тя си намираще нещо страшно важно за вършене, като да си лакира ноктите или да си суши косата със сешоар. Когато се опитах да поговоря с Къркача, той ми отговори нечленоразделно с нещо като „м’да, ху’у“ и „к’во се’а“. Така и не разбрах какво ми приказваше.

Единствената ми утеха бе, че Тали още не използваше тампони. Дамските превръзки, които предпочиташе, бяха толкова огромни и крилата им бяха като на самолети. С някоя от тях можеше да прелетиш и до Лондон. Но че знаех това не ме успокояваше посред нощ, когато тя несъмнено се въргаляше из пясъчните дюни и оставаше глуха за есемесите ми веднага да се прибира! А и нямаше как да изпратя баща ѝ да я намери.

Ох, защо се отказах от лечебния алкохолизъм. Когато потискащото ежедневие без Джаспър ме принуждаваше да звъня на секретарката му — тя все обещаваше, че той ще ми се обади, — телефонният секретар мигаше само заради повиквания от момчета за

Тали. Някой да ме е търсил? Ни един. А не можех да се престраша да му се обадя вкъщи, да не би да вдигне Безупречната кучка.

Към края на октомври вече нямаше как да го избегна. Групата на Руби по плуване беше готова да навлезе „в открито море“. Всички майки и татковци щяха да присъстват, за да наблюдават бойното кръщение. Планираше се пикник. Щеше да има награди за най-бързия бегач и плувец. Фактът, че бях обещала да плувам с нея, ме тревожеше съвсем слабо. Е, всичко можеше да се излекува, щом линейката ме откара в спешното отделение.

— Нали и татко ще дойде, мамо? — Руби извърна към мен огромните си очи и отговорът можеше да бъде само един.

— Разбира се, миличка.

При перспективата да се обадя ми прилошаваше. Ако вдигнеше Джаспър, какво щях да му кажа? Ами ако ме попиташе чувствам ли се по-добре? Как не. Само дето от време на време ми идеше да се гръмна. Щях да позвъня на горещата линия за самоубийци, но като си знаех късмета, сигурно щеше да бъде заета.

— Позвъни му, мамо. Аз му се обаждам постоянно. Боже! Ти си най-незрялата майка, която някога съм срещала — настоя Тали, като размаха мелодраматично и пренебрежително бледите си ръце. Това момиче бе извънредно слабо, тялото ѝ бе като на дете, но авторитетният тон, идещ от устата ѝ, бе сякаш слушам Чърчил. — Нищо чудно, че татко те напусна.

Крадешком вдигнах телефона... Ето на. Гласът ѝ мъркаше, като че току-що бяха правили секс.

— Ало? На телефона е Рене.

За миг изгубих и ума и дума. Сякаш устните ми залепнаха.

— Трябва да говоря със съпруга си.

— Джасп? Той спи.

Джасп ли?

— Тогава му съобщи, че ще защитя бронзовия си медал — избъбрих аз. — Понеже Руби се страхува да навлезе сама в открито море — заобяснявах вдървено. — Тази неделя е първото състезание на Руби в океана. За нея е извънредно важно и много ще се разстрои, ако баща ѝ не дойде в девет сутринта в клуба по сърф на Северна Кронула. — Думите изскочиха от устата ми като скоропоговорка.

— Почакай — поиска да изясни демоничната ми съперница. — Тренираш за плажен спасител? Не е възможно. Мисълта ми е, че е прекалено опасно. Изобщо не си във форма. Казвам ти го за твое добро, Луси, затова ще карам направо. Ако се появиш на плажа, природозащитниците ще те бутнат обратно в залива. — Набираше скорост, като прикриваше снизходителността си със загриженост. — А цопнеш ли във водата, моряците ще завикат: „Виждам земя!“

До гуша ми дойде от остроумията ѝ.

— Да, да. И като си облека черния неопрен, англичаните автоматично ще извикат: „Такси!“. Схванах. А сега му кажи да ми се обади незабавно.

След като не ми обърна нула внимание седмици поред, любопитството към морските ми подвизи насърчи „Джасп“ да ми позвъни след по-малко от час. Гласът му бе сладък като мед.

— Луси, прости ми, че не отговорях на повикванията ти. До гуша бях затънал в работа. В момента съм под непосилно емоционално и професионално напрежение. Благодаря ти, че прояви такова търпение. Как си?

— Прекрасно. Главно, защото съм си приготвила таблетка с цианкалий.

— Не говори така, Лус. Караш ме да се тревожа. Както и скорошните ти геройства. Каква е тази история с водното спасяване, за която чувам?

— Реших да покажа на децата, че майка им е годна и за друго, освен да им опява да ядат зеленчуци и да си мият зъбите.

— Мислиш ли, че е разумно, Луси?

Чувам Рене да се кикоти в далечината: „Дебела е като слон. Ако скочи с бънджи, въжето няма да я удържи.“ Дори когато Джаспър слага длан на слушалката и ѝ изшътква, от мисълта, че се смеят заедно за моя сметка, ми се свива стомахът. Не вярвах, че бях станала най-добра приятелка с жена, която би ме предала на нацистите, защото ям кашер.

Разплитам телефонния кабел, който нервно съм завързала на възел.

— Трябват ми пари — внезапно казвам. — Оголяла съм до просешка тояга.

— Но наемът е платен за цяла година и ти оставих достатъчно в общата ни банкова сметка. Трябва да контролираш бюджета си, Луси.

— Джаспър, когато имаш деца, бюджетът е един по-организиран начин да затънеш до гуша в дългове. — При все че Джаспър избяга от мен, не е забравил добрите си маниери. Изпаднат ли в нужда, майката и децата са на първо място.

— Ще го обсъдим в неделя. Дотогава бъди спокойна — добави той и затвори.

Единственият начин да запазя спокойствие бе да ми ампутират мозъка. Но явно това вече бе станало преди деня, в който поканих Рене в живота ни.

От мисълта, че ще видя Джаспър, не можах да мигна до края на седмицата. В неделя сутринта се вдигнах рано и си сварих кафе. Мъглата над морето беше бяла като мляко. Дали не бе поличба, че човешката доброта ще се върне?

— Толкова съм нервна, че ми прилошава — признах на Сузи, докато чакахме Матилда и Руби да си вземат неопрените.

— На теб ли ти става лошо? — подигра ме тя, докато сваляше знака за начинаещ шофьор, който бе закачила заради сина си Хийт, от колата си. — Някоя жена не бива да кара критическата възраст и едновременно да учи хлапето си да кормува. Никога, ама никога не се получава — простена тя. Високото метър и деветдесет, шестнайсетгодишно отроче на Сузи бе като дружелюбен слон в стъklarски магазин. Речеше ли да мръдне, събаряше по някоя ваза. Като си го представих зад волана, ми се прищя да си нахлупя миньорска каска. — Да се залавяме за работа — подкани ме тя.

Най-смущаващото, когато се събираш с австралийци, е, че стигаш до колената на мъжете. Над мен се извисяваха бронзови от слънцето мъжаги, лакомо поглъщащи сандвичи с бекон и яйца, стиснали издигащи пара чаши горещ чай. Колкото повече родители пристигаха, от багажниците като с магия се материализираха дъски за сърф, одеяла за пикник, неопрени, леководолазни екипи, сгъваеми столове и маси. Мъжете се скупчиха около преносимите барбекюта, подвиквайки си обичайния за австралийците напевен поздрав: „К’во ста’а?“ В девет плажът гъмжеше от народ, главно сърфисти с техните жълти плувни шапки и героичните „Железни мъже“, които се упражняваха на водните си ски.

— Нека се състезава който и да е от тези мъжкарци в готвенето или прането — отбелязах, докато Сузи записваше Матилда и Руби за

надпреварите по пясък и в море.

— Зарежи железните мъже — засмя се Сузи. — Майките са много по-славни супергерои. — Мътните го взели, трябва да си обуваме бикините върху панталоните.

Шумен водовъртеж от деца погълна Руби. Наблюдавах ги как се боричкат за подходяща стартова позиция.

— Сега се налага да ме извиниш, Сюзан, предстои ми смъртоносно предизвикателство — обърнах се песимистично към нея и пъхнах под мишница дъската си за сърф. Членовете на клуба, или „вътрешните“, наричат сърфирането рано сутрин „маймунска баня“, защото когато влезеш, водата е толкова студена, че няма как да не възкликнеш: „О! А! Уф! Бррр!“ Бях толкова ужасена от медузите, хапещия студ и съществата с грамадни зъби, че се бях екипирала с най-дебелия неопрен, предназначен за оцеляване в арктически води, който намерих на дъното на сандъка в клуба. Сигурно приличах на астронавт. Само очите ми се виждаха иззад маската и съдейки по насмешките на Сузи, в тях се четеше паника. През изминалите седмици Локи бе опитал да хвърли мост над зеещата бездна между мен и способността да се задържа на повърхността, но все още влизах във водата с огромна неохота. Бях опитала да се откопча от обещанието си. „Ами ако някоя съветска подводница катурне дъската ми?“ Но Руби не приемаше извинения. Повдигна очилата си и погледнах към морето пред себе си. Приличаше на копринен саван, под който се гърчеха купища змии. Опитните водни спасители седяха невъзмутими върху дъските си само по папагалски качулки и охраняваха маршрута към маркиращата шамандура „отзад“, на близо сто и петдесет метра навътре в морето. Руби вдигна глава, за да се увери, че съм във водата, и ми помахаша, преди стартовият пистолет да гръмне. Морето изригна в пенещ се водовъртеж от деца, които се бутаха, мушкаха и риташа, за да изпреварят останалите.

Устоях на подтика да се свия на кълбо като полудяла от уплаха ехидна и дръпнах очилата върху очите си. Те веднага се замъглиха, правейки ме напълно сляпа, докато загребах из водата като побъркана... очевидно към Нова Зеландия. Изведнъж усетих, че някой ме дърпа за крака и чух развеселения глас на Локи:

— Хей, джигит, да не си се устремила към страната на кивитата^[3]?

Разбрах, че съм подминала шамандурата. Без да чака писмена покана, Джак Маклакълън се покатери зад мен и легна по очи, а лицето му кацна точно между бедрата ми, напълно сляп за факта, че спира кръвообращението на краката ми и безцеремонно причинява възбуда в размножителните ми органи.

— Класическо водно спасяване. Заемаш позиция между краката на давещия се, насочваш дъската и продължаваш със спасяването — поучаваше ме той, докато обръщаше дъската към брега с няколко мощни удара.

— Наречи ме луда, но мисля, че вие, хора, не знаете как да управлявате туризма — бе единственото, което се сетих да му извикам в отговор. Отпред едва виждах как децата стигаха с плуване в открито море, а после се връщаха в свободен стил към плажа. Май Руби беше последна. Изскочих от водата, после бях издърпана рязко, забравила да отвържа въжето от крака си, и задникът ми се приземи в краката на Локи. Чак тогава си махнах замъглените очила и осъзнах, че крещя насърчения на чуждо дете. Руби прекосяваше финалната лента трета. Локи грееше от задоволство, когато zakрачи към съдийската маса, за да раздаде наградите. Наелектризирана от радост, затърсих из навалищата познатото лице на Джаспър.

— О, Боже — обърнах се към Сузи, докато се измъквах от костюма си за оцеляване в Арктика. — Няма го. — Примигнах, а водата щипеше очите ми. — Онази кучка пак ми го отмъкна.

— Отмъкна ли? Че той да не е куфар. Не е като да го е задигнала от конвейера на живота и просто да си е отишла. Прелюбодеецът е човек, който се опропастява, защото не може да прескочи пропастта. Умът ми не го побира как може се възмущаваш от нея и още да си влюбена в този мръсник.

— Като изключим факта, че е баща на децата ми и неговото лице ще бъде последното на земята, което ще видя, преди да изпусна последния си дъх, си права. Джаспър вече не означава толкова много за мен — отговорих саркастично.

— Ако Джаспър е толкова чудесен, тогава как може да прави секс с жена като Рене? Може и да не ми отговаряш. Мъжете си пхат пишките там, където една жена не би завряла и чадър — додаде тя.

Руби, грейнала, доприпка до мен.

— Видя ли ме, мамо? Влязох навътре. Беше страхотно. — Очите й, блеснали и кръгли като електрически крушки, оглеждаха тълпата. — Къде е татко? Той видя ли ме? — Руби потърка с опакото на ръката си подобното си на копче носле. — Татко дойде, нали? — Тя вдигна поглед към мен с ококорени, уплашени очи.

Дори Тали се бе появила и привличаше погледите на татковците с високите си гърди и светлоруса коса.

— Ти изобщо каза ли му? — дочух дрезгавия глас на по-голямата си дъщеря.

Плъзнах пръсти по броеницата си от вина и после излъгах.

— Татко положи всички усилия да дойде — уведомих и двете. — Но попадна в задръстване. Изпрати съобщение, в което казва, че ви обича и двете. — Усмивката на Руби угасна и оживеното й лице посърна. Изражението на Тали, поразведрило се за първи път от много време, се промени; сякаш бе откrehнала врата, а после я затръшна с все сила. Ужасявах се как тя трупаше всичко в себе си, само за да изригне, когато достигне осемнайсет, и да я подтикне към себеунищожителна ярост, заради която да започне да мирише лепило или да обира банки.

Докато щастливите семейства организираха пикник за обяд, най-после получих есемес. „Мъчи ме отвратителен грип“, гласеше той. Почти го чувах как подсмърча. Джаспър твърди, че не е хипохондрик. Но диагнозата на неговия невролог, уролог, остеопат, специалист по сърдечни заболявания, имунолог и онколог категорично е друга. „Може да успее да дойде по-късно.“

И така се прибрахме вкъщи и го чакахме до края на деня, всичките облечени като за празник. Понеже нито Руби, нито Тали, нито аз имахме апетит, задушеното телешко и паят със сирене на Сузи останаха недокоснати. Към шест предложих на момичетата да ги заведе в луксозен ресторант, за да отпразнуваме победата на Руби. Отказаха. На кино? Не. На пазар? Когато най-сетне към осем им стотвих вечеря и двете деца побутнаха чиниите си. Джаспър бе изоставил семейството си, за да намери себе си, но изглежда нямаше никакво съмнение кой щеше да се справя с психическите травми.

Когато съпругът ти те напусне, ти се иска да изпиташ всичката радост да си завреш ръката в мелачката за боклук. Само дето е много

по-страшно. В крайна сметка с готовност би дала и ръка, и крак само за да си го върнеш.

[1] „Глупаците“ — британско комедийно радиопредаване, излъчвано от 1951 до 1960 — Б.пр. ↑

[2] „Възхитителните“ — британски комедиен телевизионен сериал — Б.пр. ↑

[3] Нова Зеландия — Б.пр. ↑

ПЛУВАНЕТО ЗАБРАНЕНО

Ниското самочувствие е прилепчиво. Наследила съм го от децата си.

— Велики Боже! — Красивата уста на Тали се бе свила в черта от неодобрение, когато аз се появих в кухнята с ботушките си с високи токчета и тясно прилепнала рокля десет сантиметра над колената ми.

— Моля? — закачливо питам аз. От седмици съм изхвърлила размъкнатите пуловери и рипсени чорапогащи. — С тези дрехи дупето ми изглежда ли по-малко?

— Нямаме ли огледало, мамо?

Щеше да е грубо да изтъкна на дъщеря си, че с този тоалет остава само да започне да взима кокаин. Роклята ѝ бе толкова къса, че не се безпокоях дали се виждат гащите ѝ. Страх ме беше дали не си личи, че е в овулация.

— Е? — заядливо попита тя, когато регистрира критичния ми поглед. Държеше ножа за мармалад все едно, че е оръжие.

Реших, че малко ирония няма да ме вкара в гроба.

— Накъде си тръгнала? На църковна служба?

Дъщеря ми ме изпепели с поглед. Да бях яйце, досега да се бях сварила.

— Остави това, ти защо си се натъкмила така? — Сякаш адвокат ме подложи на кръстосан разпит къде отивам.

— Да се срещна с учителката на Руби — измислих си алиби аз, а гласът ми стихва до шепот. — Задето се подмокрях в леглото. А ти? Не е ли редно да си с униформа?

— Днес сме цивилни. Възможно ли е, ако обичаш, да побързаш. Ще закъснея.

Една от мистериите на живота е, че въпреки че австралийските юноши по цял ден карат сърф, летят с делтаплани, отдават се на алпинизъм, настояват да ги водят с кола четирите пресечки до училище. Мое задължение бе да карам всичките четири деца, както да ги прибирам и да пазарувам, а през повечето време Сузи готвеше.

Двете идеално работехме в тандем, по-гладко, отколкото ако бяхме женени. Когато децата се натъпкваха в раздрънкания ми стар холдън^[1], Тали включваше айпода си и потъваше в седалката си със затворени очи. Докато чакахме да се смени червената светлина, се опитвах да се потопя в тегобите на певица, за когото животът не носеше очарование, независимо от факта, че очевидно бе един от най-богатите музиканти на планетата.

— Би ли намалила звука? Действително ли ти допада тази рап музика?

— Да. Защо? Кое не ѝ харесваш? — дъщеря ми се сопва отбранително.

— Ами все се говори за разни черни мачовци, които приканват за секс гаджетата си, като че са леки жени.

— Ти си истинска расистка!

— Не съм! Просто не искам децата да слушат този боклук!

— Критикуваш културата им. А тя е черна. Това те прави расист.

— Само защото са черни, не значи, че могат да подлагат жените на сексуален тормоз, Тали. — Помолих се Богу да ме дари с повече търпение, и то веднага!

— И го казва жена, която е напуснала работа заради кариерата на съпруга си. И щом не си расистка, защо нямаш черни приятели? Отговори ми на този въпрос.

— В Лондон имах. При това доста.

— Само индийци и от смесена раса.

— Е, хубаво, имала съм бежови приятели. Лош цвят ли е бежовото? — Вперих поглед в небесата и се замолих. — Дай ми търпимост тозчас. Мигновено.

— Което прави всякаква критика от твоя страна, абсолютно лицемерна, унижителна и позорна — високомерно отбеляза Тали.

Замислих се за всички сутрини, дали когато сведена над домашните, стиснала химикалката, е искала да научи всичко за минойската култура, или само е изчаквала. Тогава не ме намираше за глупава. Но си затворих устата. До края на пътуването Тали не спря да ме разпитва за всяка страна от отношенията ми към расите. За нея бе полезно да развива интелектуалните си способности и полемичните си умения, но се хванах, че си мислех колко по-лесно е да обичаш децата си безусловно, преди да проговорят.

Като се върнах от училището, заварих Сузи на алеята за коли. Тя също ме забеляза, че идвам.

— Виж я ти. Ако продължаваш да се влачиш на колене пред мъжлето си, ще хванеш тротоарна екзема — вместо поздрав проточи тя съвсем по австралийски. — Думата ми е, какво, по дяволите, имаш да му казваш, което не е по силите на бракоразводен адвокат?

— Ами... проктологът се обади. Намерили са ти главата.

Сузи избухна в смях, преди да добави:

— Като говорим за глави, Луси-Лу, брак без съпруг е като пиле с отрязана глава. Може да търчи колкото си иска, но е мъртво.

— Любовта ми не е умряла, Сузи.

— Трябва ти плач за разлюбване. По-скоро за обезсъпругване.

— Не искам да ме отбиват. Искам той да засуче отново. Затова съм се нагиздила с тия абсурдни дрехи.

— Знаеш, че няма да се върне, Луси. Все така става. Няма такова нещо като ретросексуален, освен в някое безвкусно порно от седемдесетте.

— Джаспър е нежен, добър и обичлив. Веднъж да се насити на огромните цици на Рене и ще закопнее за все още зелените пасбища на брака ни. Рене е като екзотично блюдо — хем сладко, хем кисело, а всъщност безвкусно. Ще изгладнее отново за нула време и ще закопнее за апетитните ястия на семейния живот.

Въодушевлението ми й показва, че съм непоколебима. Съжаление смекчи погледа й.

— Уф, да го вземат мътните тогава. Щом си решила да се унижаваш, поне да те разхубавим. И да си самотна майка, не значи, че е задължително да изглеждаш такава. Косата ти не е подстригвана от два месеца. Цъфнала е на върха на черепа ти като слама. Не е достатъчно само да те фризируют. Прическата ти трябва да говори: „Скоро ще ме разроши прочут холивудски герой в частния си самолет, докато си летим към омагьосания му карибски остров.“

— Така ли?

— И още как. Сега млъквай и тръгвай след мен към фризьора.

Изсветляването на едни кичури, потъмняването на други и сешоарът отнеха два часа. Сузи нареждаше какво да правят, като че бях царица. С маникюра и педикюра стана обяд, преди да се приготвя да

тръгна към града. Сузи застана отстрани, огледа ме и доволно премлясна с устни.

— Взимай. — Бръкна в гигантския си сутиен и измъкна две торбички със силикон. После ги напъха в пазвата ми. — Пилешко бяло месо за подсилване на егото. И не се безпокой за потомството. Ще прибера и четирите хлапета от училище и ще ги нахраня, става ли?

Дължах на новата си приятелка толкова много. Първата — и единствената. Но — потръпнах — кого би поискала Тали в момента? Прегръдките не са приоритет на англичанките. Ръкостискане, леко клъвване по бузата, потрепване навярно — това е арсеналът ни от жестове за сбогуване. А сега целувах и прегръщах Сузи с обещание да работя в салона седмици наред, за да се отблагодаря за добрината ѝ. После с гърди, надничачи над деколтето ми като топки ванилов сладолед, горделиво тръгнах да прибера съпруга си.

Когато видях спортната кола с името на Рене, изписано на табелата вместо регистрационен номер, паркирах в края на Пойнт Пайпър, здравословния нос с изглед към операта, ме затресоха нерви. Разкъсвах ме отвращение при перспективата да видя Рене и мрачно воайорство. Изгорих толкова бензин, докато обикалях в кръгове около техния блок в отчаяното си желание да ги зърна, че се наложи да се върна и да презаредя. Като успях да събера достатъчно кураж и да натисна звънеца им, нямаше никого въкъщи. Усетих се, че тършувам из контейнерите за смет, за да разбера къде се хранят и откъде пазаруват — Армани, Версаче и Мочино. Казват, че е самотно да си на върха, но явно пазаруването е на ниво, си казах с горчивина. Връзката на Джаспър с Рене струваше колкото беседката, която предвиждах да построим в двора ни в Хампстед, плаването из Карибите, което имахме намерение да предприемем, и козметичната операция, за която pestях и която щеше да ме направи достатъчно привлекателна, че съпругът ми никога да не ме изостави.

Позвъних в службата на Джаспър и секретарката му ми съобщи, че е излязъл на обяд. Погледнах си часовника. Почти два. До два и половина щеше да се върне. Подкарах към кабинета му на футболния стадион. В Австралия спортът е религия — стадионът по футбол в Сидни и игрището за крикет, разположени отстрани на парка Мур,

бяха свещена земя. Футболният стадион се издига с целия си блясък и слава не само като спортен комплекс, но и като олтар. Ударих спирачки на паркинга толкова свирепо, че под гумите ми се разхвърча чакъл. Точно в два и трийсет един грамаден рейндж роувър доплава като галеон и кривна в мястото за паркиране, обозначено „за служители“. Не можех да повярвам, че Джаспър кара такава абсурдна кола. В старите дни отпреди Рене се съгласяваше с мен, че мъжете си взимат такива чудовищни автомобили, защото е незаконно да мастурбират на публично място. Но Рене се грижеше повече за твърдостта на задника си, отколкото за бъдещето на изкопаемите горива. Ако не бях толкова напрегната, щях да се изсмея на глас.

Когато изскочи откъм страната на шофьора, аз веднага тръгнах след него, сякаш дърпана от невидимо въже. Съпругът ми спря, както си вървеше, сякаш ударен от гръм. Не се бяхме виждали повече от месец. Бях по-слаба, по-руса и с по-тъмен тен отвсякога в живота ми. Опули се учуден като герой от анимационен филм. Заля ме вълна от увереност и надежда — надежда, която се изпари в мига, в който забелязах Рене. С плътно прилепнали леопардови панталони и обувки от Джими Чу, мъжетрошачката слизаше от колата. Щом забеляза как Джаспър ме гледа, очите ѝ светнаха от злоба.

— Отслабнала си — промълви бившата ми половинка с изумление на лицето.

— Ами, можеш да си го докараш с един нервен срив. — Дишах прекалено силно, сякаш бях под водата и не ми достигаше кислород. Дробовете ми изгаряха за глътка въздух. Той бе така красив с черната си като въглен риза с къс ръкав, панталони в същия цвят и изискан ролекс на загорялата от слънцето китка, че ако го погледах още минута, щях да се разплача. Вместо това се съсредоточих върху неравномерните петна върху стената и близките графити, които призоваваха: „Ако графитите са стихията ви, запишете се за участие.“ — Налага се да поговорим, Джаспър, но трябва ли да е пред нея? — попитах една пукнатина в цимента.

Тъй като Рене носеше фланелка с надпис „Собственост на голяма клечка“, ми мина през ума, че въпросът ми е някак излишен.

— Рене дойде да ми организира кабинета. Да избере цвета на боята, да нареди бюрата и така нататък. Нищо не ми отказва.

Обзалагах се, че е истина. Преместих поглед към други драсканици по стената зад главата му, които иронично възвестяваха „Мразя графити“.

— Е, как си? — попита той.

— А, прекрасно — излъгах аз. (Ако бях в болница, линията на жизнените ми показатели щеше да е почти равна.)

— Страшно се радвам да те видя, Луси, но точно в момента времето малко ме притиска. — Той глуповато погледна към часовника си. Понеже Рене му се беше лепнала като найлонови гащи през юлска жега, явно се налагаше да говоря пред нея.

— Бедата е, Джаспър, че всяка нощ точно като по часовник в четири сутринта Руби се напикава... За нещастие не се събужда преди седем. А Тали? Скъпата ни Тали не е преставала да пече сладки, откакто ти ни напусна. Понякога и в два сутринта. По всичко личи, че се готви да прави секс с един тип по прякор Къркача. Тя — посочих с палец по посока на Рене — очевидно пет пари не дава, че опропастява живота на децата ни... — Рене ме стрелна с кос, презрителен поглед, — но ти, скъпи, си длъжен да разбереш, че ако скоро не се прибереш, ще виждаш децата единствено по един час на седмица — толкова е максималното време за посещение в затвора — защото те там ще свършат заради психическите рани, които ти, не, тя — вече треперех — им е нанесла.

Ръката на Рене се лепна като полип към рамото на Джаспър.

— Естествено отначало за всички ни ще е трудно — обади се тя със заповеднически си, богат глас. — Но нещастното семейство също уврежда психиката на децата.

В мозъка ми нещо се скъса и избухнах. Нахвърлих се върху съпруга си.

— Планирал си всичко от край до край, така ли? Като се започне с преместването ни в Австралия. — Гласът ми зазвуча като от йерихонска тръба, когато се обърнах към мъжа си. — Защо, Джаспър? И защо точно с Рене? Колко удобно, че е вътрешен декоратор. Тази жена е като бутон на звънец — всеки го натиска.

Рене ме изгледа с кисело, пълно със злоба изражение, но пред Джаспър се мъчеше да изглежда благоразумна и състрадателна.

— Зная, че говориш само от гняв и защото си изоставена, Луси. Не мога да те позная, приятелко — добави тя и от устните ѝ закапа

лъжливо милосърдие.

— Приятелка ли? Не си ми никаква приятелка. — От очите ми рукнаха сълзи. — Ти си бледо отражение на истинска приятелка. Че ти нямаш отражение, ти си вампир.

— Е, ти имаш. И явно затова плачеш. Сигурно си се видяла в огледалото — ухапа ме тя. — Проваленият ти брак бе истинска преструвка. Колко пъти си ми го казвала, Луси. Не разбираш ли, че ти правя услуга?

— Рене ми разказа всичко, което си говорила за мен — намеси се Джаспър с обиден тон.

От ужас краката ми станаха като от желе.

— Бракът ми е застрашен, защото си любовница на съпруга ми. Не й вярвай нито думичка, Джаспър!

Афектираните ни гласове привлякоха вниманието на минувачите. Съпругът ми възпря с ръка всяка от нас. Заговори ни бавно, като на бавноразвиващи се:

— Може би пред работата ми не е най-подходящото място за разговори — многозначително рече той.

— Тогава кога? Кога можем да поговорим? Ти изобщо не вдигаш, когато ти звъня. Трябва да поговорим сега. — Гласът ми бе сприхав, но не можех да се овладее. — Дори тя да не ти позволява да се виждаш с децата си, длъжен си да ги храниш. В момента ядем овесена каша с лъжица, за да пестим от млякото. Трябва да внесеш още пари в общата ни сметка.

— Бих искал, Луси, но в момента се намирам в моментна криза. Да кажем, че надниците ми са същите, а инвестициите, които направихме с Рене, не са още особено печеливши...

Полазиха ме студени тръпки.

— Инвестиции ли?

— С Джаспър слагаме начало на общо начинание — идеята е за спорт и здраве. Концепцията е вътрешно декориране — тя се почука по главата — чрез стимулиращи разговори, усамотение и йога. Плюс външна украса, тоест упражнения за красота. — С жест показва собствените си стройни форми. Знаех със сигурност, че никакъв въглехидрат не бе преминал през устните й, ако не броим нафората. Тази жена се хранеше с неподсладен въздух и нискокалорична вода.

— Много доходно и съвсем навреме, Луси. Но за момента търпим леки загуби. Имаше панически продажби поради страха, че върху Англия ще се отразят проблемите на американския ипотечен пазар. Инвестициите ще се окажат изгодни, само чакаме пазарът да се разрасне. Рене играе роля на финансов консултант.

Погледнах слисана възлюбения си съпруг.

— Загубил си парите ни на стоковата борса? — Разтресох се конвулсивно от глава до пети. — Да грешиш, е човешко, Джаспър, но за да прецакаш всичко, е нужен финансов съветник. — Изплюх думите по посока към нея.

— Не съм загубил пари, Луси. Вложих ги. Направих го заради нас. За децата. В далечен план инвестициите ще ни спестят пари.

— Определено забележителен подход. Да се разориш, пестейки. И кога точно очакваш обетованата земя от нискокалорично мляко и органичен мед да донесе печалби, та семейството ти вече да не затяга колана?

— Да затяга колана ли? А къде са всичките пари от общата ни сметка? — попита Джаспър.

— Брей, отде да зная — изсъсках саркастично. — Сигурно съм плащала на жиголо, масажисти, за висша мода и отлежало шампанско... Останалите просто съм ги пропиляла.

— Слушай, надниците ми ще пораснат до седмица и тогава ще ти превода част от тях... Луси. Слушаш ли ме?

— Нямам пари абсолютно за нищо — изстрелях в отговор. Това не бе любимият ми съпруг. Пред мен стоеше задвижвана от батерия марионетка с човешки размери. — Джаспър, помниш ли онази старица, която живеела в обувка и имала толкова много деца, че не знаела какво да прави^[2]? В сравнение с мен е богаташка. Скоро ще заживее в сандал. Или в джапанка. Бездомниците ще ми дават милостиня. Такава ще бъде мизерията ни. Ще престанем и да вечеряме. Ще сядаме на масата и аз ще им чета готварски рецепти.

— Добре, добре — сви се Джаспър и посегна към портфейла си. Сети се, че го е оставил в колата и бързо закрачи към рейндж роувъра.

— Сигурно е унижително да разчиташ на мъж за пари. Ако имаше професия, навярно Джаспър нямаше да те има за толкова тъпа — злъчно ме клъвна Рене. Близко метър и осемдесет и покачена на високите си токове, това женище се извисяваше над мен като Годзила.

— Защо не се върнеш на работа, вместо да изсмукваш бившия си до капка?

Сграбчих дланта ѝ, разтворих я и вперих поглед в нея.

— Проверявам да нямаш белези от кредитната ни карта. „Прада“, „Маноло Бланик“... Колко ли е упадъчно да си разиграваш коня с парите на чужда жена. — Тъкмо се готвех да подкарам към къщи вирнала глава, когато една от подплънките, които Сузи ми зае, изскочи. Плъосна се на земята помежду ни като заблудена медуза. Погледнах гърдите на Рене, които бяха грамадни колкото баскетболни топки. Всеки мъж, с когото тя се запознаваше, копнееше да се намести точно в тази ерогенна зона.

Джаспър отново се появи с портфейл в ръка. Той също се втрени в потрепващия силикон в краката му. Рене ехидно се изхили, след което тялото ѝ се затресе от подигравателен смях. Усетих как лицето ми пламва.

— Тъъ... ще повярваш ли, че тази играчка е предназначена за облекчаване на стреса?... Хубаво де, гърдите ми може и да са малки, но са си естествени. — И в пристъп на детинска ярост се хвърлих напред и сграбчих силиконовите цици на неприятелката си. Рене изквича и ме отблъсна. — Знаеш ли, Джаспър, имаме много общо с новата ти приятелка. И двете сме преживяли пластична операция. На нея са ѝ уголемили балкона, а на мен ми отрязаха кредитните карти.

— Не разбирам, Джаспър, как си я търпял толкова дълго? — обърна се Рене към съпруга ми, докато наместваше купешките си цици в дизайнерската си фланелка. — Не мога да повярвам, че мъж с твоите качества и стил се е свързал жена, така лишена от изисканост... Без никаква изтънченост.

— О, ти си изтънчена, та няма накъде. Джинсите служат главно да крият месестите ти колене. — Не бе най-остроумният отговор, но възможностите да измисля нещо по-пиперливо бяха силно ограничени, когато лазиш в краката на съперницата си, за да си прибереш подплънката.

Рене заплашително пристъпи към мен. Маневрирайки, Джаспър застана между нас. Едновременно с това разсея напрежението, като ми подаде десет хиляди долара от портфейла си.

— Сега трябва да се връщам на работа, Луси. Съжалявам за всичко. Рене ми разказа колко си била нещастна заради брака ни. —

Нежната му ръка, която хвана китката ми, бе така топла и близка, усещането бе толкова примамливо, че го оставих да ме поведе обратно към колата ми.

— Но... но... — Разкъсвах ме чувства — гняв, вина, угризения и ревност. От объркване загубих ума и дума.

— Да не искаш на всичкото отгоре да си загубя работата? Предай на децата, че ги обичам и ще дойда да ги видя съвсем скоро. Изглеждаш чудесно, Луси. — Той отвори вратата на колата ми и ме настани на мястото на шофьора. — Освен това заслужаваш много повече. Прости ми, че те разочаровах като съпруг. — Затвори вратата зад мен. Ако не ми беше изпратил въздушна целувка, може би щях да протестирам още, но, обезоръжена и емоционално изтощена, само го изгледах как тръгва след Рене към стадиона. Със същия успех можех да се хвърля в каньона на Колорадо заради резултата, който постигнах.

Затова направих единственото, което една жена би сторила при подобни потресаваци обстоятелства. Подкарах към най-близката кръчма. Досега не бях влизала в кръчма без придружител. Седнах в хотел „Олимпик“ и се почувствах изложена на хорските погледи и сама. Защитната ми обвивка, моят съпруг, я нямаше. В социално отношение бях незащитена като скарида без черупката си. Когато джинът потече в кръвта ми, се почувствах толкова добре, че веднага ми се прииска втори. Докато държах чашата си, се запитах какви ли лъжи е наговорила Рене на съпруга ми, та да го подмами? Също се зачудих защо се спаружих под презрителния ѝ поглед. Рене бе блажена и сексуално задоволена като котка, излапала сметаната. Неговата сметана, казах си с отчаяние. А аз бях мърлявото, бездомно псе, изритано навън на студа, изоставено да брой собствените си бълхи.

Затърсих из чантата си носна кърпичка. На третия джин с тоник реших да покажа на Джаспър, че и аз съм независима и елегантна. Въпреки че за целта май се налагаше да изпия още едно стабилизиращо питие...

Мъчи ли ви ненавист към самата себе си? Струва ли ви се, че ползата от вас е колкото от изгоряла клечка кибрит? Ако отговорът на който и да е от двата въпроса е да, лекарството е алкохол. Алкохолът е естественото и законно средство, за да се почувствате отново уверена. Предупреждавам! Страничните ефекти са гадене, арестуване, загуба на управление над колата, загуба на чантата, загуба на достойнство... и

пазарлъци в кабинета на половинката, който те е зарязал, в отчаян опит да го умоляваш да се върне.

„Какви са дълготрайните ти намерения към съпруга ми?“ се готвех да попитам, но всъщност излезе: „Един ден циците ти ще провиснат до коленете, Рене. Ти грамадно, силиконово чудовище!“

Таксито ме отведе обратно до футболното игрище, където успях да придумам охраната да ме пусне в кабинета на съпруга ми. Джаспър вдигна тревожно очи от ергономичния си стол, когато влязох с гръм и трясък. Рене, която се бе качила на стълба и оправяше някаква картина, се олюля застрашително.

С един скок прекосих стаята, разблъсквайки мебелите сякаш са кегли.

— Джаспър! О, Джаспър. — Всяка глътка въздух бе немощен, уплашен стон. — Бяхме един за друг опасни скали, но и спасителни лодки — превъзнасях се аз, а от джина ме избиваше на поезия. — Каквото ни е останало може да прилича на развалина от корабокрушение, но то си е наше. Опазихме го и то си струва, нали, скъпи? — Джаспър се дръпна назад. Толкова му бе неприятно да ме види, че въздухът помежду ни се втвърди. Можеше да го разсечеш не с нож, а с верижен трион. Поклацаща се и загубила всякаква власт над себе си, се чувствах като изхвърлен на брега тюлен. Оставаше ми само да плъосна във водата, която в пиянското си вцепенение реших, че са обятията на съпруга ми. Затворих едно око, за да се прицеля по-добре, и се хвърлих към него, като междуременно съборих една ваза от бюрото. Тя се прекатури на пода, разплисквайки вода и обсипвайки със стъкла смаяния ми до краен предел съпруг.

Рене долетя на помощ.

— Ама наистина, Джаспър, това минава всякакви граници — чух Рене да казва презрително. — Къде ти е достойнството? — саркастично се обърна към мен.

— Уф, знам ли. Може да се е объркало с вещите на Джаспър, когато се изнесе, за да живее, по дяволите, с теб.

— Луси. — Джаспър се подсушаваше със салфетка. — Струва ми се, че в разгорещени ситуации като сегашната — в тона на съпруга

ми пропълзя непознатата досега студенина — е най-добре да покажеш поне малко сдържаност.

— Сдържаност ли? С нея ли изхвърляте съпругите си, докато не дойде моментът те да започнат да стрелят по съпрузите си мародери — успех някак да изфъфля.

— Ще стреля ли? Велики Боже. Допускаш ли да носи пистолет? Хубава работа. — Рене вдигна телефона. — Ще повикам охраната.

Обзе ме ярост заради разбития ми живот. Искях да извикам: „Гадино!“ Щеше ми се да му напомня, че работата му е да тегли шут на топката, а не на съпругата си. Жадувах да ритна Рене така, че да прелети през напречната греда на вратата.

— Гнусна, лъжлива кучко! — креснах ѝ аз. — Виж какво ми причини! И на двама ни.

Правило номер едно как да впечатлиш новите колеги на съпруга си вероятно гласи да не се появяваш в кабинета му пияна, а после да се метнеш на гърба на вътрешната му декораторка и да пициш, докато не ти остане глас.

След като ме извлякоха от сградата, почаках съпругът ми да ме последва. Нима се готвеше да ме остави да изчезна към залеза, без да извика името ми, без да ме прегърне в обятията си? Без да се просне в краката ми и да ме моли за прошка?

Очевидно да. Изпитвах ужасяващото чувство, че са ми отсъдили дузпа за противниковата страна. Започна да вали. Тръгнах из мокрите улици, а тротоарите на Падингтън се люлееха под краката ми. Чудовищното ми положение ме удари като с топор. Джаспър наистина беше влюбен в онази жена. Чарът ѝ го бе повалил сякаш бе дърво под брадвата на секач. Сигурно съм вървяла часове поред, понеже нощта беше паднала, когато стигнах до познатата улица. Беше „Уилям“, широк булевард, който се спускаше към потъналия в червени светлини Кинг Крос. Целият път представляваше неонова река от червено, зелено и оранжево, когато се сменяше светофарът. Стоях като вкаменена, а главата ми пулсираше от спомени — нескончаем смях по време на медения ни месец; несравнимата с нищо радост на дните на раждането на Тали и Руби. Отново и отново спомените се редяха като на филмова лента; вплетените ни с обич ръце на празниците на децата и семейните събирания, дните на майката и дните на бащата с купчина нескопосано опаковани подаръци на леглото. Преминаващите покрай мен фарове ме

заливаха със светлина с цвят на яйчен жълтък. Един автобус ме попари с горещия си дъх на бензин и ме събуди от самотния ми унес.

— Знаете ли къде е колата ми? — попитах шофьора на таксито, на което магнах да спре. — Защото нищо чудно да се наложи да я продам, за да платя таксата за паркинг, която се е натрупала. Някъде е около хотел „Олимпик“.

Двайсет минути по-късно, чувствайки се трезвена и безнадеждна, се бях вкопчила с две ръце в арматурното табло на колата си, въпреки че мина време, преди да осъзная, че автомобилът се движи, а зад волана съм аз. За компас ми служеше джинът, невидимо устройство, което ти подсигурява безопасно прибиране вкъщи, макар заради отвратителния си махмурлук да не помниш дори и името си, да не говорим къде живееш. И аз почти успях, ако се изключи, че ме спряха за превишена скорост. Движех се с трийсет при ограничение петдесет. Само че назад, защото в отчаянието си завих погрешно в Силвания Уотърс и се забих в еднопосочна система от улици.

След проверката за алкохол, която се оказа положителна, ме арестуваха и ме откараха в полицейския участък в Кронула. Нов тест показва, че съм съвсем малко под границата.

— Разбира се, че никога не карам пила... Дори често не съм и яла — обърнах се към полицая. Но опитът ми да разведрия атмосферата още повече го разсърди. Вкара колата ми в компютъра и установи, че Джаспър не е платил за регистрацията ѝ, нито е внесъл застраховката. Глобиха ме и за двете. Опитах да обясня, че автомобилът е на съпруга ми, но понеже аз го карах, отговорността падаше изцяло върху мен. Пуснаха ме под гаранция със задължението няколко седмици по-късно да се явя в съда. Наложиха се също и да заплатя, за да откарат колата на буксир до вкъщи, после прекарах следващите два дни в уреждане на застраховката. Докато чаках да подписвам разни формуляри, се погледнах в огледалото над бюрото на служителя. Дотук с новия ми външен вид. Вече не носех прическата си. Тя носеше мен.

Не исках Тали да разбере, че съм пила или както тя се изразяваше „изпаднала в химическа неадекватност“, затова изминах пеша четирите пресечки до морето. Толкова ли бях далеч от радара на Джаспър, че да забрави нещо толкова елементарно, като да застрахова колата на жена си? Или бе постъпил така нарочно, за да ме изолира от себе си още повече? Беше късно. По океана се носеха бели зайчета,

сякаш бяха живи. Заставах на брега и зарях поглед в хипнотичния кипез на морето. Австралия е най-старата твърд на земята. Вековни бури са шлифовали бреговете ѝ. Зад мен квадратчетата светлина, идещи от прозорците на къщите, кацнали на носа, излъчваха топлина и утеха, но и подсилваха чувството ми за самота. Шум от двигател ми подсказа, че откъм Порт Хакинг се приближава рибарска лодка. Наблюдавах я, докато звукът се превърна в приглушен шепот, а пенестата ѝ следа изчезна. Тръгнах по хребета, тъмната вода ме влечеше.

Останала без сили, олюлявайки се, стигнах до плажа и се свлякох на пясъка, за да си поема дъх. Имах само бегъл спомен за случилото се, но пред очите ми се редяха картини на паднали силиконови подплънки и строшени вази. Виеше ми се свят и ми беше лошо, затова легнах на пясъка, но ме връхлетяха такива жестоки спомени, че стиснах очи, за да ги пропъдя. Не можех да се прибера в това състояние. Плуването щеше да ми проясни главата. Южна Кронула е толкова безопасно място, че е известна като Тъгла на страхливеца. По думите на Локи клубът по сърф на Южна Кронула гъмжи от фукли и позъори, които се крият зад чашите си с капучино, видят ли еднометрова вълна. Имах си, както местните го наричат, „бански от бяло вино“ — невидимата премяна, която ти позволява гола да се гмуркаш в студеното море посред нощ без никакви угризения, затова в следващия миг вече събличах дрехите си.

Шокът от студената вода ме прониза до кости. Гмурнах се под една вълна и почувствах в жилите си приток на енергия. Пречистена и съживена, заплувах навътре и мушнах глава под следващата надигаща се пяна. Всеки нов леден порой прогонваше по един демон от главата ми. След още две вълни поех към брега. Няколко минути плувах в свободен стил, преди да погледна нагоре. Сякаш с всяко загребване брегът се отдалечаваше. Загребах още по-решително. Докато главата ми се потапяше и изскачаше на повърхността, зърнах къщите на носа на Кронула. Светлините, процеждащи се през прозорците, бяха така далеч, че приличаха на жълти квадратчета, налепени върху черен лист. Те също се смалваха.

Ужасната истина, която Локи ни бе съобщил по време на курса, накара сърцето ми да се свие. На всеки австралийски плаж табели съветват да се плува между постове, за да могат спасителите да

наблюдават по-лесно периметъра си. Независимо от предупрежденията туристите англичани влизаха, където им падне, без да познават подводните течения. Това около Кронула наричаха Експреса на новаците, защото най-много се давеха през първите двайсет и четири часа, след като пристигнеха. Редовните ми уроци по плуване бяха подобрили скоростта ми, очевидно се бях отдалечила повече, отколкото очаквах, и течението ме бе сграбчило. Бях научила от курса по водно спасяване, че единственият начин да оцелееш в мъртво течение, е не да се бориш, а да се оставиш да те носи, като през цялото време плуваш по диагонал към по-спокойни води.

Да се движа успоредно спрямо плажа означаваше, че да вдишвам от лявата страна ми бе лесно, но трябваше внимателно да улучвам времето между две вълни или рискувах здравата да се нагълтам с морска вода. Държах главата си надолу и продължих ритмично да греба, като се вглеждах в равнодушната глъбина под себе си, чийто покой нарушаваха само мехурчетата, предизвикани от ръцете ми, когато прорязваха водата. Щом установих, че течението все още ме тегли навътре в морето, започнах да изпадам в паника, от което се задъхах. Не че морето бе чак толкова студено, бях плувала значително повече в лондонските открити басейни, но около мен до безкрая се простираха тъмни и мрачни води. Кой знае какво се спотайваше в тях? Само преди няколко дни тук бяха забелязани акули. Проклетите чудовища използваша сърфистите вместо клечки за зъби.

Помъчих се да плувам бруст, но мъката ме теглеше надолу. Убийствената тежест на собствения ми провал ме влечеше към дъното, сякаш бе олово. Без да искам, нагълтах малко морска вода. Закашлях се и за миг останах без дъх, а Експресът на новаците без усилие ме понесе покрай носа към пристанището на река Хакинг, гъмжащо от акули. Изтръгнах от гърдите си изтощен и немощен зов, който нямаше от кого да бъде чул. Конвулсивно поех въздух още веднъж и ме проряза болка като с нож. Тогава осъзнах, че животът е в две действия. Номерът е да оцелееш по време на антракта.

[1] Холдън — марка австралийски автомобили — Б.пр. ↑

[2] Популярна английска детска приказка от Томас Уд — Б.пр. ↑

ВЛАЧЕНЕ НА УМОРЕН ПЛУВЕЦ

— Какви, по дяволите, ги вършиш?

Този въпрос си го задавах аз. И сега сякаш висеше във въздуха. Стори ми се, че чувам някаква лодка да пърпори и буботи, борейки се с прилива. Тътенът на двигателя се превърна в дрезгав лай, последван от звучен грохот. Само в романите съпаденията изглеждат скалъпени. В живота се случват постоянно. Затова не биваше да се изненадвам, когато Локи ме намери и ме загреба с рибарската си мрежа, не само полуудавена и зъзнеца, но и подгизнала от сълзи на себенавист.

Изразът на лицето, което се надвесваше над мен отвъд борда на лодката, бе неразгадаемо като дълбините под нас.

— Какви, по дяволите, ги вършиш?

Въпросът бе съвсем основателен и все пак не можех да му отговоря. В последно време животът ми се движеше със същата гладка експедитивност като на война в Близкия изток.

— Ами... да бъда безотговорна и загадъчна е част от собствената ми загадъчност — заекнах аз, докато здравенякът ме отплиташе от мрежата, след това ме завъртя като перце, докато гърбът ми опря борда, а после ме подхвана под мишниците и ме изтегли в лодката.

Бях вече изтрезняла и водата не ми се струваше никак топла. Краката ми толкова се бяха схванали, че не бях сигурна, че ще ме удържат. Озовала се в лодката, се запрепъвах, та се наложи Локи да ме хване и да ме притисне до себе си за опора. На светлината на фенера видях как се издуват полумесеците на ръкавите на фланелката му от усилието да ме изтегли на борда. Излъчваше тръпчива миризма на пот и усилен труд. Чак тогава се сетих, че съм гола. Отново. Май започваше да ми става навик. А никак не ми бе присъщо. Ужасявах се да се покажа гола пред непознат. Дори и в кабинката на пробната на универсалния магазин се бавех три пъти повече, отколкото при гласуване на избори, докато хоризонтът стане чист и се съблека, без някой да ме гледа.

— Хавлия... палто... да се завия с нещо — запелтечих, обърнах гръб и се свих като прокудената Ева от райската градина на някоя ренесансова картина.

— Доста ми е чудно защо си чисто гола — вместо отговор измърмори Локи и хвърли оценяващ поглед към банския ми от бяло вино, преди да метне към мен кърпа и пуловер.

— Ппп... плуването с дрехи може да доведе до рязък спад в ппп... плаваемостта, нали така — отвърнах, тракайки със зъби. — Поне така ни учеше инструкторът в курса по водно ссс... спасяване — добавих шеговито.

— Не бих казал, че се държеше много стабилно над водата. Побързай да се стоплиш. Облечи се в кабината. — Локи щракна ключ и освети малката дървена каюта под нас. — Нужен ти е чай.

— Не чай. Трябва ми реотан — отвърнах, докато треперех неудържимо.

Като бършех и завивах косата си с хавлията, забелязах как Локи налива гореща струйка от термоса си в нацърбена чаша. После прибави три бучки захар и ги разбърка с лъжичка.

— Изпий това. И яж. — Той разрови раницата си.

— Капна ли малко валиум или пращинки хероин? — Заради студа чувствах устните си надебелели, изговарях думите с усилие. Развих ръкавите на пуловера му, за да си стопля ръцете, седнах на койката, свих крака и жадно отпих от чая, в който пликчето още се цамбуркаше.

— Как, мътните го взели, се озова чак тук по това време на нощта? — поиска да узнае Локи и безцеремонно ми подхвърли консерва със сладки бисквити. — Не си ли изкара ангелите от страх?

— Не... Само когато видях тунела от ярка светлина, а от другата страна ми махаха баба и дядо — отговорих аз между хапките. Древните бисквити ми се усладиха повече от вечеря в петзвезден ресторант.

— Ще ме прощаваш за френската приказка, но какво, по дяволите, си въобразяваш? Ама че време за къпане по без нищо.

— Не ми викай! Да не мислиш, че съм искала животът ми да стигне дотам? Ако целта ми е била да се осакатя духовно, физически или емоционално, щях да замина за Багдад и да си отживея. — Гласът ми бе пропит със самосъжаление.

— Добре, добре — примири се великанът. — Какво друго да ти дам? — Той заотваря долапи и затърси нещо за ядене.

— Уф, де да знам... Да ти се намира стрихнин? Зная, че не ти е в стила да задаваш въпроси и да обвиняваш. Но ако се питаш защо съм отчаяна, причината е съпругът ми. Пет пари не дава как го виждат другите.

Локи недоверчиво ме изгледа на слабата светлина на каютата.

— Я да видим правилно ли разбрах... Едва не си се удавила в морето, гола-голеничка, защото се безпокоиш за вида на съпруга си?

— Да. Не съм го виждала от месец. Разбираш ли, моят брак бе щастлив. Но очевидно не и неговият. — И тогава историята се заизлива от мен, досущ като морската вода, шуртяща от носа ми. Обясних какъв е бил бракът ми — за добро или зло... но не и за по-хубавата най-добра приятелка. Разказах му как деветдесет процента от англичаните изневеряват на съпругите си, а останалите се издънват при командировки в чужбина. — Сигурно ти се струвам огорчена, обезверена и измамена. Най-вече защото е истина — заключих аз, сдържайки се да не заплача.

Локи ми доля още чай. Обвих пръсти около чашата, а топлината сгръ пръстите ми и плъзна нагоре по ръцете ми.

— Вината не е у Джаспър. Явно нещо сериозно е куцало в брака ни, иначе нямаше да хукне да търси друга — мрачно добавих аз. — Нека съм честна: ако с Джаспър имаме възможност да си припомним всички весели моменти от миналата година, ако си поприказваме да речем... три и половина секунди.

— Не се обвинявай. Сполетяло те е изневиделица, като да ти отсекал палеца на крака. Болката ще премине. — Когато не гледаше кръвнишки, Локи имаше деликатно лице. Заразглеждах го на анемичната светлина. — Най-удачното, което човек може да направи в такъв момент, е да задържи дъх и да изчака агонията да отслабне. — Тъга помрачи чертите му. Но знаех, че не бива да задавам въпроси. — Не можеш да се обвиняваш заради атомната бомба, стоварила се върху семейството ти.

Кимнах вяло.

— Чувствам се напълно изгубена. Сякаш съм потънала без следа.

— Обаче не си, нали така, Луси. — За първи път ме наричаше по име. — Беше на косъм, смахната преселничко. Като че съпругът ти

никога не се е бил за теб. Въпреки че, да го вземат мътните, след всичко, което ми каза, се изкушавам да го ступам. Подлец.

Погледнах счупения нос на Локи и се запитах колко ли мъже беше направил на пух и прах.

— Може би Джаспър не откликва най-подходящо в емоционално отношение в сравнение с останалите мъже, дори с някои видове планктон. Но аз го обичам.

— Още?... Това обяснява всичко. Още си в шок. Ще закарам лодката у дома, където ще вземеш душ, а след това ще се прибереш. Извади късмет, че Раян тази вечер е с морските скаути, та можах да изляза на риболов.

— Къде живееш? — попитах, а тракането на зъбите ми поотслабна.

— В Бундина. — Той посочи малката китка светлини на крайморското селце, оградено от катраненочерни хрусталаци от другата страна на пристанището на река Хакинг.

— Не ти ли е самотно там?

Локи издърпа мрежата си, запали двигателя и даде на скорост. Лодката запори прилива и се понесе към пристана.

— Не съм придирчив. Научих се да ценя каквото имам, вместо все да ламтя за повече.

— Какво си работил преди? — осмелих се да попитам, докато си сърбах чая, увита като какавида в одеялото. Знаех, че спасителят ми можеше веднага да ми запуши устата, но нещо в тишината на нощта и нежното мъркане на мотора сигурно го бе успокоило и направило по-доверчив, защото ме изненада с отговора си.

— Бях адвокат. Но бях патологично честен. Веднъж хванеш ли тая болест, лек няма. Започнах да подхождам към всички преговори с твърдата решителност да спечеля или загубя. Кое не е най-удачното в професията — завърши сухо той.

— И така ли стигна дотук?

— Да. Избягах от това, което наричам упадъчното общество — вонящите богаташи. Старите ми колеги мислят, че съм неудачник. Но има нещо по-правдиво от неуспеха, какво ще кажеш? Галиполи^[1], Нед Кели^[2], „Юрика“^[3], Дюнкерк^[4].

— Не! Бясна съм на себе си, че не забелязах колко зависима ставам емоционално и финансово от Джаспър — оплаках се аз.

— И така да е. Да сложиш край на живота си заради неуспешен брак е все едно да използваш гилотина да лекуваш пърхот.

— Не съм се опитвала да се самоубивам! Целта ми беше само да изтрезнея. Освен това бракът ми не се е провалил. Възнамерявам да го спася.

Локи майсторски изви руля, за да избегне изпречилата се на пътя ни скала.

— Сигурна ли си? Животът е като сърфа. Трябва да знаеш кога да слезеш от проклетата вълна.

Изгледах го втрещена. Обичах Джаспър от... горе-долу от Бурската война. И винаги щях да го обичам.

— Напълно — отговорих решително аз.

— Добре. Тогава говори с него. Разберете се. Не хуквай по бракоразводни адвокати. Сдобие ли се всяка половинка с адвокат, змията на правосъдието им нашепва да продължат и се отваря кранчето с отровата.

Запитах се дали говори от личен или от професионален опит.

— Бракоразводните адвокати са алчна и злонравна измет. Аз ли не зная. Бях един от тях — призна Локи. — Нека децата бъдат на първо място. Отвращаваше ме, когато клиентите отмъщаваха на бившата си половинка чрез децата. Адвокатите са непоносимо безскрупулни. „Изпълнявах нареждания“, повтарят класическата формула, с която са се оправдавали надзирателите на концлагерите. Не можех да я смеля. Махнах се. Толкова адвокати прекарват клиентките си. В буквалния смисъл. Един от колегите ми, изпечен негодник, завел една клиентка на опера, преспал с нея, а после ѝ изпратил сметката, в която фигурирали цената на билетите и такса за времето, откакто излязъл от кабинета си вечерта до завръщането му на следващата сутрин. „Развод“ на аборигенски означава „прати адвоката си на луксозна почивка на Бали“.

— Според теб какво да правя?

Локи сви рамене.

— Не плувай гола в морето посред нощ, да му се не знае.

— Действително можех да се удавя — промълвих аз и отново започнах да треперя.

— Да, вярно е, но помисли колко данъци щеше да си спестиш. — Ръката, с която Локи държеше руля така уверено, бе мускулеста и

загоряла от слънцето. Дланта, която положи върху рамото ми, за да ми успокои нервите, бе силна и опитна — притежаваше спокойната, съдържана сила на бивш атлет. Постепенно престанах да треперя.

— Да — съгласих се аз, — и няма да се тревожа за бръчките.

— Абсолютно вярно. — По гласа му долових, че се усмихва, затова се преместих по-близо до светлината, за да го видя. Локи нямаше изящните младежки и красиво изваяни черти, приписвани на романтичните типове, но бе безспорно привлекателен. Някак се дължеше на движенията му, мъжествено елегантни. Сякаш се чувстваше напълно у дома си в кожата си. Пуловерът, който ми даде, миришеше на сол, рибешки глави, пури и мъжка пот. Сгуших се в него за утеха.

— Според мен чрез мисълта за самоубийство природата ти подсказва да ходиш по-често на риболов — шеговито се обади Локи.

Предложих му бисквита и, докато я поемаше от ръката ми, забелязах, че ръцете му са мазолести, с черно под ноктите. Подейства ми странно успокоително.

— Да, удавянето е определено вълнуващо преживяване — отвърнах безгрижно.

Усмивката му ме заля, сякаш вълна се разби в скала.

— Такъв е номерът в живота — пошегува се той и забави хода на лодката, понеже приближавахме брега. — Извадил си късмет, ако останеш жив.

Луната се отразяваше във водата, ярка като преден фар на мотоциклет. Тя освети нещо обемисто близо до брега, което привлече вниманието на Локи.

— Гледай ти! Какво ли е това?

По големина и цвят ми напомняше на акула. Кръвта ми се смрази, като си помислих за същество с такъв размер, витаещо из черните води, от които току-що бях избягала. Когато Локи докара лодката по-близо до плажа, различих перката на хищника.

— Перката не е на акула. По опашката прилича повече на делфин.

Когато Локи акостира на плажа, а котвата потъна в пясъка, забелязах, че характерната човка на делфина липсваше. Главата му рязко свършваше.

— Мъничък кит — поясни Локи. — Бедното хлапе. — Подаде ми ръка, за да ми помогне да скоча от лодката. Хвана ме през кръста и полека ме остави на пясъка. Грамадният пуловер, който бях навлякла, се надигна и усетих как студеният вятър облиза задника ми. Долових, че и спасителят ми ме гледа крадешком.

— Около двеста и петдесет килограма, бих казал.

За един тревожен миг си помислих, че говори за мен, и инстинктивно си глътнах корема. Но той вече крачеше към кита. Мрачната неподвижност на смъртта замъгляваше окото на бозайника, втречено почти с носталгия към океана. После то примигва. Изпищях стресната точно когато отворът на главата му ненадейно се отвори и облъхна рамото ми с влажен въздух.

Локи скочи решително.

— Трябва да го изтъркаляме обратно — нареди той. — Ще използваме ритъма на вълните, за да го върнем в морето. — С рязко движение разсъблече памучния си пуловер и опря голия си гръб отстрани на кита. Опънатите сухожилия на здравеняка приличаха на корените на дърво. Зацапурках след него и добавих колкото сила ми бе останала след неочакваното изпитание в морето. — Едно, две, три — изброи той и ние се надигнахме и забутахме туловището на животното с все сила. След пет-шест вълни китът започна сантиметър по сантиметър да се придвижва към океана. След като водата понесе китчето, Локи го насочи към дълбокото. Морето вече му стигаше до брадичката, но той продължаваше да побутва животното в правилната посока. Китчето помръдна с опашка. Наблюдавах ги примряла от тревога. Обзе ме въодушевление, когато то заплува, но надеждите ни скоро се осуетиха, когато дезориентираното малко отново се насочи към брега.

Странно, но спасяването на кит не фигурираше в списъка от задължителните неща, които трябваше да извърша в живота си. Като коренячка лондончанка не допусках, че определени случки ще послужат като предизвикателство за уменията ми. Като да речем да летя над пустиня, завързана само за един градински стол, носен от балони. Или да се озова наред колония от нудисти заедно с Джони Деп. Или да спасявам заблуден кит на огрения от луната австралийски бряг. Бях съвсем неподготвена за всяка от тези възможности, но заставах между кита и пясъка, в отчаяно желание да му попреча още

веднъж да се озове на плажа. Чувах Локи да говори на малкото — успокоителни, окуражителни и обнадеждаващи думи. Отново застана до мен и двамата здраво забихме пети в пясъка. Когато китчето се понесе към нас, ние забутахме с все сили в обратна посока. Животното се потопи, после изплува на повърхността на няколко метра от нас перпендикулярно на приборя.

— Хайде, бебчо — подкани го Локи. — Можеш, миличко.

След това съвсем бавно китът се обърна към открито море, размаха опашка и тя го понесе към дълбокото. Изтощена и едновременно развеселена, нададох ликуващ вик.

— Хубавицата ми! Да не повярваш. Успяхме.

Локи докосна ръката ми, а допирът му с кожата ми грейна като светулка. Неизказана нежност премина между нас. Небето бе кадифе от тъмен пурпур. Млечният път приличаше на диаманти, пришити върху черен плат. Изумителното ни постижение засенчи тревогите ми.

Дървената, брулена от ветровете къща на Локи на брега на океана бе така разнебитена, че напомняше на стар кораб, заседнал на сушата. Но вътре гостоприемно ме посрещнаха изстърган с пясък дъсчен под, ленена покривка на масата и искрящо бели кърпи за баня. Взех душ и си облякох сухи дрехи, за които предположих, че са принадлежали на съпругата, за която никога не говореше. Докато пиех укрепващ горещ пунш, скришом плъзнах поглед из всекидневната му. На масичката за кафе стоеше кутия със сюзитите за чело на Бах и опърпано томче с меки корици на „Робинзон Крузо“ на Даниел Дефо, както и книги за адмирал Нелсън^[5] и Грейс Дарлинг^[6]. Докато наблюдавах как Локи търси ключовете на колата си, светлината на лампата зад него смекчи силуета му и той стана дори привлекателен.

— Искаш ли да разгледаш картините ми? — попита той съвсем неочаквано.

За един кратък миг почувствах отдавна забравен трепет, който смътно разпознах като плътско желание. Той бързо угасна, щом осъзнах, че Локи действително иска да ми покаже картините си. Бе рисувал акварели. И то доста добри.

Към полунощ подкарахме в приятно мълчание, от радиото долиташе Хендел, през целия лъкатушещ път през Националния парк надолу към Южна Кронула, където прибрах дрехите и чантата си от плажа.

— Една бира в клуба е обичайната отплата, ако спасиш някого — осведоми ме Локи, когато ме остави пред къщи. — Довиждане.

Дори и срещата с новото гадже на Тали, Паяка (бас китарист в хеви метъл група, който вонеше на умрял скункс и като че под всеки нокът на пръстите на краката му гъмжеше от живот), не успя да наруши спокойствието ми.

— Мамо — предизвикателно започна Тали, — това е Паяка. Групата му има концерт в петък вечерта и аз ще отида.

— Защо не — отговорих, а си мислех: Разбира се, че може да излезеш с дъщеря ми... ако успееш да се пребориш с въоръжената охрана пред спалнята ѝ, ти гнусен и мизерен червей.

После пропълзях в огромното си празно легло и за първи път от месеци потънах в дълъг и сладък сън.

Събудих се с твърдото решение отново да спечеля съпруга си и вярата, че ще успея.

Знаех, че съм на прав път... само се молех Богу насреща да не идва влак.

[1] След като на Западния фронт Втората световна война става позиционна, Антантата открива втори фронт на Балканите и на 25 април извършва десант на Галиполския полуостров, но съглашенските части са отблъснати от турските войски — Б.пр. ↑

[2] Нед Кели — прочут австралийски разбойнически главатар, превърнал се в легенда, защото се опълчил на властите — Б.пр. ↑

[3] „Юрика“ — американски игрален филм, в който след Втората световна война гениални учени, базирани в отдалечено градче, работят по създаването на ново оръжие — Б.пр. ↑

[4] От 26 май до 4 юни 1940 тече битката при Дюнкерк, Франция, за успешното оттегляне на обкръжени британски и съюзнически войски — Б.пр. ↑

[5] Хорацио Нелсън (1758–1805) — британски адмирал, герой от Наполеоновите войни и битката при Трафалгар, където загубва живота си — Б.пр. ↑

[6] Грейс Дарлинг — викторианска героиня, спасила оцелели пътници от корабокруширания „Форфаршър“ — Б.пр. ↑

ПАЗИ СЕ ОТ ХАПЛИВИ ЗАБЕЛЕЖКИ

Определението за малолетен престъпник е дете, което по лошото си поведение започва да подражава на родителите си. Така и казах на директора на училището на Тали, когато я хванаха да бяга от училище. Подозирах, че причина за отсъствията ѝ са повече репетициите на групата на Паяка, отколкото някаква алергия към ученето. Докато ходеше с Къркача, Тали предпочиташе естествения си вид. Но сега гримовеите ѝ се пазеха по-ревностно от колумбийски наркобарон. Някога спретнатата ѝ спалня стана толкова мръсна и разхвърляна, че гостите си избърсваха краката, преди да излязат оттам. Да изхвърлиш сметта бе същото като да изнесеш нечистотиите от спалнята ѝ. С обицата на устната си, черната си фланелка с надпис „Плацебо“, кожени ботуши, къси джинсови панталонки, скъсани на задника, и тонове черен грим Тали като че се опитваше да разсее слуховете, че е „необузdana тийнейджърка“.

— Тали провокира пререкания, за да ѝ обърна внимание, но и да остане на разстояние — обяснявах на Сузи, докато и двете пиехме какао на балкона ѝ по-късно същата вечер. — Така пише в учебниците по психология. Очевидно се разкъсва между обичта си към мен и желанието да бъде различна, ето защо се налага да бъде търпелива.

— Така ли? На твоє място щях да накажа гадното хлапе — долетя не така философският отговор на Сузи.

— Ако я съдя прекалено строго, ще избяга, за да се присъедини към някой строг религиозен орден, в който ядат стърготини, трева и извършват човешки жертвоприношения. Не искам да губя връзка с нея.

— Луси, ти си безнадеждна идеалистка. Родителите не общуват с децата си. Властта им е тоталитарна. Родителят трябва да предизвиква враждебност, възмущение и страх, за да крепи авторитета си. Кое то ми напомня, че е време да развържа дребосъците от радиатора.

Обаче ми се струваше, че между майките и дъщерите им тийнейджърки избухваха повече войни дневно, отколкото в Близкия изток. А не исках да започвам нова. Бунтът на Тали бе съвсем като по

учебник. Повече се тревожех за другата си дъщеря. От милионите терзаещи мозъка ми питання, с които ме обсипваха през годините като: „Защо им е на ясновидците да те питат за името и професията?“, „Защо веждите не никнат и над носа?“, „Ами ако нямаше хипотетични въпроси?“, въпросът „Кога ще се върне татко?“ бе единственият, на който няхах отговор.

Бях така убедена, че Джаспър няма да се появи на единайсетия рожден ден на Руби, че я излъгах, че е в командировка в чужбина. Празникът ѝ съвпадна с ноемврийския благотворителен пикник на клуба по сърф на Северна Кронула. Дъщеричката ми искаше да бъде с приятелите си край барбекюто, а после вкъщи да духне свещичките на тортата. Осъзнах, че блудният ѝ баща е благоволил да дойде едва когато очите на всички мъже едва не изскочиха от орбитите им.

Много са предимствата да бъдеш безгрижна мацка на богаташ. И Рене бе твърдо решена да ги потвърди. Като истинска лъскава бамбина носеше инкрустирани със злато слънчеви очила от „Версаче“, бе облечена с прозрачен саронг, през който се виждаха оскъдни пурпурни бикини с цвят на люти чушки, а на краката си бе обула сандали с висок до небесата ток. Изглеждаше, като че току-що бе слязла от луксозна яхта. А какви гърди само! Преди всичко млечните ѝ жлези бяха толкова грамадни, че им беше нужна собствена радиостанция, за да докладват на останалата част от тялото какво е времето на хоризонта.

На плажа на Кронула ходят хора от работническата класа. Най-вече от петролната рафинерия, пясъчната кариера, пречиствателната станция и другата за обезсоляване на морска вода. Най-елегантно облеченият мъж на което и да е събиране неизменно се оказваше барманът или бодигардът на известен футболист от местния отбор „Акулите“. Късите панталони и джапанките са нещо нормално. Докато цялата компания се пулеше към Рене, тя разтегли устни, за да покаже стоматологичния шедьовър, който минаваше за усмивка. Когато обсипаната с диаманти Далила се понесе към бара, морето от мъже се разцепи с библейско благоговение.

Аз също зяпах глупаво онова, което се издигаше над сандалите ѝ от крокодилска кожа за четиристотин лири. Тенът и майсторски направените зъби бяха нещо ново, както и короната от прясно изрусена коса с изсветлени кичури. Съпругът ми бе облечен като за главната роля в „Маями Вайс“ — със задължителното бяло сако с навити

ръкави върху черна фланелка, бели маратонки, златна верижка на врата и тъмни очила.

— Какво, по дяволите, става? — попита Сузи, забелязвайки, че лицето ми загубва цвят. Наш ред бе да помагаме при скарата за наденици и привлекателно се потяхме край барбекюто на верандата с увиснали коси, петна от пот под мишниците и кървясали очи заради дима.

— Не мога да повярвам, че я е довел — едва чуто промълвих. — За Бога, скрий ме.

— Довел ли я е? Не! И коя е?

— Огледай се за някоя с белези от опъване на кожата на лицето... И не защото говори много — изсумтях.

Взирайки се през пушека от барбекюто, Сузи бе очевидно впечатлена от безупречния вид на Рене, но предано попита:

— Какво работи? Да не души багажа на аерогарата? Защото тази жена е кучка! — Забележката ѝ бе изречена с шепот, който сигурно чува чак в Шотландия. Той накара Рене да изостави Джаспър на бара и да тръгне наперено по посока на разчорлената ми личност. Усмихна се за поздрав, но погледът ѝ бе пълен с ледено презрение.

— Значи това е малкият ви клуб. Очарователно. — Усетих как стиснах зъби в неочакван гняв. Тя ме огледа от глава до пети с неприкрито съжаление. — Чудесно е как всички тук нехаят за външния си вид. Сигурно е много... отпускане да не трябва да полагаш усилия.

— Да, тук сме доста непринудени. Чувствай се като у дома си, Рене, и съблазни нечий съпруг — отвърна Сузи, протегнала машата като копие.

И аз бих се обадила, но бях твърде заета да забавя темпото, с което се наточваше моралното ми възмущение, и да сподавам звука от разпадащия се емайл от скърцащите ми зъби. Забелязах, че Джаспър се приближава с бира в ръка, затова тайно опитах да се поспретна.

— Къде са децата? — Джаспър ми лепна формална целувка по бузата. Формална за него, но сърцето ми щеше да изхвъркне. Винаги когато видех Джаспър, се чувствах като на кораб, заблудил се в нощта, та се налагаше някой да запали огън на сушата, за да не се разбия.

— Щом храната стане готова, скоро ще се появят — успях да продумам. — Знаеш децата. Пращят от апетит. Като стана дума... Ще ми трябват малко пари за домакинството, Джаспър.

— Дал съм ти достатъчно пари до края на месеца, Луси.

Усетих, че от гласа му стомахът ми се преобърна.

— Да... стига наистина да не се наложи да купя нещо.

— Неприкосновените запаси за теб са вино, бира и концентрат, нали, Луси? — Рене се изсмия пресилено, но тонът ѝ бе леден. — Още една нова доза от сълзливите ти истории и ще разплачеш всички... Знаеш, че парите не са всичко.

— Права си — прекъсна я Сузи. — Дори не са достатъчно.

— Рене ще спечели за нас купчина пари. — Джаспър се опита да уталожи напрежението. — Само чакам акциите ѝ да се повишат. Кой да знае, че американските пазари ще се сринат така главоломно?

— Рене е финансовият съветник на съпруга ми — информирах Сузи, която гледаше и двамата кръвнишки. В момента държеше шишето със соса като пистолет. Нямаше да се изненадам, ако изстреляше някоя яка струя.

— Нима? — Сузи дрезгаво се разсмия, като че буботеше вулкан. — Сигурна съм, че Рене е от онези жени, способни да стимулират по-висок лихвен процент в частния сектор на всеки мъж.

Обявихме примирие на тази словесна престрелка при вида на Руби, която летеше към нас през верандата.

— Тааааткооо! — Очите ѝ блестяха от щастие. — Татко! — Тя се хвърли в обятията му. Съзвездието от лунички, обсипано по лицето ѝ, поруменя от радост. Джаспър я завъртя, докато тя пищеше от удоволствие. — Лельо Рене! — изгука развълнувано Руби и целуна смъртния ми враг.

Унижението ме задушаваше като влажен и слюзест червей, пълзящ в гърлото ми. Но в името на дъщерите си го преглътнах.

— О, Руби, колко възхитително е да те видя отново. — Усмивката на Рене бе топла колкото ледена шушулка и също толкова сладка. — Честит рожден ден.

— Познайте! — разбъбри се Руби, преди още да си поеме дъх. — Как се казва маймуна, родена през юни? Юнимуна! — Тя избухна в смях. — Мама ще бъде воден спасител! Не е ли страшно смела?

— Да, несъмнено — изрече Рене с крайно презрение и добави към Джаспър: — Да ходи без грим на нейната възраст.

— Мама приготвя най-вкусните наденички в целия свят, татко. Опитай една. Раян ги нарича вкусни хруски — засмя се тя.

— С най-голямо удоволствие, Руби — отвърна Джаспър и си взе хлебчето с масло, което тя му подаде.

Когато постави наденичката в него, жестът ми се видя така уютен, така напомняше за предишния ни живот, че стиснах очи, само и само да не заплача.

— Искаш ли да научиш името на готвача, вложил цялото си сърце в този специалитет? — попитах безгрижно, за да прикрия силните си чувства.

Рене изгледа наденичката, която Руби ѝ подаде, сякаш гъмжи от токсини.

— Екологично чиста ли е?

Сузи и останалите австралийци, чули въпроса, избухнаха в смях.

Рене измери с поглед Сузи и го спря на пищните ѝ форми под кръста.

— Някои от нас се стремят да контролират теглото си.

Представих си как Рене затваря ресторант, понеже са сложили пълномаслено мляко в кафето ѝ вместо обезмаслено.

— Да не се опитвате да ме убие с този холестерол? Мили Боже. — За тази жена една стафида би била истинско пиршество. Коктейл за нея означаваше да смеси два вида бутилирана вода. Лицемерно пиеше само минерална вода, уж да пречиства организма си, докато се тровеше с колаген и ботокс. Днес бе гола като салатата без оцет и олио, с която несъмнено бе обядвала. А съпругът ми я гледаше както куче — пържола.

— Рене е придирчива към храната. Все ѝ повтарям, че в Австралия това не бива да се яде — пошегува се Джаспър. Както обикновено чарът му размекваше всекиго, до когото се докоснеше.

Оставаше ми само да си гриза ноктите, които ръфах с ожесточение. Сигурно приличах на умиращ от глад гризач.

— На крайбрежната алея има закусвалня, където сервират здравословна храна — услужливо осведомих Рене, с надеждата да се отърва от нея. — Правят неповторим шейк от зародиши на киви.

За мен бе абсолютен буламач, но апетитът на Рене се събуди.

— Руби, ще покажеш ли пътя на леля Рене, скъпа? — попита тя с престошена любезност и усмивка, изкуствена като лакираните ѝ нокти.

По-скоро бих се нагълтала с арсеник, отколкото да пусна дъщеря си да припари до Рене, но ми бе нужно време насаме с Джаспър.

Имейли, есемеси, факсове, телефонни обаждания, пощенски гълъби, димни сигнали — всичките ми опити за помиряване оставаха без ответ. Започвах да мисля, че единственият начин да привлека вниманието му бе да публикувам обява в спортния ежедневник. От много време все бях на тръни. Стоях на палци по-дълго от балерина от Большой театър. Затова кимнах в знак на съгласие.

— Джаспър — прошепнах аз, когато Рене и Руби излязоха от клуба и ние седнахме на една ъглова маса. — Защо не отговаряш на писмата и обажданията ми? Всичко, което Рене ти е наговорила за нас, е лъжа. Просто те манипулира. Аз те обожавам. Имам нужда от теб. Обичаш ли ме още? — дръзко попитах аз.

— Разбира се — учтиво отвърна той. — Ти си майка на децата ми.

— Тогава защо? Защо ни изостави? — Гласът ми се извисяваше с две октави по-високо от обикновеното, а лицето ми бе сгърчено в усилие да не ревна.

— Ето защо не ти отговарям. Вечно изпадаш в ярост.

— Е, хубаво. Бих искала да летя първа класа до Карибите. Но не мога да си го позволя, понеже съпругът ми е скрил всичките ни общи пари, преди да ме напусне, за да ги харчи с най-добрата ми приятелка.

— Дадох ти парите за тази седмица, Луси. — Джаспър неопределено примигна. Сякаш не беше той, а собствената му холограма. Какво беше сторила тази вещица кръвопийца с истинския ми съпруг? — Май развиваш склероза — бе студеното му заключение.

— Твоята памет ти изневерява, Джаспър. Явно си забравил клетвите, които изрекохме, когато се венчахме.

— А ти очевидно не помниш колко пъти си повтаряла на Рене колко е нещастен бракът ти! По дяволите, паметта ти е толкова слаба, че дори си забравила, че ти изневерява.

Щяхме да продължим да си разменяме злостни остроумия все в този дух, ако ненадейно Руби не бе изникнала помежду ни. Хвана ръцете ни, после нежно ги придърпа, докато пръстите ни се докоснаха. После полека измъкна пръстчетата си от преплетените пръсти на родителите си.

Така пет минути по-късно ни завари Рене, която смучеше буламача си със сламка. Очите ѝ, зелени като на котка заради контактните лещи, се присвиха като амбразури. Тя веднага посегна

към Джаспър с лапата си с безупречен маникюр, уверена, че ще получи вниманието му.

— Само минутка, Рене — Джаспър вдигна ръка досущ като регулировчик, докато настаняваше слабичката Руби на коляното си.

С хищния поглед на прегладняла лисица Рене се понесе към периферията. На часа я заговориха групичка настървени татковци мераклии.

— Здравейте — я чух да казва с пресилената артикулация на говорителка от Би Би Си. — Забележително — добави с равен и отегчен глас. — Наистина възхитително. — През всичкото време очите ѝ бяха приковани в щастливата семейна жива картина пред нея.

— Джаспър, скъпи — най-сетне превзето се усмихна тя. — Задължително е да ме заведеш да доплувам. Погледни океана. Непоносимо жестоко е да ме караш да чакам и частица от секундата.

— Татко, ами да! — Лицето на Руби грейна от възторг. — Тъкмо ще ти покажа всичко, което съм научила. Ще ти взема ума! Същинска русалка съм! — Толкова отдавна не бях я виждала така широко усмихната, че не възразих.

— Ще се радваме да видим как караш сърф. — От това „ние“ ми настръхна косата. При все че се предполагаше, че целта е да окуражи Руби, усмивката на Рене бе толкова студена, та когато устните ѝ се разтвориха, очаквах да се покрият със скреж.

Руби се изстреля от скута на Джаспър като ракета. Задърпа го от стола му и го повлече към плажа.

— Мамо, идваш ли?

Да плувам с Рене бе възможност да удавя всичките си страдания — стига да натискам главата ѝ достатъчно дълго под водата. Не крия, че Рене има тен като от Сан Тропе, преди да тръгне за Сан Тропе. На цвят съм като прясно мляко. Ако се съблечах по бански, щях да позволя на Джаспър да направи сравнение. Колкото и да бях се вталила, все пак бях родила две деца. Колко ли старомодно щях да изглеждам с целия си бански до оскъдните бикини на Рене.

— Не, не, бягай с татко — профъфлих през каквото бе останало от зъбите ми.

С ужас видях как Рене сграбчва другата ръка на Руби. Дъщеря ми подскачаше помежду им, без да я е грижа, че от гледката сърцето на

майка ѝ спира. Онемяла от притеснение, се стоварих на един стол и започнах да правя дупки в една книжна салфетка.

— Приличам на пълен глупак. — Гласът бе на Локи. Гърчеше се от притеснение в колосана, бяла риза, подчертаваща широките му гърди и изваяни мускули. Забелязах, че джинсите му са изгладени, а в косата му като никога нямаше пясък и сол.

От краткия си престой в Австралия имам впечатление, че жителите на тази страна са по природа склонни да укоряват сами себе си и душа и свят дават за похвала. „Имам вид на същински тиквеник, нали?“ или „С таз премяна съм като истински педал“, „Предполагам, че си лягала с доста по-надарени“. Тези думи са условен знак за разточителни насърчения, които по правило ще бъдат отклонени.

— Откроявам се като лебед сред врани, нали? — опита отново Локи.

— Не. Ето това наричаме глупачка — посочих към плажа, който Рене използваше за студио по йога. Тя разтвори крака в поза „приклекло куче“, после завъртя задник и слабини в „поздрав към слънцето“. Дойде ми на ума, че дизайнерите на бикини-прашки никога не са учили анатомия. Физически невъзможно е четири триъгълника да скрийт нещо по-голямо от луничка. Едно бе ясно: нямаше нужда Рене да плува в морето. Спокойно можеше да се накисне в лигите, които точеха преминаващите наблизко мъже.

Локи проследи погледа ми и впери поглед в полуголата жена, която кривеше тялото си в оригами от възли и протягания.

— Леле! Дали не е друсана?

— За жалост от съпруга ми.

Джак Маклакълън спря да се гърчи. Наостри се като хрътка и бързо намери сред тълпата Джаспър и Руби.

— Никога не коментирам съпрузите на приятелките си и не възнамерявам да наруша правилото си за този мизерник.

— Науката за красотата. Моля ти се. По-скоро научна фантастика. — Простенах аз, докато Рене кръстосваше гъвкавите си крака, след което докосна с пръсти енергийния си кръг. — Всичко е изкуствено, да знаеш. За да изглеждаш толкова естествен се изисква часове поддръжка — добавих неубедително.

Видях как Джаспър хвана Руби и Рене за ръце и заедно се затичаха към прибоя, все едно снимат реклама за шампоан или

застраховка „Живот“. Представях си ликторския глас: „Не сте живели, ако след смъртта си не получите застраховка «Взаимна грижа».“. Чертите на лицето ми, които мярнах в стъклото на прозореца на клуба, бяха като преди да рекламират крем против бръчки. Съпругът ми нямаше да се върне при мен. Чувствах как сърцето ми се блъска и разбива в гърдния ми кош. Извърнах глава, та Локи да не види сълзите ми. Напоследък бях плакала толкова много, та сигурно запасите в южните предградия от водоустойчив грим се бяха изчерпали. Все още обичах Джаспър страстно, но той ме бе натикал в кутията под стълбите, където стоят стари ваканционни снимки и сувенири, които са изглеждали примамливи на времето. За него не бях нещо повече от сомбреро или алпийска колиба от кибритени клечки. Ето къде ме бе складирали в съзнанието си, до потъналия в прах тренажор по гребане.

— Мисля, че като капитан на Клуба по сърф си дължен да предупредиш медузите, че Рене Крейвън влиза във водата. Може да ги опари.

Почувствах топлата, мазолеста ръка на Локи върху врата си.

— Знаеш ли, че най-честите смъртни случаи заради анорексия се дължат на пропадане в пукнатините на тротоара — пошегува се той в галантен опит да повдигне духа ми.

— Защо не заведеш Рене да плува сред жилещи калмари? Страшно ще ѝ отиват мехури върху изкуствения тен. С удоволствие ще я преписка, та да престане да я боли... но ще я убие ли отровата? Ами на скатовете? Непредпазливият плувец може да го докосне и опашката му да го шибне и да забие жилото си, както стана с горкия Стив Търуин. Ами морските дракони? Сливат се с дъното, нали? От коравата им, покрита с брадавици и слуз кожа стърчат смъртоносни шипове. Ако ги настъпи, болката няма да е просто силна, от нея тя ще обезумее, може да припадне, дори да умре... Или още по-добре, заведи я, където може да настъпи морски таралеж. Ако бодилът му се счупи в раната, възможно е тя да хване тетанус, нали?... Не, гмуркането като че е за предпочитане. Ако я подмамиш да се спусне прекалено бързо, емболията ѝ е в кърпа вързана, ще изпадне в безсъзнание и като нищо ще се удави. А, забравих. Ами водните змии? Ухапването им е относително безболезнено, но често води до сънливост, халюцинации и затруднено дишане, права ли съм?... Какво гледаш? Възмущаваш се от хладнокръвието ми?

— Не. Изненадан съм, че поне един от курсистите ми е слушал в час!

Ужасена от развоя на деня, но мазохистично теглена към сцената на катастрофата, усетих как се надигам от масата и тръгвам крадешком към плажа. При вида на двама толкова влюбени, така свързани от взаимното си обожание, изпитах силното желание да повърна, изригвайки като гейзер.

Тали също бе пристигнала на плажа навреме за празненството на Руби. Беше скъсала с Паяка и сега бе увиснала на ръката на един рап музикант по прякор Зъба. (Къркача, Паяка, Зъба — дъщеря ми сякаш избираше гаджетата си от силно охранявана менажерия за екзотични видове.) При вида на баща си, сприхавостта на Тали се изпари на часа. Пред очите ми се превърна в чаровно младо момиче.

— Татко! — Тя се затича към него, като че той се връщаше от десет години каторга. Тали отмести поглед от Джаспър към Рене и по лицето ѝ пробяга трудноразбираемо изражение. Но преобладаващото чувство бе обожание към баща ѝ. Докато го прегръщаше, фланелката ѝ се изплъзна и разкри бледото ѝ, деликатно рамо. Ненадейно ме прониза сладка обич.

Руби се стрелна към мен.

— Мамо, познай! Татко каза, че мога да му гостувам в града. Живее близо до работата си, затова го е нямало. И леля Рене му е на гости. Подари ми айпод и ще направи крем карамел! Днес е най-хубавият ми рожден ден.

Сложих си тъмните очила, въпреки че слънцето се бе скрило зад облак.

— Тали, скъпа, изглеждаш великолепно — изчурулика Рене. — А кой е младият красавец с теб?

Погледнах отрупаното с младежки пъпки лице на Зъба. Перченето, крещящата безочливост, халката на зърното на гърдите му, артистично показващото му се бельо и татуировката „Духай ми“ — не мисля, че се вместиха в понятието красавец.

— Сега се увличаш по рапа, така ли, Тали? — попита Рене и кимна към фланелката на Зъба с физиономията на Снуп Доги Дог. — Имам едно кожено яке и чифт ботуши, които направо ще ти заспят.

Тази жена трябваше да се запаси с индустриални количества балсам за устни, че да целува още задници.

— Ако има изяви в града, на които пожелаете да отидете, сте добре дошли да пренощувате у нас.

На мен мократа, оплетена коса на Рене ми приличаше на виещи се змиорки. Напомних си, че са нужни четирийсет и два мускула, за да се намръщиш и само четири да протегна ръка и да зашлевя кучката. Убедена бях, че умната ми дъщеря ще прозре двуличието ѝ.

Тали сви ръка в юмрук и рязко отметна лакът назад, а лепкавото ѝ равнодушие изчезна.

— Супер!

Когато се обърна към мен за отговор, забелязах, че лицето ѝ е наплескано с фон дьо тен, а на очите ѝ има тежък, черен грим.

— Тали, не мога да повярвам, че така си изпоцапала лицето си — изтърсих, без да мисля.

— Уф, сега пък не ми е позволено да се гримирам ли? Защо? Защото не искаш да бъда, как да кажа, по-секси от теб? Тялото си е мое и ще правя с него каквото си поискам.

— Но миличка, кожата ти е безупречна. Защо да я загрозяваш с грим?

— Съдържа съставки, предотвратяващи пъпки — озъби ми се тя.

— Добре, добре — примирих се аз. Ясно, че единствената полза от мен за дъщеря ми бе, че съм я родила. А, и само аз зная къде са лепенките. Иначе бях нищо и никаква намаляваща точица на нейния радар.

— На мен ми допада — обади се Рене със смъртоносното очарование на кобра. — Само дето е малко по-тъмен.

— Мамо, мамо — въодушевено изписка Руби. — Може ли да гостуваме на татко? Разрешаваш, нали?

Припомних си всички нощи, когато в два сутринта почиствах повръщаното от тях. Времето, когато протягах ръка в ресторанта, та да изплюят горчива хапка. Завързаните на възел напикани връзки за обувки, които развързвах със зъби. Колко пъти бях поела вината за стари писма, смачкани на дъното на училищните им раници, съобщаващи ми колко наложително е да се подпиша, че разрешавам да заминат на училищни екскурзии, състояли се преди седмици. Хиляда деветдесетте и пет ястия, които готвех на година. Шестстотинте пакетирани обяда и три хиляди седемстотинте шейсет и четири закуски. Безбройните разкошни гощавки за рождените дни. Стадата

овце, които бях опекла, декарите печен хляб, които бях намазала с масло, петстотинте мили, които бях изгладила — грабнах цигарата от устата на Зъба и си дръпнах четири пъти.

— Мамо! — скара ми се войнствено Тали. — Не бива да пушиш пред Руби. Направо е безотговорно.

— Добре. А позволено ли ми е да взема арсеник? — Чух как собственият ми глас се изви в писък.

— Позволяваш ли да гостуваме на татко, мамо? Може ли? — гласът на Руби се извиси нетърпеливо. Тали се вкопчи в ръката на баща си, а кокалчетата на пръстите ѝ побеляха от усилие.

Едно бе сигурно. Когато съдбата ти затвори една врата... докато затръшва следващата, ти премазва крака.

— Ще си помисля — отговорих, а си мислех: — Само през трупа ми.

ВНИМАНИЕ: ВНЕЗАПНО ПРОПАДАНЕ

Бедата е, че като заявиш, че позволяваш нещо да се случи „само през трупа ти“, дъщеря ти тийнейджър може да го приеме прекалено буквално.

— Защо ли просто не умреш! — ми изкрещя Тали, когато съобщих и на двете, че не може да пренощуват при баща си в града. Тя изчезна в спалнята си и, като изключим спорадичните набези върху портмонето ми или хладилника, очевидно нямаше да я видя отново, докато не порасне достатъчно, за да ми взема колата.

Зная, че в постъпките ми нямаше логика. Бях бясна на Джаспър, че не иска да види децата си. После негодувах, че желае да бъде с тях. Какъв е този внезапен интерес?

— Искаш ли баща им да дава мило и драго за децата? Тогава се разведи. Едва тогава тези подлещи осъзнават какво искат, а няма как да го получат — съветваше ме Сузи. — Изнудвай копелето. Кажи му, че ако получиш по-сериозна издръжка, ще му отпуснеш известно време с децата.

— Този уикенд не ми е удобно — уведомих Джаспър, когато час по-късно ми позвъни.

— Бях прекалено зает, докато свикна с новата си работа. Но сега положението е по-спокойно и ще мога да виждам децата си, Луси. Не само когато е удобно на теб. Мисълта ми е, когато е удобно и на двама ни.

— Така ли! — кипнах на телефона. — Не ми беше особено удобно, когато започна да правиш секс с най-добрата ми приятелка и се изнесе от нас, нали?

Постарах се да обясня на Тали, че не мога да ги пусна да гостуват на баща си, понеже Руби е прекалено малка, за да разбере, че ме е изоставил заради Рене.

— Повдигнах въпроса, като попитах сестричката ти знае ли какво е флирт. И знаеш ли какво ми отговори, Тали? Че чрез него

правели водата безопасна, като премахвали пясъка, стридите и гребците на каяци.

— Просто ревнуваш, защото Рене е способна и интересна. Така казва татко.

Думите на Тали ме нараниха до дъното на душата. Също ме накараха да преосмисля отношението си към проучването на стволовите клетки. За наказание, че не й разрешавам да гостува на баща си, Тали престана да ми говори. Изпращаше ми послания само с движение на веждите. Бе толкова мрачна и затворена в себе си, че околните я взимаха за глухоняма и започваха усилено да жестикулират с пръсти.

— Искаш... ли... кекс? — кривеше уста сервитьорката, въобразявайки си, че Тали умее да чете по устните. Дъщеря ми принуждаваше зъболекари и продавачи да общуват с нея чрез жестомимиката.

Опитах да не й обръщам внимание и се залових да покажа на дъщерите си колко съм способна и интересна... план, който се провали в мига, в който спухах гума на пътя за Кърнел.

— Изглежда Тали не е родена да говори — обясних на Локи първия път, когато се запозна с по-голямата ми дъщеря.

Стърчах като пън с упътването в ръка, приковала поглед в спуканата гума (ще рече човек, че се мъчех да проумея как да разглобя атомен реактор), когато Локи плавно спря пикапа си, който наричаше пики (умалителните са нещо нормално тук, на юг. Мушичка, количка, пчеличка, дъщеричка — като че им бе досадно да изрекат истинската дума). Познах го по маниера му на шофиране — държеше волана само с една ръка, за да може да сменя радиостанциите, да помахна на хората или да разроши косата на хлапето си.

— В последно време дъщеря ми е станала по-мълчалива и от растение. Ако я сложа на слънце, ще започне да фотосинтезира — пошегувах се аз, за да прикрия колко неудобно се чувствам, че се цупи и мълчи, докато Локи повдигаше колата ни с крик.

Загадъчни чувства пробягаха през лицето на по-голямата ми дъщеря, но със сигурност никое от тях не бе радостно.

Колко електротехници са необходими, за да сменят една крушка?

„Моля изчакайте. Обаждането ви е извънредно важно за нас.“

Друга пречка да демонстрирам неизявените си възможности бе, че като че ли нищо в къщата ни не бе наред. Включително и агентът по недвижими имоти, който беше в клиника за алкохолици. Всичко бе толкова зле, че размразявах каймата в сушилнята за дрехи, понеже микровълновата печка бе повредена. Единственият ми метод „направи си сам“ бе да пръскам всичко, което не иска да работи с антикорозионна смес, каквото, по дяволите, и да е това. Другият вариант бе да се изнесем.

Когато бушоните изгърмяха и се наложи пипнешком да намираме пътя си из къщата и никой електротехник, на когото се обадох, нямаше да се освободи, да кажем, до следващото хилядолетие, отново Локи дойде на помощ и с фенерче в ръка вкара в пътя вироглавия предпазител.

Тали откликна на добрината му, като му хвърли поглед, способен да замрази и ледник.

— Не че иска да е груба. Само че тийнейджърите не говорят езика ни. Нужен ни е преводач. „Срам ме е да те гледам“ означава, че имам пъпка и не бива да си показвам лицето навън. „Ще ми се да се гръмна“ значи, че ако се държа като самоубиец, домашното ще ми се размине. А обичайното „Уфффф!“ ще рече, че ако бях по-любезна с баща им, той никога нямаше да ни напусне.

Къщата се обля от светлина. В тъмното ми бе по-лесно да говоря с Джак Маклакълън. Чувствах се беззащитна и ми стана неудобно.

— Благодаря ти. Трябва да се сдобия с наръчник за изоставени съпруги. Сигурна съм, че е пълен с полезни съвети за онези, чийто брачен обет гласи: „Отсега вовеки веков... или докато се появи някоя по-секси.“

— Вовеки веков? Каква ужасна мисъл — престорено сериозно се възмути Локи. — Мисълта ми е: това кога свършва?

Ала когато и Руби престана да ми говори и накъдето се обърнех, виждах нацупени физиономии, взех да ставам по-отстъпчива. Но измислих малко отмъщение за Рене. Убедих Руби да остави флейтата си при баща си, за да има с какво да се занимава, когато му гостува. А, и цигулката. Препоръчах ѝ и да се научи да свири на гайда. После ѝ изнесох кратка лекция как да помага на татко си да слага масата. Вилиците отляво, а ножовете... в гърба на Рене.

Първата съботна сутрин, когато се събудих без децата, бе най-нещастната в живота ми. Толкова често цялото тяло ме болеше от изтощение след всичкото готвене, чистене, поправяне на едно и друго, поддържане на къщата и домашни работи. Как копнеех да остана за малко сама. Но сега, когато гнездото ми бе празно, не знаех какво да правя. Влизах и излизах от спалните им, докосвах играчки и книги. Тишината ме оглушаваше. Чудно ли е, че на майките им е трудно да се разделят с децата си? От петнайсет години хранех дъщерите си, когато аз огладнявах. Карах ги да си лягат, когато ми се приспиваше. Навличах ги с палта, когато ми беше студено, и ги събличах, когато ми ставаше топло.

Опитах се да се разсея, като почета, но вместо да погълщам най-нашумелите заглавия, неизменно откривах, че съм забила нос в издания с имена като „Защо се проваля бракът и как да укрепим своя“, „Прекалено влюбените жени“, „Как да отворим сърцата си за мъжете“, „Интимен тероризъм“. Накрая ме заболя глава. Беше ли Джаспър „съвременен женчо“ или „древен войн“?

Когато най-сетне в неделя вечерта децата се върнаха с влака при мен, сякаш бяха бумеранг, бях жадна за новини. Готова бях да си отхапя езика, само и само да не подложат и двете си дъщери на кръстосан разпит в присъствието на стенограф.

— Е... как е татко? — чух се да питам със слабичък, жалък гласец, докато белех картофите. — С какво беше облечен? — последвано от небрежното: — Изглеждаше ли уморен? — С една октава нагоре: — Видя ли ви се щастлив? — Постарах се да отгатна от отговорите им дали Рене най-после е започнала да дразни Джаспър. Пред тази жена Марта Стюарт^[1] бе просто повлекана. Да го кажем иначе: и тя бе от плът и кръв. Дали блясъкът на съвършенството ѝ не бе започнал да потъмнява?

Когато Руби се впусна да хвали апартамента на татко точно над пристанището, прехапах устни.

— На покрива има плувен басейн и джакузи и всеки ден идва чистачка! — При това откровение бях готова окончателно да си отхапя и двете устни. — Мамо, съвсем прилича на хотел! На всяко легло има по десет възглавници! — Може би след като Рене махнеше всичките италиански възглавници и дантелени кувертюри, щеше да е прекалено изтощена, че да прави секс? Освен това кипях и колко ли разходи са

направени за всичкиятози лукс. Джаспър ме бе поставил на нулева диета. Като че страдаше от финансова булимия — задоволяваше всичките си прищевки, докато аз повръщах от стрес. Джаспър купуваше на момичетата подаръци — айподи и кожени якета, докато на мен ми оставаше да ги снабдявам с ежедневните неща като моливи, макарони и бельо. Така съпругът ми изглеждаше много по-щедър, а аз приличах на просякиня, когато пресмятах купоните си за намаление от бензиностанцията. В очите на Тали бях свидлива майка скъперница, продала душата си на дявола, само и само да съсипе светския ѝ живот, понеже не ѝ осигурявам прилична издръжка, като, да речем, на Парис Хилтън. Докато баща ѝ всякога пристига с подаръци и билети за най-престижни постановки.

След вечеря предпазливо надигнах капака на куфара на Руби, сякаш всяко по-бързо движение щеше да събуди в гърдите ми ужасен гняв. Вътре бяха всичките ѝ дрехи, изпрани и изгладени. Гледах ги втрещена. Не само защото Рене бе демонстрирала майчинска загриженост, а и при мисълта, че дрехите на дъщерите ми са се мяткали из високотехнологичната ѝ, чисто нова пералня заедно с омърсените ѝ от прелюбодейство чаршафи. Потресена бях от мисълта, че бельото на момичетата ми се е докосвало до гащите на заклетия ми враг.

Когато на следващата седмица дъщерите ми поискаха да отидат при баща си, си повтарях отново и отново, че нуждата им да се видят с Джаспър не означава предателство към мен. Надявах си го като мантра. През скърцащите си зъби. Не исках на децата да се налага да взимат страна, затова пред тях не критикувах нито Рене, нито Джаспър. Колкото и вътрешно да беснеех, не плачех сърцераздирателно и не трясах врати, докато не тръгнаха на училище. Но щом се отдалечиха достатъчно, че да не чуват, собствената ми къща бе готова да поиска ограничителна заповед да не я доближавам.

Когато Руби започна да се облича като Рене и да използва нейните изрази: „Скъпа, едва-що не умрях“, започнах да взимам валиум. Когато получих бележка от Рене, с която ме укоряваше, че съм дала на Руби да пийне от колата ми, докато съм я карала с колата до Пойнт Пайпър, очевидната причина да не може да заспи през същата нощ, се почувствах все едно съм тикнала запалена цигара в устата на

дъщеря си. Мислех да ѝ напиша нещо в отговор, но си казах, че едно яко бодване с остен ще бъде по-достоеен отговор.

Когато от основното училище в Кронула писаха на Джаспър за безотговорното поведение на Руби, в писмото, което Рене изпрати на учителката, а тя от своя страна ми препрати, стоварваше вината за увеличаващата се депресия у децата върху нездравословната храна, която майките позволяват на децата си да ядат. Аз също писах на учителката.

— Руби е депресирана, защото баща ѝ ни изостави заради една анорексична вещица, която не яде, а живее на фотосинтеза, нискокалорична вода и светлина, пречистена през ултравиолетов филтър.

Но чак когато Рене докара обратно Руби една неделя и тя, Руби, и рубината кукла бяха издокарани с еднакви рокли от Пучи, наистина се изкуших да извърша убийство. Предполагаше се, че овладявам изкуството на „направи си сам“, за да бъда по-способна и независима, но сега единствената ми грижа бе кой кухненски уред мога да използвам като смъртоносно оръжие срещу любовницата на съпруга ми, и при това да прилича на нещастен случай. Дали местната железария не продаваше лопати като в „Плитък гроб^[2]“? Но дори и да съществуваше такова сечиво, щяха ли да ми стигнат парите да си го купя?

Борбата между половете винаги е давала израз на икономическата арена. Романите на Джордж Елиът, Джейн Остин, Хенри Джеймс и Уилки Колинс разкриват как липсата на пари по традиция поставя жените на мястото им. Фабулата на „Мидълмарш“, „Гордост и предрасъдъци“, „Крилата на гълъба“ и още много други се разпада, ако махнеш наследството, поземлената собственост, парите и завещанията. Когато позвъних в Англия и установих, че Джаспър, с помощта на ловка машинация, бе изсмукал спестяванията ни, повечето от които бяха на негово име, включително наема на къщата ни в Хампстед, осъзнах, че се превръщам в героиня от викториански роман. На благотворителни мероприятия Джаспър първи мушкаше ръка в джоба си. Сега забравяше да я извади оттам. Ако изобщо се разведяхме, той щеше да получи кристала и порцелана. А на мен какво се полагаше? Картонените чинии.

Нищо не ми оставаше, освен да започна да печеля сама. Бях се откъснала от професията си на физиотерапевт и имах нужда да обнова познанията си.

Междувременно щях да се хвана на почасова работа. Зачеркнах екологичното земеделие и проституцията, но като ги изключим, нямах кой знае какви умения. Докато обезсърчена разлиствах страниците с обяви за работа, установих, че се търсят само клозетни хигиенисти, събирачи на червеи за земеделските райони и лаборанти в помощ на изследванията на дебелото черво, бързо започнах да се самосъжалявам. Бях ли прекалено стара за нова работа? След като ме отхвърлиха на осем интервюта поред, защото бях самотна майка (майчинството е отлично основание), все повече стигах до убеждението, че единственото, с което можех да се заловя, бе да мия прозорците на колите на някое кръстовище. Най-после си намерих временна работа като опитвач на дезодоранти, което на практика означаваше да душа подмишници за десет долара на час. Сега само оставаше да поискам десетгодишен аванс от заплатата. На тази работа навярно можех да предложа на групата по проучването да използват за експериментите си сноби англичанки вътрешни декораторки вместо лабораторни плъхове, понеже е по-малко вероятно да се привържат към тях. Дори бих им плащала.

— Как си? — попита ме Локи, когато ме завари да плувам напред-назад като луда в местния олимпийски басейн.

— Карам я някак. Справям се. Добре де, спотайвах се под терасата на пентхауса на съпруга ми цяла неделя и слушах как Рене играе с децата ми, рових из боклука им, за да разбере какво са пили (отлежало шампанско „Крут“) и яли (омари). Но нямам съдебно запрещение да не приближавам жилището им в радиус от десет километра, така че е стъпка в правилната посока, нали?

Локи откликна на отчаянието ми заради осиротялото ми гнездо, като ме подложи на зверски тренировки. Понеже след седмица предстояха квалификациите за бронзовия медал, ме караше да плувам толкова често, че като нищо щяха да ме обявят за защитено водно животно. Говорех за всекидневния си трикилометров крос по пясъка,

последван от поредица убийствени коремни преси, както алпинистите разказват как са покорили Чомолунгма.

— За Бога, какво мъчение си ми измислил за днес, Джак? — попитах, когато той се появи на прага ми рано-рано в онази съботна сутрин, в която децата отново ги нямаше. — Да отида със сърф до Фиджи? Или да покоря връх Косцюшко?... Да потанцувам по горещи въглени?

— Гмуркане. Майстор съм на гмуркането.

— Вярно, каква веселба. Облечена с неопрен, помъкнала на гърба си десет килограма неописуемо тежко оборудване, преди да се сгромолясам като камък от борда на някоя лодка в черното студено, гъмжащо от акули море, само за да го извлека на борда час по-късно. Прекалено много ми прилича на брак, та да ми допадне — заявих аз.

Но той насила ме подкара към любимата си лодка.

— Ако установиш, че плуваш между акули, нека бъде, защото ти си пожелала така, а не поради лош късмет. Ако все пак се случи, плувай колкото се може по-далеч от онзи край, където са зъбите.

— Това ли са всичките ти инструкции за безопасност? — попитах, втренчена зад борда на лодката, закотвена при устието на река Хакинг.

— Акулите повече се страхуват от теб, отколкото ти от тях. За тях хората са единственият хищник. Знаеш ли колко повече хора са умрели от токов удар в собствените си домове в сравнение с изядените от акули.

— Никак не е утешително. Откакто започнах да практикувам „направи си сам“, у дома всеки ден ме удря ток! — отвърнах унило.

— Ако ще се паникьосваш, нека бъде сега — отговори Локи с по хиляда дявола във всяко око. — Защото гмурнеш ли се под водата, никой няма да чуе писъците ти.

Отначало, когато цопнахме във водата, ме обзе спокойствие, като наблюдавах сребристите щуки, блестящите кефали, стрелкащите се платики с плоски глави с кожените си жакетчета и волно плуващите риби-папагал, без едничка грижа в безтегловния си свят. Имах чувството, че съм се гмурнала в аквариума в чакалнята на зъболекаря. Но когато една огромна морена изплува от сенките, драснах Локи по крака, задето ме излагаше на опасност.

Локи надраска язвителна бележка на водоустойчивия си миникомпютър: „Нали не искаш наистина да ме одраскаш, понеже кръвта само ще привлече акулите и жива ще те изядат.“

Изпищях, но, разбира се, никой не ме чу. Житейски епизод.

Дойде денят на писмения изпит за бронзовия медал. Бях изчала внимателно всички свещени текстове, свързани с водното спасяване, със старанието на древен еврейски мъдрец, изучаващ Талмуда. На тренировката по плуване тази сутрин кипях от вълнение. Щях да докажа на дъщерите си, че съм не по-малко способна, независима и интересна от Рене. Нищо не можеше да сломи духа ми. Още по-малко шестнайсетте трилиона литра, наречени Тихи океан. Поне така се надявах... Първо чух гласа. Гласът на Рене бе способен да отвори консервена кутия. Рязко вдигнах глава. Колебливото утринно слънце прерязва очите ми като с нож, но все пак успях да зърна заклетия си враг. Пристъпяше важно-важно пред помещението за спортни екипи под клуба, облечена със спортен бански от две части. Когато забелязах, че е с плавници и очила за плуване, направих изненадана физиономия, достойна за героиня от пантомима.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — попита Сузи вместо мен, понеже езикът ми, изглежда, бе залепнал за небцето ми. Джаспър както винаги се бе залепил за Рене като дъвка. Беше си облякъл широки шорти, а около врата си небрежно бе праметнал хавлиена кърпа. Бронзовото му тяло бе добило цвят на бонбони „Лакта“. Жадувах да го докосна. Винаги щом видех шоколадовите му очи и широка усмивка, всичките ми копнежи и възжелания излизаха наяве като смукалата на октопод.

— Реших, че ще е разумно от моя страна да се запиша в курс по водно спасяване — обясни Рене, а зад абсурдно големите ѝ слънчеви очила лицето ѝ изглеждаше като на гном. — Отличен начин да се сближа със скъпата, малка Руби, нали сега ще се виждаме доста често.

В гласа ѝ се прокрадна самодоволна нотка, от която кръвта ми се смрази.

— Толкова се радвам да опозная възхитителните ти дъщери — изчурулика тя към Джаспър с фалшиво обожание.

— Каква жена — отзова се Джаспър умилен.

Рене небрежно се усмихна на комплимента, като че ѝ се полагаше.

Останах крайно сдържана. Нали не я фраснах с борда по носа.

— Тъъ... — прочисти гърлото си Джаспър, осъзнал, че бленувам за достойнствата на Рене, колкото и за гола сцена с Джордж Буш. — Много мъдро от страна на Рене, не си ли съгласна? Вече попълни молбата. Понеже познаваш клуба толкова добре, може ли да я предадеш, на когото трябва, Луси? — Той тикна документите насреща ми. Докато Джаспър прегръщаше ликуващата Руби, хвърлих едно око на формуляра. Рене го беше попълнила само отчасти. Грабнах молива и под „професия“ добавих „изпечена лъжкия“. За „пол“, вместо да обознача квадратчето, надрасках „хищна женска, ненаситна на чужди съпрузи“.

Докато изкачвах стълбите към кабинета на Локи, се тешах с мисълта, че Рене няма да оцелее като член на клуба. Мисълта ми е, че ако тази жена се окаже в спасителна лодка наред морето, останалите оцелели ще я изядат още през първия ден, дори и ако вече на хоризонта се мерзелее земя... само защото е такава досадница. Но защо ли се тревожех? Рене беше англичанка, което я правеше добра плувкия колкото Робърт Максвел^[3]. Вероятно носеше детски пояс на кръста си точно в този миг... Погледнах през прозорците на горния етаж на клуба и видях Джаспър и Руби да лудуват сред вълните, където Рене правеше салта като делфин.

Паднала духом, се повлякох надолу по стълбите, за да извадя дъските ни на спасители. Петнайсет минути по-късно се отправих към душовете. Сузи вече бе там и рецитираше радиопризивите като подготовка за изпита по теория, който ни предстоеше да положим. Тъкмо съблякох целия си бански и от мокрото ми тяло се посипаха пясък и водорасли, когато с мрачна решителност влезе Рене. Посегнах за хавлия и без да искам съборих Сузи. Рене стискаше осакатената си молба, която Локи очевидно бе отхвърлил.

— Това ли е представата ти за шега? Знаеш, че Джаспър се притеснява заради безотговорното ти поведение. Обясних му, че сигурно си влязла в критическата. И приятелката ти ли е в менопауза? — Тя кимна към Сузи, която в този момент ставаше от пода. — Съблекалнята наистина се превръща в стая за промяна — изсмя се подигравателно тя.

Със скоростта и точността на ракета вода-земя Руби влетя и се хвърли в обятията ми, заради което си изпуснах хавлията.

— Късмет, мамо! На изпита! — Изреченията на по-малката ми дъщеря винаги завършват с удивителна, въпреки че никаква пунктуация не може точно да изрази вълшебната смесица от обич и оптимизъм в сладкия ѝ глас.

— Благодаря ти, миличка — затърсих пипнешком хавлията, а Рене преценяващо заоглежда тялото ми.

— Мога ли да изпия един шоколадов шейк и да хапна сандвич с Раян?

— Разбира се, сладката ми. Парите са в портмонето ми в шкафчето...

Руби, преливаща от щастие, изскочи като тапа от съблекалнята, преди да завърши изречението си.

— Шоколад? — Рене реагира, като че дъщеря ми бе поискала героин. — Нима искаш да повишиш кръвната ѝ захар? — Тя почеса лакираните пръсти на краката си. — Има ли много алергии? Длъжна съм да зная, понеже доста често ѝ готвя. Надявам се поне да си я кърмила. Твърда привърженичка съм на майчиното мляко... Иначе се увеличава опасността да затлъстят. — Ако зависеше от Рене, щяха да подлагат бебетата на диета още в утробата. Щях да отвърна нещо съвсем на място, ако не бях заета да се кривя като някакъв фокусник, докато се опитвах да се облека, без да зяпат голотата ми. — Ами писмата, че Руби се държи агресивно в училище? Личи си, че е гледала прекалено много анимационни филми. Научно доказано е, че ще снижат коефициента ѝ на интелигентност. Имай предвид, че докато майка ѝ си стои вкъщи, тя все още се стиска за полите ѝ. Искам да кажа, как едно момиче може да стане независимо, ако следва подобен пример?

— Брей, истинско чудо е, че съм знаела как да я родя. А на теб никога не ти се е случвало! — изстрелях към нея. Увлечена в словесната престрелка, във възбудата си бях забравила, че съм гола, но изведнъж осъзнах, че стоя с лице към нея, пъхнала единия си крак в крачолата на гащите си и балансирам като подплашено фламинго.

Рене огледа небръснатата ми катеричка и корема със стрий от бременността, преди да отговори рязко:

— Виждаш ли колко малко ме познаваш. — Фалшивата ѝ усмивка помръкна. — Нямах представа как копнея за дете.

— Само след като ти прочистят комина.

— Претендираш, че си ми най-добрата приятелка, но изобщо не ме познаваш.

Аз да претендирам, че съм ѝ най-добрата приятелка?! Ако черната магия станеше олимпийски спорт, тя щеше да спечели златен медал. Отново ме обля студена пот.

— Никога не си ме питала искам ли деца. Все хленчеше и се оплакваше колко трудно е да си майка, без изобщо да знаеш, че давам мило и драго за дете. — Бях безпомощна пред язвителния поглед на най-непримиримия си враг. — И то най-вече момиченце. За да я обичам както никога не съм била обичана... — Тя потисна въздишка на самосъжаление. — Но не, за теб бях само клише. Преуспяла, неомъжена кариеристка.

Едно време не възприемах Рене като карикатура, но сега ми заприлича точно на това. Омразата ми към тази жена я бе превърнала в Крюела де Вил. Тоалетът ѝ бе незавършен без палто от далматинци. Трудно бе да си представиш, че изпитва истински чувства.

— Пред теб Медея^[4] е всеотдайна майка.

Изражението на Рене стана кисело като оцет.

— Че защо да си давам труд да раждам, щом ти си го направила вместо мен? — Гласът ѝ бе писклив и раздражителен. Клише ли? Не, реакцията ми спрямо нея бе значително по-крайна. Сега приличаше на анимационна героиня — злата императрица на планетата Зардор. — Така получавам всички радости от едно готово семейство без... — тя огледа голото ми тяло от глава до пети и добави с отвращение — да развалям тялото си. — По лака на ноктите на краката ѝ нямаше и драскотина, петите ѝ бяха полирани с пемза. Докато аз дори не бях обръснала космите на палците на нозете си.

Тя изпусна още една анимационна въздишка.

— Знаеш, че от години Джаспър не те намира за привлекателна. Казва, че след секс се изтърколва от теб, мислейки си: „Доста бе широчко тук.“ Приличало на самолетен хангар. Как го наричаше? Пещерата на Али Баба. Докато аз съм свежа като утринна роса.

Думите ѝ ме нараниха.

— Джаспър никога не би казал подобно нещо! Лъжеш! Сигурно страшно ме мразиш, Рене. Но защо? Какво съм ти причинила?

— Не е много. Джаспър не престава да навира живота ви в лицето ми. Безупречна къща. Идеален съпруг. Прекрасни деца. Само се погледни. Щом си го имала ти, защо да го нямам и аз?

Зеленоокото чудовище изцяло се бе вселило в нея.

— Което само доказва, че никога няма да бъдеш майка на дъщерите ми. Прекалено голяма егоистка си. Нямах достатъчно състрадание... — като не можах да измисля нищо по-малко, довърших — да напълниш пъпа на мушица.

— Хей, Рене — обади се разярена Сузи и се приближи до мен, като да ме защити, — ако някога се окучиш, може ли да ни дадеш едно от малките си? Сигурно ще родиш цяло котило... кучко проклета.

Очите на Рене проблеснаха като стомана. Излезе вирнала глава от съблекалнята, като полюшваше задник. Сузи нададе радостен вик, убедена, че сме спечелили в размяната на остроумия. Но когато седнах в стаята за изпити и се помъчих да се съсредоточа върху въпросите за оказване на първа помощ, имах ужасното чувство, че това са само първите престрелки от една доста грозна битка.

Рене Крейвън бе противоположното на кукувицата, снасяща яйца в гнездото на друга майка. Тя не само ми открадна съпруга и финансовата му подкрепа, но бе решила да обсеби и пиленцата ми.

Въпрос: Защо жената в менопауза пресича улицата?

Отговор: За да убие ярката, не, проскубаната кокошка, която ѝ отмъкна тъпия съпруг.

[1] Марта Стюарт — известен магнат и водеща на телевизионно токшоу — Б.пр. ↑

[2] Филм на Дани Бойл с участието на Юън Макгрегър, в който трима приятели откриват новия си съквартирант мъртъв, но тъпкан с пари, и се чудят как да се отърват от трупа — Б.пр. ↑

[3] Робърт Максвел (1923–1991) — британски милионер и медиен магнат, чийто труп е намерен в Атлантическия океан, след като, както се предполага, Максвел е паднал зад борда на яхтата си — Б.пр. ↑

[4] Според гръцката митология магьосницата Медея помогнала на аргонавта Язон да открие златното руно, но след изневярата му го

наказала, като убила родените от любовта им деца — Б.пр. ↑

КОГАТО СЕ ГМУРКАШ, ПАЗИ СЕ ОТ ПЛИТЧИНИ

Сред десетте неопровержими причини да убиеш съпруга си идването му на празника по случай завършването на годината на децата ви с жената, заради която те е зарязал, е най-основателната.

Денят на представянето причиняваше тежко изтръпване на задника от седене на безкрайното събрание. Тогава дават годишните награди за най-поправил се ученик и така нататък. Въпреки че поточно би било „Не толкова склонен към провинения като миналата година“ или „Най-правдоподобно извинение за явяване без домашно“. В тази категория „Ще повярвате ли, че извънземните го отвлякоха?“ бе най-паметното усилие на Тали. Докато церемонията се точеше, си мислех, че празникът за завършване на учебната година има най-силен ефект в отдалечените райони като арктически базови лагери, когато упойката им свърши, а се налага операция. Заплахата да изтърпиш седнал въпросната церемония могат да използват в лагерите в Гуантанамо, за да изкопчат признания. Щях да поема вината за всичко — че съм убила Ейбрахам Линкълн, дори че съм разделила „Бийтълс“, само да мога да се измъкна от този ад.

Едната ми буза бе заспала, а другата я пробождаха иглички, когато забелязах Джаспър да влиза през страничната врата на аудиторията. Сърцето ми заби в сутиена и позната електрическа вълна разтресе тялото ми... докато не видях какво бе домъкнал със себе си.

В края на церемонията родителите общуват помежду си на чаша чай с кекс. Джаспър и Рене се приближиха към мен. Рене носеше безупречно скроен костюм от „Армани“ и очила без диоптър, които ѝ придаваха секси вид на библиотекарка.

Джаспър ме целуна по двете бузи с изражение на дете, което насилват да си изяде варените броколи.

— Изненадан съм, че не наградиха Руби за нищо. Тя винаги беше първенец на класа в Англия.

— Ясно е, че прекалено емоционалните ти реакции, психическата ти неуравновесеност, постоянното ти пиене и отказът ти да приемеш реалността взимат своята дан — бе рязкото обобщение на Рене на ситуацията. — Съжалявам, Джаспър. Но жените в състоянието на Луси се нуждаят от по-груба любов — додаде снизходително тя.

— Може би наистина ти е нужна кратка почивка — каза нежно Джаспър и прокара пръсти през гъстата си, тъмна коса. — Заради мен премина през доста тежки изпитания. Чувствам се така ужасно виновен. Заслужаваш значително повече, Луси. Не мога да повярвам какъв съм бил егоист, да те накарам да напуснеш работа, когато Руби се роди. Ти пожертва живота си за семейството ни, сега е мой ред. — Лицето му стана сериозно и се сгърчи. — Според мен е съвсем справедливо дъщерите ни да поживеят за кратко при мен. А ти да си починеш. После можеш да вкараш кариерата си в релси. Обичам децата ни толкова силно.

Настъпилата тишина между нас приличаше на такава бездънна пропаст, че можеше да се спуснеш в нея с миньорско фенерче. Когато най-после си възвърнах дар словото, избухнах в смях.

— Да, да, обичаш децата си толкова много, че правиш абсолютно всичко за тях — освен, разбира се, да живееш под един покрив с майка им.

Изгледах кръвнишки Рене, която чакаше във фоайето като хищен динозавър с начервени устни.

— Тя те вкара в тази каша, нали? — Точно както Рене бе манипулирала мен, без аз да го съзнавам, сега разиграваше съпруга ми като марионетка. Но той още не усещаше конците, с които е овързан.

— Рене страда точно колкото теб, нали, скъпа? Толкова ноци ми звъня да плачеш, че не можеш да се справиш сама, колко си изтощена и колко трудна е станала напоследък Тали, та е време аз да поема бремето.

— Разбирам. Значи точно когато започнах да се справям, изведнъж искаш и ти да участваш. Чудесно си подбрал времето.

— Не да участвам — гласът на Джаспър стана решителен. — Искам попечителство.

Този път избухнах в силен смях. Така ревах, че се наложи Джаспър да ме хване за лакътя и да ме избута навън. Зад училищния двор се простираше блестящият океан, искрящ под лъчите на

слънцето, ширнал се докъдето ти стига погледът. Остър аромат на сол изпълваше въздуха. Вдишах дълбоко няколко пъти, за да дойда на себе си.

— Джаспър, ти не разбираш нищо от деца. Когато Тали беше малка и те помолих да я заведеш в детската градина, отидохте в магазин за саксийни цветя. Никога не си правил глава на крокодил от четири кутии за яйца, нито импровизиран шлем за космонавт от ролки тоалетна хартия.

— Но пък и не са го арестували за шофиране в пияно състояние — прекъсна ме Рене, ехидна като змия. — Луси, надали разбираш, че като ти пъхнат под чистачката глоба за неправилно паркиране, тя не е комплимент за шофьорските ти умения.

— Като стана дума — прокашля се Джаспър, — понеже колата е купена на мое име, всички глоби бяха изпратени на мен.

— Твоя е вината, че не си платил регистрацията и осигуровките. — От ярост гласът ми се изви във фалцет.

— Вече не живеем заедно. Сега колата си е твоя грижа. И още едно доказателство, че не се справяш.

Зинах невярващо срещу Джаспър. Какво му ставаше на съпруга ми? Очевидно беше удрял с глава прекалено много топки на мачовете през годините и мозъкът му се бе увредил.

— Да не споменавам инцидента, при който Руби едва не се е удавила. Разказа ми как се е наложило да я спасяват. — Джаспър господарски скръсти ръце. — Не мога да допусна децата ми да се излагат на подобни опасности. Не си така небрежна по природа, Луси. Очевидно си изтощена.

Чувствах се прозрачна, като кадрите с увеличени амеби, които бях виждала по телевизията. И точно като гигантска медуза бях сигурна, независимо от смелите ми опити да не изглеждам ужасена, че Рене виждаше през мен.

— Небрежна? Аз? Кой ставаше на всеки два часа, когато момичетата имаха треска, за да им дава парацетамол?... Кой ги къпеше със студена вода в три сутринта, за да им смъкне температурата?... Кой им чистеше повърнатото? Кой тичаше по трийсет пъти на ден до стаите им заради едно ударено пръстче? Когато Руби виеше от колики, ти си купи тапи за уши! Можеш ли да прецениш температурата им до стотна от градуса само като допреш длан до челата им? Не. Но аз мога!

Няма и да разбереш, че са станали жертва на вирус на проказа, докато не им окапят месата!

— Не говорим за месата им, въпросът е, че оценките на Руби се снижават. Също се тревожа какво яде. Както и колко дълго стои пред телевизора. Да не споменавам бягствата на Тали от училище.

— Извинявай, но открай време си баща парашутист — винаги избираш приятните страни на бащинството. А все на мен ми се пада неприятната работа. Станеше ли време да се сменят пелени или да се пишат домашни, все изчезваше в тоалетната с всичките седем тома на „Книгата на Гинес за спортни постижения“. Колко носни кърпички имаш в джобовете си точно в този момент?

— Какво? Нито една. Защо?

— Е, аз имам три пакета за протекли нослета и лепкави пръсти. Ти би ги посъветвал да се избършат в ръкавите си, нали?

Родителите бяха започнали да се разотиват, затова Джаспър безцеремонно ме изтика на тротоара, пред вратата на двора на училището.

— Не твърдя, че си била лоша майка, Луси. Но си изпуснала топката от поглед. Зная, че отчасти вината е моя. Но това е истината за живота ни сега, а децата са на първо място.

— Ехо! Кой точно ги е родил, ти или аз? Като си помисля, май и мъжете ще се напъват по-безболезнено. Мозъкът ти е толкова миниатюрен, че няма да усетиш почти нищо, също като скарида.

Джаспър хвърли многозначителен поглед към Рене, сякаш думите ми бяха доказателство за отчайващото състояние на мозъчната ми дейност.

— Като скарида ли? — повтори той, сякаш бях дете.

— Да, и живи да ги вариш, очевидно не ще усетят нищо. Мисълта ми е, че не почувства нищо, когато ме напусна заради тази жена и изостави децата си.

Една тъмна кола изскочи като акула иззад ъгъла на булеварда и премина на две гуми, издавайки характерен писък. Това забързано возило се държеше толкова „мъжествено“, без да се налага да му порасне член на предния капак за украса. Само му трябваше златна верижка, бакенбарди, издути бицепси и титлата „Мистър Вселена“ му бе в кърпа вързана. Гърнето изобщо не си вършеше работата, та грохотът му можеше да изпотроши прозорците на къщите и да накара

керемидите да се разлетят. Колата бе натъпкана с тъмнокоси момчета, които проточиха вратове от прозорците, за да подсвирнат хищно на едно русокосо котенце с прилепнала черна минипола и деколтирана фланелка. Сложих си диоптровите очила, за да виждам по-добре. Сърцето ми прескочи един удар, когато осъзнах, че е собствената ми мила дъщеричка.

— Хей, маце, да ми го духаш! — провикна се един от хлапаците към Тали.

— Я се скрий! Да го духа майка ти! — кресна в отговор дъщеря ми, преди да им покаже среден пръст.

Джаспър трепна.

— Нямах представа, когато наемах къщата, че кварталът е толкова плебейски. — Поизправи рамене и закрачи към дъщеря си да ѝ се притече на помощ.

Рене бе свила неодобрително устни като котешко дупе.

— Ако момичетата живееха при нас, щяха да се срещат с отбрано общество — твърдо отсече тя.

Рене е израснала сред хора от голямото добро утро. Бях се срещала със семейството ѝ. Всяка втора тяхна дума бе „ужасно“ и „страхотно“, та да разговаряш с тях бе все едно да преминаваш през минно поле. „Тоалетната хартия е свършила. Колко ужасно!“ Ако дъщерите ми живееха с Рене, щяха да общуват с момчета с имена като Тиодор, Инок и Тисби — Перегрин — Фортескю — Трети. Изведнъж Къркача, Зъба и Паяка ми станаха много по-симпатични. Австралийците поне не се прехласваха по класите. Или си читав, или си боклук.

Колата измърка похотливо, преди да изчезне сред дим и прахоляк.

— От какви ли семейства произхождат тези? — Рене потрепери. — Не смея да си помисля сред какво ли насилие са израснали.

— Не се безпокой, Рене — подкачих я аз. — Бия децата си само при самоотбрана.

Рене благоволи да наведе вирнатия си нос към мен.

— Никога не бих ударила дете — скандализирано отвърна тя.

Ако тази жена ми проговореше отново, имах чувството, че ще се пръсна като гмуркач в дълбините, притиснат от тонове вода.

— Шегувам се. Само се закачам. Кажй й, Джаспър. Удряла ли съм някое от децата?

Джаспър се приближи към нас, прегърнал покровителствено Тали. Гледаше ме, като че никога не ме беше виждал досега.

— Вече не зная какво да мисля, Луси.

Болеше ме, като гледах как Тали се сгушва в бащината прегръдка. Вече не искаше да ме прегръща и целува. Ако се наложеше изобщо да ме докосне, го правеше със същия ентусиазъм, с който би прегърнала въоръжен с плутониев заряд руски шпионин.

Рене отправи към Тали двайсет и четири каратовата си усмивка. Тази жена буквално плаваше с издути от вятъра платна, докато аз бях потъващ кораб с пробито дъно и изпочупени мачти.

— Никога няма да ти дам децата си — процедих през зъби. — Те са всичко за мен. Целият ми живот. Не ти ли стига, че открадна съпруга ми?

— Момичетата правят Джаспър щастлив. А щастлив ли е той, щастлива съм и аз. Освен това винаги съм знаела, че от мен ще излезе чудесна майка.

Зяпнах насреща й втрещена.

— Приличаш на старата ми приятелка Рене, само че тя имаше сърце. — Сега си припомних погледа й, пълен със съчувствие — нейна запазена марка, но и какво понякога зървах зад съчувствието, ала предпочитвах да не забелязвам — изражение на хищно нетърпение.

— Не ме ли нарани достатъчно? Мислиш ли, че е честно? — задъхах се аз.

— Честно ли? Не. Важно е да победя. Ако победата не е целта на играта, защо записват резултата?

Забелязах, че Сузи се приближава към мен откъм аудиторията.

— Размърдай се, жено. Днес е денят на бронзовия медал. Не ми казвай, че си забравила.

Заради всичките емоционални катаклизми ми изхвъркна от ума, че Локи бе насрочил практическия тест за петък следобед.

— О, мамо! Колко вълнуващо! — Руби грееше от ентусиазъм като калорифер. На нея можеше да опечеш филийки. — Ще викаме за теб! Нали, татко?

Обзе ме ужас, че Джаспър ще ме види с екипа на воден спасител. Патрулната шапка в червено и жълто, завързваща се под брадичката, бе в унисон с неопреновото горнище с дълги ръкави. Но цветовете бяха толкова отровни, все едно бях паднала в токсична яма, от онези, заради които ти пониква втора глава. Рене и Джаспър си размениха скептични погледи.

Очевидно смятаха, че разбирам от водно спасяване колкото една гъба от ядрена физика... Или колкото една жена познава съпруга си.

Зашеметена, невярваща на очите си, докато вървах след Сузи към съблекалните на клуба, върнах лентата с разговора, който току-що проведох с Рене и Джаспър.

— Ти майтапиш ли се! Няма начин да стане. Крива му е сметката. Моят старец повече се безпокоеше кой ще получи попечителство над саксиите с марихуана, отколкото върху децата. Пък и да ти призная, здравецът и петуниите вътре бяха красиви. Трябваше да насади детелини — добави тя в опит да повдигне духа ми. — Както и да е, така отчаяно се бори с мен кой да вземе цветята, че все едно бе Войната на розите^[1]. Буквално — изсумтя тя. — Адвокатът ми каза, че интересът на растенията е от първостепенно значение. — Говорил ли е ответникът с цветята? Не. Надежден ли е, или се налага да се посочи лице, отговорно за добруването им?... — Сузи постави здрава десница на рамото ми. — Същото ще бъде и с децата ти. Няма как онзи лицемерен плъх да получи попечителство.

— Винаги съм била убедена, че Джаспър ще поиска да задържи колите или старинните ни мебели. Но не и децата — промълвих, все още под влияние на ужаса, докато вървахме към брега, където ни чакаше Локи, изправен като скала на мускулестите си нозе.

— Да можеше да подновя бракораздното ни дело, та бившият ми да отнесе онова омразно в очите на Бога канапе, което майка му ни подари. Едно е сигурно. Знаеш ли защо разводите са толкова скъпи? Защото наистина си струват парите.

— Хайде, момичета. — Локи почука секундомера си. — Знаете си задачата. — Задачата бе да гребем заедно с борда навътре в морето и да спасим доброволец.

Въздухът бе станал абсолютно неподвижен, сякаш тръпнеше в очакване. Небето откъм юг сивееше и предвещаваше буря. Пред очите ми една вълна се разби в краката ми и изсъска като змия. Когато

следващата се надигна и се бухна, заливайки ме с пръски, усетих, че очите ми се пълнят със сълзи. Морето бе позеленяло като сопол, а отгоре му се надигаше каймак, сякаш го разбиваше невидим, умопобъркан готвач. Вятърът ваеше насреща ми цели планини. Обърнах си и видях, че Руби и Тали са застанали на хълма до Джаспър и Рене. Руби окуражително ми помахаша. Дори и Тали апатично вдигна палци. Локи наду свирката си и Сузи и аз запокитихме бордовете в развълнуваното море заедно с още десетина курсисти. Пясъкът отстъпи пред тъмнозелената вода, а после останаха само подмолните течения, населени от въображението ми с чудовища с виещи се пипала.

По радиото предупредиха за буря, но не споменаха нищо за вихъра от чувства, извадил ме от равновесие. Никой метеоролог не прекъсна обичайната програма, за да предизвести приближаването на циклона Рене. Гребях толкова навътре, че никой нямаше да види потопа, леещ се от очите ми. Ридаех така силно, че мина време, докато осъзная, че и небето плаче заедно с мен. Дъждът се превърна в порой. Обзета от собствените си тревоги, стигнах толкова навътре, че подминах бедния човечец, когото трябваше да спасявам.

— Хей, патко водоплаваща! Насам! — Моят доброволец яростно размаха ръце из въздуха. Зърнах го как бърхти водата сред гората от бели гребени, а сивите вълни се надигаха и къдреха. Мразя големи вълни. Ненавиждам ги повече и от терористите. Вихреният прилив ме влачеше към скалистия риф, който несъмнено се бе образувал от скелетите на други английски туристи, достатъчно глупави да се пробват за бронзовия медал. Гребейки към целта си, се мъчех да не гледам към подскачащия хоризонт и да се успокоя. Може би щях да се мобилизирам достатъчно, за да извърша спасяването. Само че тогава зърнах перката. От паниката трахеята ми се сви за по-дълго, отколкото е здравословно за човек. Перката започна да кръжи по-близо. Рибари бяха съобщили, че са видели акули навътре в морето. Оставаше ми да се вкопча в борда... Върху мен се стовари една пенеста грамада и докато се мъчех да остана на повърхността, вълната изтръгна борда от ръцете ми. Побиха ме тръпки по цялото тяло. Единственият звук бе хрипящото ми, учестено дишане. Изтощена, пляскаща сред водата, изведнъж се смръзнах. Е, поне нямаше да си давам труд да дебна по разпродажбите обувки по последна мода, защото съвсем скоро нямаше да имам крака! Докато акулата цепеше водата като торпедо към мен, се

замолих на всеки бог, за който се сетих — Буда, светците, древногръцките и римски богове, Исус, Харе Кришна, Мохамед и... в отчаянието си дори на Рон Хабърд^[2]. Ако при вида на перка на акула, режеща вълните по посока към вас, не подмокрите гащите, значи или нямате гащи и пикочен мехур, или чавка ви е изпила ума. Какво ли съм си въобразявала, когато се гмурнах във водното царство, известно като дом на гигантски, ядосани морски чудовища с уста като камион за смет? Май Джаспър беше прав. Нищо чудно да бях отклонила поглед от топката. Щом допусках да се озова в толкова опасно положение, какво щеше да ми попречи да причиня същото на двете си любими дъщери?

Когато ей сега ще умреш, много мисли ти преминават през ума. Първо, отчаяно се надявах Шърли Маклейн да е права за прераждането. И второ, за всичко, което не успях да направя. Мозъкът ми скачаше от една пропусната възможност към друга. Така и не се научих да свиря на музикален инструмент, ако не броим ксилофона в първи клас. Не бях чела Пруст. Не бях участвала в шведска тройка. Господи, дори не бях играла тенис по двойки. Никога сексът не се бе превръщал в приключение, да речем в килера за метлите. Или с рок звезда. Никога дори не бяха ме пускали зад кулисите. Даже не и на музикалното представление на Тали, защото телефонът ми звънна, докато тя бе на сцената. Никога не бях скачала с парашут. Не, че умирах от желание... Но ми се искаше да си мисля, че щях, стига да съберях кураж в последната минута. Никога не бях участвала в протестна демонстрация. Не се бях завързвала за дърво и не бях закичвала с цвете дулото на пушка, нито бях изгаряла снимката на световен водач. Искях да уча астрономия и да проумявам нощното небе. По дяволите, дори не бях виждала северното сияние. Да не говорим за слънчево затъмнение. Никога не бях яздила слон и не бях плувала с делфин. Не, не. Не ми беше време още да умирам. Ами всички чудеса на света, които никога не бях зървала? Великата китайска стена? Тадж Махал? Мачу Пикчу в Перу?... Брад Пит гол? Искях да посрещна новия ден на международната линия за смяна на датата. Имайте предвид, че това щеше да бъде единствената възможна за мен среща, щом щях да бъда с един крак. Една акула наистина може да пробие дупка в светския ви живот — да не говорим за горната част на тялото ви. Не беше честно! Искях да навърша сто и да получа

телеграма от кралицата. Исках дотолкова да остареея, че да не ме съдят за убийство, защото съм изкукуруигала... И знаех точно кого искам да унищожа. Тази гадна, отвратителна кучка, която открадна любимия ми съпруг и ме замеси в цялата тази каша. Когато плавателното спасително средство цопна във водата до мен и капитанът на клуба Джак Маклакълън ме изтегли на борда на надуваемата си лодка, очаквах да ме нахока типично в негов стил. Но единствените му думи бяха:

— Трябва да престанем да се срещаме по този начин.

Наградата на плувец, оцелял след изпитание в открито море, е да се види как повръща водорасли и измъква от хранопровода си октоподи. На бедрото ми се издигаше подутина с големината на малка тортичка. А ръцете ми бързо добиваха цвета на патладжан.

Бях престояла във водата толкова дълго, че бях по-сбръчкана и оцъклена и от извънземно от някой научнофантастичен филм. Е, със сигурност щях да привлека вниманието на съпруга си.

— Боя се, че се налага да те скъсам — заяви обезсърчаващо Локи, след като се върнахме на плажа. Погледнах загорелия му от слънцето счупен нос. Докато Джаспър бе слаб, гъвкав и подвижен, Локи приличаше на герой от холивудски епичен филм — суров, висок, с мускулести бедра, могъщи рамене и сръчни ръце — твърд като стомана. Научи ме на всичко, а аз го разочаровах. Поех колебливо дъх. Зачудих се така ли се чувства рибата на сухо, отваря и затваря уста, а въздухът я дави.

Вятърът отвя дъжда на юг и отново грейна слънце. Когато Руби излезе изпод навеса на верандата на клуба и си запробива път между издържалите изпита към надуваемата лодка, почувствах как унижението помрачава лицето ми и плъзва по врата ми. Рене размахваше лакти като гребла, за да прекоси морето от хора, та да ме доближи и да злорадства. Реших, че сега му е времето да се престоря, че страдам от смъртоносна болест например скоротечна токсоплазмоза. Помъчих се да заговоря, но изглежда, някоя жива змиорка беше заседнала на половината път към дванайсетопръстника ми.

— Имаше акула... Не видя ли а-а-акулата? — запелтечих.

Рене презрително вдигна вежди, а на лицето ѝ цъфна усмивка.

— Гледах през бинокъла и май беше вълшебен пингвин.

Лицето на Руби се сгърчи като хартиена торбичка. Устата на Тали се бе извила в обичайната подигравателна гримаса. Очевидно за децата си представлявах абсолютно разочарование. Просто не реализирах предишния си потенциал. Толкова ме беше срам, че се чудех в коя латиноамериканска държава мога веднага да отлетя без виза.

— Всички други издържаха изпита, дори онова ливанче. Нищо — измърка Рене. — Можем да ти съберем волни пожертвования, за да ти помогнем? Трябва да подаваме ръка на пропадналите алкохолици, за да ги извадим от канавката.

Някакъв английски турист разпозна Джаспър от дните му на футболната му слава и го спря за автограф. Снизходителен към човечеца, Джаспър взе да остроумничи:

— Много мило, но се налага да се връщам при отбора, за да ги осветля, че... — погледна си часовника — мачът започна преди пет минути — пошегува се той, заслепявайки всички наблизно с неустоимия си чар.

Не защитих бронзовия си медал, но категорично поставих нов световен рекорд по самоомразяване. Ако самоувереността беше ластик, нямаше да мога да направя жартиер и на едно канарче. Сигурна бях, че чувам как акулата подигравателно ми се хили с всичките седем милиона свои остри като бръснач зъби.

— Ако от това ще се почувстваш по-добре, мен също ме скъсаха — успокояваше ме Сузи, докато изцеждаше косата си, — но само защото отказах да спася някакъв нахалник, който ме поздрави с „Готини цици!“. А когато малоумникът ме плесна по задника и заяви, че имам в гащите си две кенгура, здравата цапардосах безсрамника по празната глава. Дано се е удавил! Почувствах се много по-добре. А теб как да те развеселя, пиленце?

— Обяви ме за умряла и легализирай завещанието ми.

Вдигнах поглед към милото си семейство. Джаспър беше прегърнал Руби и я целуваше за довиждане, а Рене мажеше раменете на Тали със слънцезащитен крем. И всички ме гледаха със съжаление.

А аз си мислех защо не измислят нова кукла — разведения Кен. По един за всяко от децата на Барби.

[1] Войната на розите — поредица от кръвопролитни граждански войни в периода 1455–1485 година за престола на Англия между родовете Ланкастър и Йорк — Б.пр. ↑

[2] Рон Хъбард (1911–1986) — американски писател фантаст — Б.пр. ↑

ИЗКУСТВЕНО ДИШАНЕ УСТА В УСТА

Четири неща никога няма да чуеш от устата на тийнейджър.

1) Не ми трябва пари. Ще се хвана на работа на половин ден, за да задоволявам прищевките си.

2) Да ти донеса ли чаша чай, след като извадя съдовете от миялната?

3) Наркотиците и сексът не струват. Ще използвам излишната си енергия да уча китайски и алгебра и ще чета „Илиада“-та.

4) Не искам да излизам с него отново. Страхотната външност, мотоциклетът „Харли Дейвидсън“ и договорът със звукозаписна компания не са от значение.

Ето какво ще чуеш:

1) Ако още веднъж заговориш гаджето ми, ще те убия.

2) Ако ми даваше достатъчно джобни, нямаше да ме хванат да крада в магазина.

3) Поканила съм неколцина приятели. (Разбирай: очаквай да ти цъфнат всички под двайсет и пет от свободния свят.)

4) Мразя те. Омразно ми е, когато танцуваш из кухнята и си припяваш песни, за които си прекалено стара. Мразя, когато казваш „готино“. Никак не е гот да казваш „готино“, схващаш ли? Прекалено си стара, за да гледаш „Мис Америка“. Жалко е. Ти си жалка. Разбери го. Стара си. Мразя те. Защо не съм се родила в нормално семейство? (и така нататък, и така нататък до безкрай)

Изобретателният родител прибегва към различни творчески похвати, за да озаптява всевъзможните обожатели. Пусках силно оперите на Барток. Включвах телевизора на исторически и градинарски програми и скривах дистанционното. Тъпчех хладилника със здравословни буламачи и проби урина. Като цяло се бях въоръжила до зъби с ракети със среден обхват на действие. Но нищо не можеше да разколебае Зъба. Беше прилепчив като дъвка. Отначало антипатията ми към Зъба бе недоловима. Само бях готова да го спъна, та да падне заднишком по стълбите, и неволно щях да стъпя на гърлото му, докато му „помагам“ да се изправи на крака. Но неудобството да хвърляш кал по някого е, че все повече губиш почва под краката си — колкото по-лошо се отнасях с гадината, толкова повече го боготвореше Тали. Нищо не ми оставаше, освен да махна изтривалката с надпис „Добре дошли“.

Още повече ми настръхваше косата, задето крадеше от магазините. Докато чакахме пред кабинета на детектива на търговския център „Миранда“, се мъчех да се убедя, че дъщеря ми просто се приобщава към световната столица на каторжниците.

— На аерогарата в Сидни, когато митничарите те попитат дали си осъждан, то е само за да се убедят, че си достатъчно престъпник, за да те пуснат в страната, нали? — настойчиво попитах Сузи, която чакаше с мен.

— Тийнейджъри, омръзна ли ви да ви тормозят тъпите майки? Не стойте със скръстени ръце. Изнесете се от къщи! Плащайте си сметките — отговори приятелката ми, присмехулно извисила глас като мегафон.

— Повярвай ми, иска ми се да не я пускам да излиза, докато влезе в критическата възраст, но няма да се ядосвам, Сузи. Моите родители бяха строги, а виж ме сега. Самочувствието ми е толкова нищожно, че под лупа не се вижда.

Сузи внимателно ме изгледа.

— Мислиш се за виновна, че Тали тръгна по кривия път. И заради това вече не вярваш на майчинските си инстинкти. Е, грешката не е твоя, а на мъжлето ти. Не ти е нужно ръководство „Как да бъдем добри родители“. На Тали й трябва „Как да не бъде досадна тийнейджърка“.

— О, Сузи, коя съм аз, та да давам съвети на другите. Най-добрата ми приятелка спеше със съпруга ми, а аз бях прекалено сляпа, за да забележа. — Опитах се, но не успях да скрия, че гласът ми трепери. Трябва да изкарам курса „Как да си извадим главата, заровена в пясъка — сравнително проучване“.

Сузи нежно стисна ръката ми.

— Дядо ми наистина е бил каторжник, разказвала ли съм ти?

Поклатих глава.

— Каква е била вината му?

— Че не е бягал достатъчно бързо — отговори тя.

Сузи и аз се върнахме от родителска среща на следващата вечер и чухме къщата ми да се тресе и пука по шевове от възможно най-тежкия хеви метъл. Тали ме бе помолила да покани няколко приятели от групата на Зъба да слушат музика и гостуването им се бе превърнало в стихийен купон на сатанинска секта. Хлапаците вътре бяха изпили толкова шишета бира и изповръщали толкова много пица, че всекидневната приличаше на картина на Джаксън Полак. Какъв смисъл имаше да викам полицията? Трябваше ми звероукротител.

Къщата се пукаше по шевове от пияни тийнейджъри, които танцуваха като полудели дервиши, стиснали въображаеми китари. Танцовите движения на Тали бяха така необуздани, че се запитах дали в рода ни няма епилептици. В отчаянието си реших да приложа тактиката си на родител за непредвидени случаи и да затанцувам с тях, като само с устни произнасям нечленоразделните безсмислици, гърмящи от високоговорителите. Определени танцовални похвати от осемдесетте могат да разчистят стая, пълна с тийнейджъри, по-бързо и от тревога за пожар.

Когато вратата се затръшна и след последния безумец, дъщеря ми кресна:

— Срам ме е от теб. Защо не пораснеш?

После изхвърча по стълбите и съвсем като възрастна гневно тресна вратата.

Докато бършех повърнатото, все едно изригнато от Везувий, и къртех мръсотията от мивката в банята, нямаше как да не се размисля защо, преди всичко, имах деца. Бях ги родила, защото те даряват с

любов, радост и осмислят живота ти. Но същото постигаха и кученцата на английската кралица.

— Бих могла да имам и по-лоши деца.

— Например? — поинтересува се Сузи, докато в един часа сутринта ми помагаше да събирам бирените шишета в грамадни торби. — Като Химлер ли?

— Да. Или Нерон. Нямахте да ми хареса. Пол Пот също би ме изкарал от търпение.

Но Сузи не се даваше лесно.

— Тази твоя дъщеря е като някакво грамадно бебе, което... — тя поспря, за да отлюспи засъхнала пица от полилея — се цупи за щяло и нещяло. Спри й джобните. Ако и това не помогне, познавам и други техники, включително и с електрошок.

— Ако дам воля на гнева си, тя ще се разбунтува още повече. По-добре да я оставя да се успокои от само себе си — възразих, докато изстъргвах повърнатото от един старинен орнамент.

Сузи отвори барчето с напитките и вдигна шишето с джин на светлината.

— Вода. А водката ти е студен чай.

Свих рамене.

— Предполагам, че купонът не струва, ако полицията не е пристигнала поне веднъж и не е хванала някого да прави секс с неодушевен предмет. — Но когато настъпих надутите като балони презервативи, мотаещи се около глезените ми и те гръмнаха, привидното ми перчене се изпари. — Баща й щеше да знае как да постъпи.

— Луси, говоря ти като на приятелка — започна Сузи, сложила облечените си с домакински ръкавици ръце на кръста. — Дори и саксийните ти растения ще подадат молба за развод, ако продължаваш да хленчиш колко ти липсва онази негодна, двулична змия. Твоят човек те е изоставил. Неприятно е като трън в задника — наставляваше ме тя, — но трябва да започнеш да живееш отново. Да живееш... разбираш ли, онзи кратък промеждутък между раждането и смъртта. Компанията ни ще лагерува на брега през почивните дни. Ходим на всеки няколко месеца. Защо не дойдеш и ти?

— Спането на палатки е начинът, по който природата ни насочва към скъпите хотели. — Потреперих, припомнила си музикалните

фестивали от младостта си. Знаех какво е да си на къмпинг — на всяка крачка жилещи коприви, гъмжи от насекоми, пиявици и носталгично настроени, съревноваващи се един с друг мъже и ядовити, студени съпруги, тайно възнамеряващи да емигрират към най-близкия търговски център.

— Ще спим на корава земя, ще ни храни природата, ще си светим със свещи и ще ядем край огъня...

— Все едно ми описа бягството на талибаните през афганистанските планини.

— Децата ще опекаат содени питки — разпали се тя, като извличахме боклука.

— Содени питки ли? От онези, които поставените извън закона някога са пекли в жаравата? Отвратителни са.

— Слушай, ако никой не ги яде, ще настелем с тях вътрешния ми двор — тя посочи напуканите камъни на стъпалата пред вратата ѝ. — Винаги можеш да спиш в караваната на Локи — предложи тя.

— Добре, звучи чудесно — отговорих, когато пет минути по-късно седяхме в кухнята пред чаши билков чай и халва. — Защо ли не зарежа любимия си топъл юрган и мек дюшек заради пронизващия студ и неудобните тенекиени канчета? Да не споменавам, че ще станем вечеря на всеядните мухи, грамадни като сумо борци.

— Хубаво де. Да си призная честно, не съм полудяла по прехваления живот на открито с всичките му многокраки гадини. Уф! Само че обичам да ме хапят свестни мъже... Но за нещастие най-вероятно ще ги намериш наред проклетата природа. Къмпингът е в Националния парк, така че няма нито електричество, нито вода. Но гъмжи от кенгура, лалугери, чичопейчета и пингвини — призна Сузи и вдигна наздравица с чая си.

— Сузи, спането на палатка не ме кара да се върна към природата. Подтиква ме да потърся някой луксозен хотелски апартамент с джакузи. — И аз отговорих на тоста ѝ. — Нищо не може да ме придума да отида.

... Нищо, освен неочакваната поява на съпруга ми. На следващия ден Джаспър тържествено влезе в кухнята ми. Току-що се бях върнала от тренировката по плуване и под двете ми очи се бяха отпечатали

очилата, косата ми висеше мокра и бях без грим. Кухнята беше в хаос. Толкова се бях улисала да помогна на Руби с домашното по математика, че млякото бе изкипяло, а загорелите пържоли бяха включили противопожарната аларма.

Джаспър огледа сцената с око на съдник, преди да подкани децата да си измият ръцете преди вечеря.

— Чух за кражбата в магазина — започна той веднага щом останахме насаме. — И за импровизирания купон. Руби ми каза. Длъжна си да признаеш, че за момичетата ще е по-добре да останат при мен. Явно ти е нужно време, за да започнеш да действаш разумно — завърши той с престорено съчувствие.

— И за какви действия става дума? — попитах, докато се мятах насам-натам, бършех разляното и отнасях чинии в мивката. — Трето действие на пиесата, в която наръгвам до смърт съперницата си и се хвърлям от балкона?

Опитах се да оправя оплетената си изрусена коса, след което заприличах на надзирателка от Гестапо.

— Виждаш ли? Чуваш ли се? Тали ме осведоми, че пиеш и взимаш сънотворни. Очевидно често си упоена. И ето го резултата. Тали я чака съдът за малолетни, а Руби се превръща в необуздана мъжкарана. Може да се сърдиш на Рене, но няма как да отречеш, че е изискана и има маниери. Точно сега ще окаже прекрасно влияние върху момичетата. Думата ми е, че видимо имаш нужда от почивка. — Тонът му омекна. — Най-силно съжалявам, че те подтикнах да напуснеш работа. Проявих се като истински егоист. Луси, предлагам ти да те освободя от децата, за да можеш да вкараш живота си в стария коловоз.

— Единственият ми познат коловоз е онзи, в който боксувам. Нямах представа колко се изкушавам да съобщя на близките и приятелите ни в Англия какъв си негодник, та от срам да ми дадеш някакви пари. Но заедно с това ми е унижително. Искам да кажа, кой ще ми повярва?

— Виж, Луси. Зная, че ти е трудно, но точно сега парите не ми стигат... Не четеш ли вестници? Има криза. Борсата главоломно се срива.

— Следва ли да продам децата като роби?

— Само чакам едни инвестиции да узреят. Нали ти казах.

— Твоето съзряване ще е чудесно начало. Какво виждаш в тази откачалка. Фукниви тоалети и никакво образование. Тя...

Джаспър ме спря.

— Рене е самоуверена и независима жена с професия...

— Която съвсем независимо оплячкоса спестяванията ни за цял живот. Защо да даваш спечелените ни с пот пари на Рене, вместо да ги хвърлиш в тоалетната и да пуснеш водата?

— Не съм дошъл да слушам как злословиш против приятелката ми, а да отведа децата в града за уикенда. За да можеш да обмислиш бъдещето си. Можем да тръгнем веднага след... — той хвърли пренебрежителен поглед към пържолите — вечерята.

От дързостта му така ми секна дъхът, че едва-що не получих астма.

— Какво? В никакъв случай. Категорично не можеш да ги отведеш този уикенд.

— Защо, за Бога?

— Защото... защото... отиваме на къмпинг.

Джаспър ме погледна за миг, преди да избухне в смях.

— Ти? На къмпинг? Къде?

— В националния парк „Залив Джарвис“.

— Не ставай смешна — изхриптя той, едва поемайки си дъх. — Да не искаш пак да отвориш работа на спасителните служби? Всичките ще изпукате от хипотермия. Или от глад. Ще се изгубите в пущинака и ще ви разкъсат кучетата динго.

— Обичам да съм навън — защитих се аз. — Не съм онази, която бях. Сега умея много повече. Аз съм самоуверена, независима и светска жена.

Кого заблуждавах? За да се влюбя в идиота като Джаспър, сигурно съм била упоена. С нещо, причиняващо трайна тъпота.

В Австралия — природа колкото щеш и ние се готвехме да я покорим.

— Виждам, че обичаш да пътуваш с малко багаж — провлечено отбеляза Локи, когато ме завари да се боря с капака на препълнения си багажник на колата. Една от великите мистерии на живота е защо мъжките от вида вярват, че можеш да тръгнеш на почивка в шест

сутринта. Той цъфна на прага ми призори, за да вземе Матилда и Руби, та да отпътуват на юг заедно с Раян в обветрения му пикап. — Мили Боже, не знам дали си разбрала, че ще лагеруваме само през почивните дни. Няма да се отправяме на околосветско пътешествие като поклонници номади.

Но докато Джаспър щеше да разтовари колата ми с мъченическа усмивка, да нареди всичко на тротоара с лабораторна прецизност и после да го пренареди с военна акуратност, издавайки през цялото време неодобрителни възгласи, Локи се усмихна, опря гръб на капака, за да натика джунджуриите по-навътре.

— Има ли наблизно хотел? — попитах притеснено. — Ако, как да кажа, спането на палатка не ми понесе.

— Разбира се — провлече той. — Ще го познаеш по неоновия надпис „Бейтс“.

Тали отказа да дойде, щом не можеше да доведе последното си гадже Върлината, вечно недоволен скинар с татуировка на челото „Произведено в Лондон“, въпреки че бе местно момче от Кирауи. Беше толкова противен, че ми се искаше да не беше била шута на Зъба.

— Върлината е душица. Ти просто не го разбираш — сопна ми се Тали, след което го подръпна за кожата, покрито със свастики яке и той затопурка с взетите назаем кубинки към нейната спалня.

Час по-късно Тали пропълзя в колата ми, сподирена от Върлината. Сузи, която ми обясняваше маршрута на двучасовия ни път, сви скептично вежди.

— Потъне ли Тали в някое от мрачните си настроения, се обзавежда с ново гадже — прошепнах.

— Аха — бързо отвърна Сузи. — Ето откъде ги намира.

— Моля ти се, задължителните две седмици и нито ден повече. Мислиш ли, че ако го завържем за горния багажник, ще проявим негостоприемство?

Да слушаш ню метъл в продължение на два часа е все едно да пробиеш тъпанчетата си с кука за плетене, което обяснява умственото ми изтощение, когато най-после пристигнахме. Величественият залив Джарвис с големината на Лондон заедно с предградията е заобиколен от национален парк и военноморска база, скрита зад един пясъчен плаж. Заради японските бомбардировки през войната пътят се виеше като змия, за да им е по-трудно на пилотите да проследят и обстрелват

камионите с муниции. Претоварената ми кола, покрита с прах, подскачаше по обсипания с бабуни път и стенеше на всеки завой. Най-сетне се задрусаме нагоре по обрасъл с евкалипти хребет и пред нас се ширна заливът, прострял се до хоризонта като течно сребро.

Къмпингът се състоеше от безразборно разпънати палатки, пръснати сред горичката край плажа. Мистерията защо мъжкият от вида вярва, че трябва да тръгнеш на почивка в шест сутринта намери своето решение, когато навлязох с колата в единственото останало свободно място току до преносимите тоалетни. Локи бе заел отлична позиция до плажа и вече бе запалил тор от полски мишки, за да разпъди комарите. Забелязах скромната му раница. Бях взела дрехи, сякаш щяхме да векуваме. Локи безгрижно се приближи да ме погледа как ги разтоварвам. Изражението му ставаше все по-слисано, несъмнено заради факта, че бях помъкнала бохчи, като че ме гонят казашки орди. „Монопол“, „Скрабъл“, картинни ребуси, якета с качулки, защитен крем против слънчево изгаряне, томове с класиците... Дори бях взела две фенерчета. Но багажникът бе така претъпкан, че ми трябваше фенерче, за да ги откроя.

Бях твърдо решена да докажа, че мога да се справя и сама, но упътването за разпъване на палатката сякаш бе написано на китайски. Или от правителствен чиновник. Кодираната с различни цветове таблица с указания стъпка по стъпка може би щеше да ми е от полза, ако по време на пътуването Руби не я бе дооцветила.

Другите къмпингари бяха предимно родители на децата от курса по плуване. Към трийсетина. Сякаш тласкани от инстинкта на пещерни хора, съпрузите веднага се заеха да кладат огньовете. Понеже съчките бяха влажни, бащите духаха и им вееха като луди, дори жертваха чорапите си, за да си осигурят преднина спрямо останалите. Само един бе успял да разпали огъня си. Останалите мъже завистливо изучаваха Локи през присвитите си като амбразури очи. Съпругите им обаче, умиращи за чаша чай, обграждаха Джак Маклакълън с чиста проба обожание. Човекът можеше да запали огън и без кибрит.

— Удряте два малки камъка над мъх, лишей, суха трева или съчки, духате, докато захване, после прибавяте още подпалки — обясняваше на преданите си почитателки.

Боричках се с палатката поне час. Когато най-последно измъкнах глава изпод диплите брезент, запъхтяна като риба на сухо, видях Локи

облегнат на едно дърво със скръстени ръце да се усмихва дяволито.

— Как се справяш?

— Екстра. Не е чак толкова трудно. (Трудно ли? Кого заблуждавах? Беше все едно да сглобиш Тадж Махал, и то с една ръка.)

— Според мен се затрудняваш, защото си забравила колчетата.

— Какво да се прави — засмях се, стиснала зъби. — Нали импровизацията е част от веселбата.

— Как да не е. — Той плъзна поглед по хаоса около мен. — Но да импровизираш храна и вода ще ти отвори повече работа.

Хладилната чанта! Как можах да забравя хладилната чанта? Какво се бе случило с коефициента ми за интелигентност? Преди много време имах собствена фирма с четирима служители. Кога челото ми се смали като топка за тенис? Опитах се спокойно да обясня:

— О, ще си хвана нещо за вечеря. Сред дивата природа съм като у дома си, благодаря за загрижеността.

А дивата природа радушно ме прие. Когато видях паяка с големина на овчарско куче весело да подтичва по крака ми, сигурно и астронавтите на космическата станция „Мир“ чуха писъка ми.

— Правилно ли разбирам? Можеш да залееш интимните си части с разтопен восък и после да си отскубнеш космите, а те е страх от едно насекомо?

— Направи нещо!

— Ти си хиляда пъти по-голяма от него, давай малко по-смело. — Той подхвана косматия натрапник с парче вестник и го захвърли в храстите обратно към свободата. Разтреперана от страх, ми се стори, че го чувам как самодоволно топурка с ужасните си, влакнести крака.

В този миг Тали с писък влетя в лагера. Току-що бе преживяла пряк контакт с тоалетните.

— Клозетите — задъхваше се тя. — Не мога да ти опиша колко са отвратителни. Те... Те...

— Не гледай в дупката — обади се Локи. — Никога не гледай в дупката, сладка моя. Ще ти се отце да живееш. Един тип пушил вътре и се взривил заради химикалите. Тоалетен хумор.

— Не съм свикнала на такива гнусни ужасии! — Тали се сгуши в коженото си яке, украсено със сатанински череп и кръстосани кости. — Как можа да ме доведеш на такова противно място. — С приближаването на следващото гневно избухване вътрешно се свих.

Как да предупредя Локи, че навлизаме във взривоопасна зона? Десет, девет, осем, седем... — Край. Вече няма да говоря с тебе, майко!

— Какво? Отново ли? — въздъгнах.

— Но преди да престана да приказвам с теб — заяви по-голямата ми дъщеря, а презрението на крехката ѝ възраст забулваше очите ѝ, — може ли да направиш по един сандвич с бекон за Върлината и мен?

Оставих Руби при Раян и Локи и се повлякох през пространство колкото, да речем, територията на Белгия към спретнатия лагер на Сузи. Точно докато мажех масло за сандвичите, гадина, значително по-страховита, по-отровна и по-смъртоносна, от който и да е паяк се промъкна в лагера. Слизаше от джипа на Джаспър с впитите си черни шорти, с плоския си след многобройни упражнения корем, който се показваше изпод леопардовото ѝ горнище, и блестящата си усмивка, разкриваща стоматологичен шедьовър. Каубойската шапка завършваше вида ѝ на врял и кипял лагерник.

С пръсти на краката, вирнати като турски чехли, наблюдавах как съпругът ми за рекордно време разтоварва лагерното си оборудване — истински шедьовър на изкуството — сред което и високотехнологична химическа тоалетна. Опакована, приличаше на плосък диск. Тя просто я подхвърли във въздуха и устройството се приземи като брезентова шатра, способна да приюти двайсетима. С глупаво зинала уста я гледах как после извади от багажа си сух шампоан, водонепромокаеми чорапи и чифт гумени ботуши. Тази жена бе донесла всичко нужно за непредвидени случаи. Освен дизайнерски тиролски къси панталонки за туризъм бе домъкнала достатъчно камуфлажно снаряжение, с което можеше да поведе една малка армия и завладее островче в Тихия океан. Стариат ми враг бе дошъл като куклата Синди с всичките ѝ атрибути. Също се бяха докопали и до място близо до потока, освободено от току-що тръгналия си горски. Искаше ми се да скоча отгоре ѝ и да смачкам лицето ѝ с пълната ѝ до пръсване хладилна чанта.

Способността да се снабдяват с какви ли не заврънгачки е втора природа на мъжете. А това бе къмпинг версия на ядрената надпревара. Останалите татковци, които се състезаваха чие е най-голямото и най-хубаво портативно барбекю и миниатюрен, хранен от батерии хладилник, потръпнаха от завист. С отработения си на футболния терен безгрижен чар Джаспър бързо разсея негодуванието им, като им

позволи да си поиграят с високотехнологичните му играчки. Когато една от майките позна Джаспър заради появата му по телевизията като гост на спортна викторина и го помоли да ѝ позира за снимка, го чух да изрича своята отработена фраза, от която всички жени припадаха:

— Е, как ме искате?

Когато си възвърнах дар словото, приближих Рене изотзад и я сръгах в ребрата.

— Какво правите тук?

— Джаспър искаше да те държи под око. В случай че се нуждаеш от помощ. Виж колко е предвидлив — усмихна ми се превзето тя.

Почувствах как мускулите на лицето ми се стягат.

— Нямам нужда от никаква помощ. Настанила съм се прекрасно, благодаря.

— Донесла съм постелки за йога, кабина за масаж, мозайки за деца под десет години, подправки и билки за детски курс по готвене на барбекю, както и рецепта за кошнички със сирене и мащерка. Истински съм изненадана от липсата на организирани игри.

Изгледах я с равни дози негодувание и благоговение.

— Странно. Когато попитах децата кое ги радва, ученето и повишаващите интелекта играчки не са сред отговорите им.

— Здравей, скъпа.

Чувайки ласкавите и топли думи на Джаспър, се обърнах в очакване. Но той прегръщаше Тали. Съпругът ми изглеждаше строен и загорял от слънцето със сините си джинси и риза с отворена яка.

— Казах си, че лагеруването е истински забавно. Освен това съм донесъл палатка, която може да побере и двете ви, дечица... за всеки случай. — Той посочи към меките дюшеци и топли спални чували. Прекрасно. Аз щях да спя на коравата земя, докато Рене ще се излежава върху затоплено водно легло, несъмнено пълно с „Перие“.

— Къде е Руби? В твой лагер ли? — Джаспър огледа с надежда катуна, който амбициозно нарече „моя лагер“. — Е... — продължи настойчиво той, — къде ти е палатката?

— Ами... — започнах да увъртам. — Не съм сто процента сигурна...

— Не можеш да си намериш палатката?

— Тя е в камуфлажен цвят, затова често ми се губи от поглед.

— Е, съвсем се успокоих. Щом не можеш да намериш пътя към палатката си, какво ще стане, ако се изгубиш в гората? Дойдох и за това. — Джаспър ме изгледа надут, преди да се отдалечи, викайки Руби по име колкото му глас държи.

Заситних подпре му със свито от страх сърце. Моят лагер приличаше на бойното поле при Сома. Докато заобикалях кестеновата горичка, извиненията бяха на върха на езика ми. Но изведнъж се заковах на място. Винаги съм мислела, че временните постройки са като ерекцията на наркотизирана поп звезда. Но изневиделица лагерът ми бе добил вид на приличен дом. Не само че палатката ми бе разпъната, но и в каменно огнище бумтеше огън, върху който се вареше чай. Пред входа бе опъната мрежа против комари и надуваемите дюшеци бяха подредени в уютен ред. На сгъваемата масичка бяха оставени домашен хляб и кекс.

— Виж ти — бе реакцията на Джаспър.

Но „виж ти“ не бе достатъчно.

— Джак Маклакълън, ти си незаменим! — ми идваше да възкликна.

След обяда, когато Руби и Тали се заеха да правят йогийски упражнения в палатката на Рене, отидох да благодаря на Локи.

— А, приятно е да се нуждаят от теб. Животът ни тръгна зле, след като изобретиха кофите за смет. Оттогава станахме излишни.

— Не и за мъжеядката Рене. Под лъскавата си фасада е кухня като изгнил пън. Мисълта ми е, защо? Защо нея? Ние сме толкова различни. Аз съм истински книжен червей. А тя чете, докато устните ѝ се уморят.

Локи стъпка огъня си.

— Животът е като вълните в прибоя. Плуваш си спокойно, докато ненадейно подмолно течение, за което си припомняш от курса...?

— ... се превръща в огромна вълна и започва да те тегли навътре.

— ... повлича те към дълбините. Изведнъж вече не стигаш дъното. Трябва да се научиш да използваш вместо дъска тялото си. — Той ми подхвърли кърпа. — Да вървим.

За мен това умение бе недостижимо като шпагат за аматьор. Но бях длъжна поне да го погледам. Зад обраслите с хрусталаци дюни ни

мамеше син залив. Но Локи тръгна покрай спокойната, сапфирена вода. Пътеката зави и се заизкачва към скалист, разяден от ерозията бряг, останка от някогашната земна маса, издигаща се над морето. Това място бе древно. А Локи без усилие ставаше част от него. Поведо ме през скалите и зашляпа през водорасли, гъсти като петмез. Мекият, едва доловим шум, издаван от тях, докато се сушаха на обедното слънце, се долавяше изпод грохота на океанските вълни. От върха на отвесната скала загледах как долу големите пенести вълни се разбиват в петте километра кварцов пясък. Наоколо не се виждаше жива душа, пред нас се простираха само необятното море и небе.

— Леле — изрекох най-неподходящата забележка, която може да ви дойде на ума, но някак се изплъзна от устата ми.

— Номерът е да използваш силата на вълната, която да те тласка.

— Почакай. И за миг да не ти хрумва, че ще вляза вътре с теб.

Но май точно това бе решил, защото петнайсет минути по-късно ме придържаше за кръста в дълбоката вода.

— Точно когато вълната се издигне над теб, започни да гребеш към брега, докато почувстваш, че водата започва да те носи. После плувай колкото сили имаш. Докато вълната се разбива, поemi дълбоко дъх и потопи глава. Дръж краката си прибрани, гърба — леко приведен, а ръцете — протегнати напред. Когато вълната стане по-стръмна, наведи се напред и се понеси по гребена ѝ. Ритай енергично.

Готвех се да го попитам дали не иска от мен да откроя лекарство против СПИН, или нещо още по-трудно като, да кажем, акта за раждане на Мелани Грифитс, когато той ме хвърли към брега, все едно бях копие. Започвах да изпадам в паника, ала усетих, че всъщност се издигам нагоре и се нося върху гребена на вълната. Ритах с крака, извивах гръб, замахвах напред с ръце, забивах ги във водата, накланях се на една страна и, мътните да го вземат, летях.

Пицях от удоволствие, а Локи се плъзгаше до мен към плитчините сред пяна и пръски.

— Не беше зле — отбеляза Маклакълън.

Австралийците не ги бива в похвалите. „Не беше зле“ в други страни е еквивалент на еуфоричен възторг. Чуващ „не беше зле“, когато едновременно удариш джакпота, получиш нобелова награда и ти присъдят „Оскар“.

— Благодаря — грейнах аз.

По-късно, като се гмуркахме около скалите в търсене на морски охлюви, весело се спуснах по вълните още няколко пъти, а увереността ми растеше с всеки изминал път, докато шеметно се носех по всяка вълна.

Когато се върнахме, ми бе леко на душата. По веждите ми се бе спекла морска сол. Гордо се запътих към лагера на Сузи, за да си прибера децата, но ме посрещна съпругът ми с буреносно изражение.

— Децата надали ще се върнат при теб, Луси. Тийнейджърите са особено придирчиви към храната — имат точно определени нужди. А, както виждам, си забравила хладилната чанта.

Вдигнах ведрото си, пълно с пресни морски охлюви.

— Не донесох много неща за ядене, понеже природата ще ни храни. Извадих ги с гмуркане.

Джаспър ме изглежда като ударен с мокър парцал и за първи път не намери думи да ме поучава.

След вечеря, когато всички деца се събраха около общия огън и запяха нестройно „Матилда танцува валс“, отидох да намеря Локи. При него ме чакаше чаша бяло вино.

— Рекох си, че може да ти се прииска.

— Благодаря — отвърнах. — Искам да кажа, за всичко.

Подаде ми чиния цвъртящи морски охлюви. Имаха богат солен аромат, ухаеха на живот. Едва доловимото благоухание, останало от дима, съчетано със смолистия мирис на евкалиптите, ми напомняше за секс. Когато слънцето залезе, кората на дърветата заблестя с руменината на девойка, сякаш си отдъхваше облекчено, че горещината на деня я няма. Сладкият дъх, идещ от околните храсти и вечерната омара, беше упоителен. Ядохме, близяхме с наслада пръсти, а здрачът премина в нощ. Локи хвърляше съчки в огъня, докато накрая той се превърна в ръмжащо чудовище и накара сенките да затанцуват вълшебен танц върху тъмните снаги на дърветата, издигащи се към луната. Храстите вече гъмжаха от нощен живот. Трептящият жълтеникав лъч на фенерчето ми попадна върху решителното лице на Локи. Той толкова се вживяваше в собственото си аз, че трябваше да използват името му като нарицателно за услужлив мърморко.

— Знаеш, че не се интересувам от други мъже, но ако не бях още влюбена в съпруга си... след всичко, за което ми помогна: спуканата гума, бушоните, палатката...

— Не се извинявай. И аз не се интересувам от нова връзка.

Изрече думите, но долових как излъчва копнеж на вълни. Очевидно все още страдаше заради смъртта на съпругата си. Навярно това обясняваше защо се привличаме? Двама самотници, всеки тъгуващ за своята си загуба.

— Защо?

Сините очи на Локи сега пламтяха като газов пламък. Когато се обърна към мен, разбрах, че съм сгрещила. Знаех, че мрази да му задават лични въпроси, но думата изскочи от устата ми, преди да се усетя. Локи се почеса по ухото, издължи лице, пристъпи от крак на крак и се прокашля.

Реших, че може да му помогна, ако отклоня поглед и се наведа, за да стегна връзката на обувката си. Когато свърших с тази задача, завързах косата си в небрежна конска опашка. Вече се чудех накъде да насоча поглед, когато той най-после заговори.

— От много отдавна не съм срещал жена, към която да изпитвам някакви чувства, Лу. — Почувствах как погледът му изгаря лицето ми.

Австралийските мъже са емоционален бонзай. Трябва им повечко тор, за да изкопчиш някакви чувства от тях. Но едно знаех със сигурност — колкото повече съкращават името ти, толкова повече те харесват. Смутих се и на свой ред запристъпях от крак на крак. Бих си прочистила и гърлото, но езикът му вече се намираще там. Не сляхме страстно устните си. Бе по-скоро стеснителна, непохватна първа целувка, при която езикът му близна носа ми, а устните ми се заключиха около брадичката му.

Разделихме се поуплашени, после той отново ме целуна — този път дълго, сладко и бавно. Всеки плъзна ръце по тялото на другия, а мускулите ни бяха стегнати в очакване. От много време не ме бе прегръщал мъж. Наслаждавах се на силното му тяло. Когато отворих очи, лунни лъчи се плъзгаха по залива, понеже бе изгряло небесното светило, и осъзнах, че са минали цели пет минути, през които не съм мислила за Джаспър.

— Не е зле — отбеляза Локи, когато устните ни се разделиха. — Никак не е зле!

Това бе австралийският еквивалент на шекспиров сонет. Той ми се усмихна и в очите му грейна топлота.

— Не съм готова за... знаеш. Беше толкова хубаво. Но все още съм някак...

Понеже не ми стигаха думи, прибягнах до предупредителния сигнал на плажния спасител за „дълбочини“.

Локи се ухили и смутено вдигна ръка, в смисъл „Сигналът от брега е приет и разбран.“

Ако можеше целият живот да се състои от сигнали, си мислех по-късно през същата нощ, докато лежах в палатката си, слушах хъркането на Върлината и наблюдавах ореола от насекоми около фенера. Колко просто щеше да бъде. Колко чудесно, ако нямаше неразбирателства. Рене щеше да даде знак „Олеле! Как ми се изплъзна от ума да ти кажа, че спя със съпруга ти.“ А аз щях да отвърна с „Не ти желая злото, освен да те поразят тактическа ядрена ракета, а току-що постъпих на работа в американска военна база, така че бягай, колкото сили имаш, кучко!“

Но май някой вършеше мръсната работа вместо мен. Писък възвести на целия къмпинг, че става нещо странно. Дезориентирани от съня, всички се запрепъвахме по посока на вика. Идеше от лагера на Джаспър, където лагеруващите се бяха скупчили около преносимата тоалетна. Беше се прекатурила напред и някакъв нещастник стоеше заключен вътре. Заключен в преобърнатата тоалетна. Беше жена. Първият ми страх бе да не е Тали, но съдейки по ругатните, изригващи през дупката за вентилация, бяха се сбъднали най-съкровените ми желания. Мъжете подпряха с рамене тоалетната и я изправиха. Отвориха вратата с лост. И, о, каква радост да видя Рене, която взимаше душ след всяка гимнастика и не можеше да живее без дезинфектиращия си лосион, обляна от глава до пети в канални нечистотии. Когато плюещата се измъкна от личния си пластмасов саркофаг и чух как Тали и Руби избухнаха в подигравателен смях, можех с ръка на сърцето да обявя, че съм на седмото небе от щастие.

РИБОЛОВЪТ РАЗРЕШЕН

Някои решения отлагаш по стотици пъти, докато ти изхвъркнат от ума. Бях толкова нерешителна, че обмислях дали да не се присъединя към Анонимните слабохарактерни, та все отлагах да подам нова молба. След като веднъж ме скъсаха, си намирах безброй оправдания да не се запиша наново за курса за бронзов медал.

— Ще завършиш навреме, все едно колко ще трае — избоботи лаконично Локи по телефона. Не го бях виждала от лагерната екскурзия и вдъхновената ни от морските охлюви целувка, която ме накара да желая и останалата част от него.

— Съжалявам, че пропуснах тренировките, Локи — говорех бързо, за да прикрия колко съм смутена. — Но напусне ли те съпругът ти, оставаш без дъх — все тичаш нанякъде и се тревожиш за нещо. При раздялата Джаспър прояви несравнимо великодушие. Позволи ми да задържа косата и зъбите си. Което означаваше, че докато не положи изпит за физиотерапевт, валиден в Австралия, мога да работя само на половин дан. Но след като не работя от цяло десетилетие, защото отглеждах децата си, очевидно ми се отрежда да шия футболни топки в Третия свят, докато ми окапят очите.

— Записал съм те за опреснителен курс — съобщи ми Атила, укротителят на непокорни курсисти, ни най-малко впечатлен от монолога ми. — Явяването е задължително.

Сузи и аз бяхме излезли да потичае по плажа рано сутринта, когато ѝ признах за целувката.

— Ах ти, улицице! — Тя ме щипна по ръката.

Трябваше ми време, за да разбере, че всички обиди в Австралия са всъщност ласкави слова.

— И какво? — настоя тя. — Кога мислиш да се търкулнеш с него? Чувала съм, че в леглото Локи е истински джентълмен. Поемал теглото на лактите си!

Романтично, съвсем по австралийски.

— Не ми е нужен истински мъж, Сузи. Не и докато сексът с Джордж Клуни е дори само далечен мираж.

— Разсей съмненията ми, захарче. Изтрила съм си отпечатъците от пръстите, така че мога да извърша идеалното престъпление. По дяволите. Имам толкова много вибратори марка „Необузданият Зайо“, че им трябва собствен развѣдник. Прекалено ме е срам да ходя по срещи отново. Явно никак не ме бива в секса. Искам да кажа, че ако оргазмите бяха естествени, защо толкова много учени глави ни съветват как да ги постигнем?

— Какво разбираш от оргазми, ти, умницо?

Заливахме се от смях, а вихърът отнесе шегите ни, когато завихме към Грийнхилс и се спуснахме към плажа Елора. Вятърът развяваше облаците по небето като току-що простряно пране.

— Едно със сигурност знам. Ако не правим скоро секс, накрая ще ни порасне чукачче като на Барби.

Заобиколих едно куче, което се ближеше на най-неподходящото място.

— Какво?

— Онова издутото между краката на куклата. Такова ще имаш ти. Ще ти се затвори завинаги, жено.

Изгледах ужасено приятелката си.

— Не мога да правя секс с друг мъж! Аз съм влюбена в съпруга си.

— Защо? С него сте напълно несъвместими. Зодията ти е Водолей, а неговата... абсолютен негодник.

— Сюзан, нека те осведомя, че само един съпруг ме дели от един извънредно щастлив брак.

— Луси, знаеш колко те обичам, но мисля, че в главата ти препускат кенгура — въздъхна Сузи и се почука с пръст по челото. — Но ако говориш сериозно, какво по-хубаво от това да накараш тъпанара да ревнува? Не го чакай постоянно с отворени обятия.

Ако бъда откровена, от тайната ни целувка край лагерния огън отношението ми към Джаспър се промени. Вече не се люлеех като при земетресение, щом помислех за него. Чувствах по-скоро леко раздвижване като при спускането на топящ се ледник, но все пак усещането съществуваше. Когато се обади да види децата, направо му заявих, че не ми е удобно. Нито отговорих на следващите му

повиквания. Понякога за цял ден. Ако не внесе пари в сметката ми, заявих му категорично, няма да вижда децата без съдебна заповед. Освен това се обадох на сестра ми в Лондон и споделих с нея, че бракът ми е рухнал, и я помолих да продаде мерцедеса ми, паркиран в двора ѝ. След седмица имах в сметката си десет хиляди паунда — двайсет и пет хиляди долара.

— Джаспър се съгласи да ми дава месечна издръжка — казах на Сузи, докато пъшкахме, правейки лицеви опори на стъпалата на клуба.

— Той подписа ли ти документ? При развода съпругът ми не ми предаде нищо. Освен сифилис. Благодаря за което.

Облачното пране над главите ни бе станало тъмно и мръсно. Започна да вали дъжд на едри, сочни капки. С него пристигна и Локи. С широки крачки се приближи откъм клуба с чаша чай, над който се издигаше пара.

— Не искам да ми идвате на курса с течаци носове, празноглави новобранки — грубовато промърмори той, за да прикрие смущението си заради разгорещеното ни обменяне на слюнка. (Беше целувка, в която можеш да се удавиш. От онези, от които да те извлича плажен спасител.) Тикна чая в ръцете ми. — Преместих изпита ти точно преди Коледа.

— Не. Не съм готова! — Видях как самоуважението ми се понесе на подскоци към белезникавия хоризонт. — Пак ще тръгна да се давя и ще изляза глупачка и половина.

Локи се засмя.

— И какво? Никой ли не ти е казвал колко си хубава, когато храчиш от дробовете си морска вода?

Сузи ми намигна и сложи ръка на катеричката си, за да ми напомни за чуканчето на Барби. Поклатих глава, но установих, че все повече мисля за Джак Маклакълън. И често в светлината на...

Англичаните не вършат нищо спонтанно без предупреждение. Понеже имах склонност да отлагам, всъщност обмислях как да направя с Локи нещо спонтанно — да речем след седмица. Но се намеси съдбата, маскирана като форд ескорт...

Сузи и аз вървахме бавно към първия си опреснителен курс в уханната вечер, когато успях да одера цялата кожа от пищяла си на бронята на някаква кола. Как изобщо ми минаваше наум да се

разхождам из пустошта, когато дори не бях способна да вървя в права линия, без да падна?

— Тебе може да те удари и паркирана кола, Луси — засмя се Сузи така силно, че даже започна да сумти. — Пречат ти краката.

Причината да налетя на спрялата кола стърчеше на четири метра от мен. На двайсет и нещо, с лице на ученик и немирна коса, спускаща се на челото му, притежаваше физиката, по която лудеят поетите романтици. Да го кажем така: тук мъж изглеждаше не на място, без да е качен на пиедестал. От слънцето бялата му като сметана кожа бе добила цвят на светъл махагон. Очите, които обърна към мен, имаха различен цвят. Един от онези смахнати поети би го сравнил със светкавица, вледенена наред буря. Без особено да ни избива на лирика, със Сузи успяхме само да промълвим:

— Да му се не знае.

Когато ние, две жени на средна възраст, зърнахме гръцкия бог да върви към клуба по сърф, Сузи и аз започнахме така бясно да разменяме погледи, все едно играехме тенис. Ако Асоциацията по тенис на корт го признаеше като спорт, щяхме да спечелим „Уимбълдън“.

Заехме местата си на скамейката до новобранците и го видяхме да се приближава към нас. Докато Локи крачеше решително и енергично, а Джаспър се движеше със скритата гъвкавост и грация на атлет, новодошлият имаше дръзка, пружинираща походка. Поместих се, за да му направя място. Почувствах топлината на бедрото му, залепено до моето, и започнах да пресмятам колко точно самообладание ми е нужно, за да не го сграбча за пакета. Сведох поглед към ръководството си по плажно спасяване с пародийно съсредоточение.

— Извинете, че ви прекъсвам, но неволно забелязах учебника ви. Ще възразите ли, ако хвърля един бегъл поглед?

Предстоеше ми да взема спешно решение. Трябваше ли да си смуча бузите по цяла нощ, та да изглеждам по-млада? Или да го заговоря и да се направя на умна?

— Книга ли? То не е само книга. Това е библия. В Австралия сърфирането е религия. Наричат го преклонение пред слънцето.

— Виж ти, още една англичанка в чужбина. — Богът на любовта се усмихна. — Себастиан — представи се той с школуван акцент,

говорещ за „Итън“, и протегна ръка. Жестът бе официален, в разрез с непринудената му плажна премяна.

Сузи, седнала от другата му страна, скрита от погледа му, понеже бе полуобърнат към мен, палаво размаха ръце, като че летеше, което във водното спасяване е знак „грабвайте шамандурите“.

Така усърдно се мъчех да потисна кикота, които ми напираше отвътре, че насмалко да се задуша.

— Е? Как се разбирате с местните? Намирам ги за откровени, дружелюбни и забавни. Отнасят се към всички еднакво, без значение откъде идват и с какво се занимават. Те са топли и гостоприемни, пращат от оптимизъм и имат грубичък, но приветлив хумор... Като изключим всичко това, са истински негодници.

Прихнах да се смея. Бе толкова различен от мъжете, с които прекарвах времето си и които се поздравяваха сърдечно, но говореха малко.

— Как я караш, Чък?

— Убивам времето, Динго.

— Да пийнем по едно, Кенго?

— А, на сухо съм, пазя поведение.

Предпочитах да водя смислен разговор на английски.

След като възнаградих Себастиан със смеха си, той ми отвърна с насмешлив поклон.

— Иронията е една от услугите, които предлагам. — По лицето му се разля дяволита усмивка.

С тези чувствени устни не ми се мислеше какво още този мъж можеше да предложи.

— Какво правите в Австралия? И най-вече в Кронула?

— Пътешествам. След университета реших една година да не се захващам с нищо. Струва ми се обаче, че годината ще продължи цял живот, както съм я подкарал. Баща ми не престава да ми повтаря, че усърдният труд се възнаграждава в бъдещето. Но бездействието и безгрижието дават чудесните си плодове още сега. — Той самодоволно се усмихна. — Европа ме отегчи. Пребродих Тайланд. Обиколих Азия. Сега се наслаждавам на прелестите на Кронула с едни австралийци, с които карах сърф на Бали. С нетърпение чакам да отида в курортите на Северен Куинсланд, където да преподавам водни спортове. Но за това ти трябва бронзов медал. — Слънцето се бе снижило на запад и лъчите

му нахлуваха през прозореца. Златен ромб от светлина озари усмивката му.

На врата си носеше зъб от акула, с който може би се бе сдобил на пазара в Гоа, а на китката — някакви мърляви гривни от канап съжителстваха с очукан, стар ролекс, навярно от баща му. Сребристите му шорти и фланелка с групата „Рамонес“ бяха избелели, без съмнение от пране на ръка пред някоя колиба.

— Ще е лъжа, ако призная, че живея бедняшки, но е истина, че никъде не се застоявам задълго. Все пак не съм развейпрах. Издадох тънко томче със стихотворения. Но в поезията имаш ли шестима читатели, значи си преуспял.

Поетът на регистрационни табели взе един каскет, изгубен от бреговия патрул, и си го сложи на главата. Замъчи се да завърже лентата под брадичката си, затова се присегнах да му помогна.

— Сигурно сте учили в „Оксфорд“ или „Кеймбридж“, изглеждате толкова образован — пошегувах се аз.

— Колкото си по-голям умник, толкова си по-близко до рая — спокойно отвърна младежът.

— О, извинете ме. — Завързах лентата така стегнато, че едва-що не удуших дръзкия новак. — Но изчерпахте препоръчителната дневна доза от самодоволство.

Очите му блеснаха като кварц, когато ме огледа по-отблизо.

Локи призова към тишина, за да се представи. Кратко кимване в посока към мен бе единственото признание, че ме познава, което можеше да си позволи. Дрезгавият му глас бе с една октава по-нисък от на останалите и вдъхваше уважение.

— Днес ще се учим да помагаме на пострадали в шок. Ще прилагаме методи за стимулиране един на друг, затова след минута ще ви помоля да се разделите на двойки и да изберете дали ще играете ролята на спасителя или на пострадалия.

Докато Локи изброяваше симптомите на шока — прималвяване, спиране на дишането, гадене, студена пот, липса на ориентация, — аз ги броях на пръсти. От мен щеше да излезе чудесен пострадали. Можех да изпадна в шок само като си помислех за съпруга си и бившата ми най-добра приятелка, най-безнравствено притиснати един в друг. Стомахът ми потръпваше и се свиваше, завиваше ми се свят и трябваше да сложа глава между колената си, от което ми ставаше още

по-зле, понеже ми идваше наум, че Джаспър и Рене в момента са в същата поза.

— Ще ми позволите ли да попитам наред ли е всичко? — обади се непознатият с разкошния глас.

— Извинете ме. — Аз попих сълзите си с кърпичка.

Себастиан, чиито очи блестяха игриво под буйния бретон като на Байрон, ме изгледа с нескрито любопитство. И после без предупреждение ме погали.

Когато Локи ни помоли да се разделим по двойки, погледнах към Сузи. Но най-добрата ми приятелка се бе обърнала към една новопостъпила в класа ни ливанка. Мина бе на седемнайсет и все се самообвиняваше. Оплака ни се, че техните ѝ позволили да се запише само ако носи водонепроницаеми фередже и кафтан. От онези комплекти от ликра, покриващи жената от глава до пети, наричани на шега „буркини“. Докато си приказвах със Себастиан, Мина се опитваше да убеди Сузи и тя да си сложи, понеже бил отлично средство да прикриеш небръснатите си крака.

— Миличка — дочух провлечения отговор на Сузи. — Аз съм еврейка. Всеки божи ден съм така. Жените от моето семейство са толкова космати, че когато съм се родила, съм се изпожулила в рунтавите бедра на майка ми.

След като Сузи и Мина се отделиха като двойка, се оказах легнала на пода в краката на този рошав, бронзов младеж от английското добро утро, с пронизателни очи, от който ми замираще сърцето.

— След злополуката особено належащо е спасителят основно да прегледа пострадалия, като опипа цялото тяло за признаци на счупване — напомняше ни от катедрата Локи.

Преглътнах. Със Сузи го бяхме упражнявали много пъти и в него имаше нещо извънредно интимно. Ако не броим целувката на Локи, бяха изминали седемнайсет години, през които не ме бе докосвал друг мъж. Себастиан мушна зад ушите си косата си с цвят на мед, после започна да изпълнява указанията на Локи. Наведе назад главата ми и ми отвори устата. Прокара пръсти надолу по гръдния ми кош и по ребрата ми и сякаш случайно зяпна гърдите ми. На свой ред изучавах отблизо мускулатурата му. Раменете му бяха широки и силни. Кожата му бе като светъл карамел. Помъчих се да се престоря, че интересът ми

към него е чисто професионален, загорените от слънцето бицепси, трицепси и какви ли не други мускули бяха като от атлас по анатомия. Но докато пръстите му пълзяха нагоре по бедрата ми, изненадващо почувствах порив да обвия крака около кръста му.

— Ако пострадалият не се нуждае от изкуствено дишане, трябва да преслушате сърцето. Поставете три пръста над лявото зърно, за да намерите правилното за целта място — учеше ни Локи.

Себастиан порочно се засмя и сложи ръката си точно върху гърдата ми.

— Хей, любовнико. — Гръмовният глас, прокълтял в залата, принадлежеше на Локи. Отворих очи и видях над себе си обърнатото му на обратно лице, мрачно като английски февруари. — Не докосваме наистина мнимия пострадал — строго предупреди той Себастиан. — Сигурен ли си, че ти е тук мястото, момче? Че са те мразели като най-големия любовния в колежа, не означава, че трябва да се захванеш с водно спасяване.

— Чао, шефе — Себастиан се усмихна палаво заради поздрава.

— Чао ли? — Локи хвана думата с невидими, стерилизирани пинсети и я заоглежда с отвращение. — Разрешавам на курсистите да викат чао, само ако знаят как се пише и ако наистина са италианци. Ясно ли е? — Очите на Локи се присвиха като на крокодил. Всеки друг мъжки, усетил присъствието на хищник от висока класа, би се оттеглил. Но по-късно, когато правехме преговор на дишането уста в уста, наглият младок отново наруши правилата, като махна книжната салфетка, използвана по хигиенични съображения и докосна устните ми със своите.

— Какви ги вършиш? — извиках изненадана.

— Шефът каза да навлажним устните на пострадалия, без да му даваме храна или вода. — Себастиан ме изгледа похотливо, преди да навлажни устните ми отново. — Предполагам, че си веща в дишането уста в уста, понеже ми взе дъха — дяволито добави той.

Порази ме, че съм забравила как да флиртувам. Кого го беше грижа за бронзовия медал. Флиртуване за напреднали бе курсът, от който имах нужда. Многоцветните ромбчета в очите на Себастиан бяха над мен и аз почувствах гореща похот. За частица от секундата се поддах на магията му. Вентилаторът работеше и въртеше насамната широка си лице. Но нищо не бе в състояние да ме охлади.

После дойдох на себе си. Не виждаше ли, че съм зачената по време на империята на ацтеките? Отблъснах го от себе си. Тревата в чуждото пасище може и да беше по-зелена, но бях прекалено стара, за да прескачам огради.

— Редно е да знаеш, че съм женена и имам две деца. — Звучах като кралица Виктория. — Сигурно се поддържах във форма, като помпаш собственото си его — добавих с всичката си решителност. Еднакво хипнотизирана и възмутена, се присъединих към Сузи и Мина.

— Човешката слюнка съдържа всякакви вируси: на СПИН, хепатит, туберкулоза, менингит и простудни заболявания. Известно ли ти е, Луси?

Известно ми беше, и още как. Затова през следващите няколко дни се опитах да пропъдя от главата си всякакви мисли за Себастиан. Но е невъзможно да не мислиш за секс в страна, където хората ходят полуголи. Поетите подозрително мълчат по въпроса за мъжките тестиси, но със сигурност ще видите дузини по австралийските плажове. Дали ще ги зърнете през откритата хавлия, докато мъжете набързо сменят слипа си с плувки, или докато тренират гребане, а гребците са натъпкали плувките си в цепките на задниците си, защото от плъзгането по дървената седалка найлонът се нагорещява и ги спарва. Или под душовете на открито, където австралийците отмиват солта след сърф. Когато туристките възхваляват прекрасните гледки, те нямат предвид само природата.

Светлината се движи по-бързо от звука. Затова някои хора изскачат пред очите ти, преди да ги чуеш да говорят. Докато набързо вземахме душ със Сузи по-късно през същата седмица, не обърнах особено внимание на групата младежи, паркирали отсреща, докато един от тях не извика:

— Австралийска блудница.

Две други момичета по бикини, чакащи за душовете, ми казаха, че цяла кола ливанци често идвали, за да зяпат къпещите се жени. Сузи отбеляза, че подобна кола е обратното на ехидна, защото всичките бодили^[1] са отвътре. Но аз не бях сигурна дали пътувах с кола, или с космическия кораб „Ентърпрайз“, защото бе накичен с достатъчно антени да стигне до луната и да се върне.

Чух предния ден банда австралийски момчета да подвикват на Мина да им „покаже циците си“, а после да я наричат „тъпа, гадна лесбийка“, понеже не изпълни желанието им. Много младежи на тази възраст имат мозък колкото топлийка. Затова си стоях под струята на душа, сгорещена от слънцето, глуха за просташките им подмятания. Докато не усетих как едно камъче ме шибна по прасеца. Заболя ме и се извърнах.

— Блудници. Кучки. Онанистки — дочух предсказуемите обиди. Друг камък силно издрънча в пътния знак току до главата ми. Мъжът, който ги хвърляше, имаше татуировки и на двете ръце, които с нищо не допринасяха да разсеят заплахата, която излъчваше. Преди да успея да запиша номера на колата им, до мен долетя поток от ясно като по учебник изречени сквернословия. Беше Себастиан. Той изрита заоблената решетка на мустанга с подсилен двигател. Досега не бях забелязала колко мощни са бедрата му. Прекрасно. Само това ми липсваше. Още нещо, за което да мисля, освен за очите му.

— Я успокойте топката, мътните ви взели — извика той, докато колата се отдалечаваше, гумите ѝ свиреха, а отвътре гърмеше хеви метъл. — Ранена ли сте? По крака ми се стичаше кървава вадичка, която Себастиан попи с крайчеца на хавлията ми. — Къде е съпругът ви? — с рязко движение извади телефона си. — Искате ли да му се обадя?

— Зает е — бе единственото, което успях да изрека.

— Повечето съпрузи са толкова невнимателни. Оставете ги на игрището в началото на футболния сезон и до края няма да забележат, че ви няма, не сте ли съгласна?

Очите ми се насълзиха.

— О, по дяволите — ядоса се Себастиан. — Напуснал ви е, нали? — Той тикна хавлията обратно в ръцете ми. — Приятелите ми ме очернят, понеже почти постоянно лъжа. Но за разнообразие ще кажа нещо от сърце. Много сте привлекателна. Щом ви е изоставил, на съпруга ви му хлопа дъската. Или е обратен.

Знаех, че е миш-маш от думи, въздух под налягане. Но почувствах сладостта им след всичките горчиви хапове, които бях погълнала.

— Слушайте, не познавам никого тук, освен онези неандерталци, при които съм отседнал — те са получовеци, полуавстралийци. Защо

не дойдете да изпием по едно?

— Защото едва ви срещнах — отговорих и се загърнах с хавлията, изненадана, че лицето ми пламти.

— Какво от това? Пепеляшка се е омъжила за нейния принц само след една среща.

— Кажете ми — започнах, когато дойдох на себе си, — не пречат ли някак сбирките на клуба на анонимните наркомани на срещите ви с жени? Защото явно не сте на себе си, за да поканите мен. Достатъчно съм възрастна, за да ви бъда майка.

Себастиан сви рамене.

— Обичам майка си.

— Така ли? Но не и надявам се като в гръцката трагедия?

Себастиан се усмихна широко като Чешърския котарак.

— Освен това никак не сте стара. Зряла сте. На хубавите вина са им нужни години, докато отлежат. Доброто вино е желано заради качеството на плода. А вие сте като чудесно — за миг той ме огледа от глава до пети — „Петрус“ реколта осемдесет и втора.

Имаше нещо весело в този човек, което ме изваждаше от равновесие.

— А вие сте обигран лъжец. — Погледнах го недоверчиво, но развеселена. Какво искаше от мен? Да го подслоня? Да му готвя английски гозби и йоркширски пудинг? Да играем крикет? Да танцуваме кадрил?

— Знаете ли какво харесвам у по-възрастните жени? Младите момичета все се тревожат какво си мисли мъжът. По-зрелите никога не питат за това, понеже пет пари не дават. — Той се засмя. — Ще разрешите ли да ви закарам? — Посочи към очукан шевролет с перки като на акула и грамадна решетка.

— Накъде? Към петдесетте ли? — попитах шеговито, за да прикрия смущението си.

Сузи се приближи откъм плажа, а завързаната на главата й хавлия се носеше като купест облак. Разказах ѝ за случилото се, докато бързо вървахме към къщи, и в заключение добавих:

— Не мога да повярвам, че ми поиска телефонния ми номер!

— А аз, че не си му го дала! Въпреки че, да ти кажа истината, ми изглежда пълен чекиджия. Нищо чудно да излезе педал. Прекалено е хубав, за да е нормален. И много нафукан. А чу ли го как говори?

— Защото е англичанин, възпитаник на частно училище.

— Частно ли? Значи сигурно е истински капут. Този човек може да назове нюансите на цветовете и през почивката си поръча безкофеиново кафе. Помни ми думата. Швестер и хомо до мозъка на костите си — завърши злостно тя. — Признаците са ми ясни. Девизът на съпруга ми е „Зарежи жената и обърни резбата.“

Освен да го храниш, поиш и от време на време да го мушкаш с остен, та да провериш дали е буден, няма друг начин да отглеждаш тийнейджър. Когато стигнахме вкъщи и заварихме Тали и новата ѝ любов Павеето да спят като къпани на канапето, а децата, които се предполагаше, че гледат за десет долара на час, нито бяха вечеряли, нито бяха изкъпани, се обърнах към по-опитната си приятелка.

— Допускаш ли, че Тали взима наркотици? — попитах притеснено, след като събудихме младежта и извадихме от фурната гювеча с риба.

— Ще заключа със сигурност, че детето ти е на дрога, ако е в тайландски затвор до края на живота си.

— Дори и Тали да не взима опиати, сигурна съм, че приятелят ѝ се друса — отвърнах, докато кълцах морковите за соса.

— Брей — закачливо поде Сузи, — какво те кара да смяташ, че Павеето е наркоман? — След което бутна цветното зеле под чешмата.

— Бога ми, не зная... Може би защото ноздрите му са залепнали?

Откакто се запозна с готическия си приятел, Тали започна да носи дълго черно палто, дори през лятото. От стените на спалнята ѝ сега се спускаха черни балдахини и не даваше вътре да надзърне жива душа. Въпросът на всяка майка би бил: това нормално отклонение на бунтуващата се подрастваща ли е, или са първи признаци за шизофрения от многото пушене на марихуана?

Винаги когато Тали отиваше на училище, душех из стаята ѝ като куче за следи, че си прави мозъка на майонеза с екстази. Дали ароматните свещи, които палеше в стаята си, нямаха за цел да прикрият миризмата на хашиш? На вечеря, когато Тали клюмаше над чинията си, потънала в гробно мълчание, предпазливо подхванах темата за собственото си минало, когато пушех трева. Кокалите на

грамадния, сребърен скелет, който висеше от ухото на дъщеря ми, звъннаха. А когато прокара ножа по зъбите си, обичата ѝ дрънна отчетливо и късо, по-късо от миниполата ѝ.

— Не мога да повярвам, че ме обвиняваш, че взимам наркотици. Не съм загубена като теб, майко. — Един пирует на ботуша ѝ с токове като кинжали и аз приказвах на въздуха. Реших да не споменавам точно в този момент, че няма да ѝ разреша да се вози на мотоциклета на Павето, ако не си сложи помощни колелца.

Когато пожелавах лека нощ на Тали, вървейки опипом през мрачната ѝ стая, лепкава от тамян и младежки угризения, се опитах да повдигна въпроса за смъркащия лепило неин любим, предизвикателство за всеки дерматолог.

— Павето е мил и свестен, пък и няма вечно да сме заедно.

— Защо говориш така. Просто не искаш да ме допуснеш до себе си.

Стисна устни, докато не заприличаха на острието на кинжал, който започна да кълца отговора ѝ.

— Сигурно се чувстваш по-спокойна, когато често сменям гаджетата си, понеже така не могат да ме захвърлят както теб. Но аз съм различна.

Отстъпих в коридора, а думите не преставаха да ме жият. После се окуражих. Единственото място, където възнамерявах да ме захвърлят, бе приборят.

Когато на следващия ден пристигнаха поканите за господин и госпожа Джаспър Периконе да заемат членската лежа на квалификацията по крикет в началото на януари, ги приех на часа. Докато служителите не разберяха, че с Джаспър сме се разделили, щеше да ни излезе лошо име, ако не ни поканят.

Легнала сама в леглото както винаги (хей, само двама души не ми стигат, че да направим тройка), се убедих, че не е задължително разводът да е бъдещето на брака ми. Може би нямаше да успея да накарам Джаспър да ме обича така страстно както преди, но това не означаваше, че няма да го преследвам, докато не обезумее, не капитулира и не се върне при нас. Реших да поканя Локи да дойде с мен на крикет, за да накарам Джаспър да ревнува. Като цяло планът не

бе свършен, но с друг не разполагах. Да го кажем така, от друга страна... от другата страна на света е Канада.

[1] На английски думата за бодил и за негодник е еднаква — Б.пр. ↑

ВДИГАМЕ ШАМАНДУРИТЕ

Крикетът е като да играеш бейзбол, взел валиум. Той е спортната версия на тантричния секс, но единственото, което става лепкаво е бухалката. Ала мъжете от Южното полукълбо ценят квалификацията, да речем, повече от вечния живот. Когато тръгна слух, че имам пропуски за павилиона за членове, станах по-търсена от пакетче ментови бонбони на лучения фестивал. Себастиан ми звънесе по телефона всеки ден, за да ме моли да премисля решението си да заведе Джак Маклакълън.

— Толкова ще се забавляваме между инингите. Можем да се развличаме с популярната английска игра да отгатваме кой в кралското семейство е гей. Да не споменавам кого най-много бихме искали да яхнем и да препуснем с него из балната зала на двореца Балморал.

Локи бе толкова признателен, че не можеше да ми се отблагодари.

— Знаеш ли как изпреварвам колата ти? Просто вървя малко по-бързичко. Викам си, че май се нуждае от реглаж.

— Вярно е. С пет литра едва изминавам две пресечки. Погледна ли в огледалото за обратно виждане пред очите ми е движението откъм границата с Куинсланд.

Локи не само постави нови огледала, но и ремъкът на вентилатора престана да вие. У дома вратата ми вече не скърцаше. Мобилните телефони на децата се презареждаха по интернет. Електрическите уреди пееха, по велосипедите нямаше и петънце ръжда, осветителните крушки бяха сменени и каналите отпушени. Не се съмнявах, че ако беше спасител на аквапарк, щеше да ми разреши да се изпикая в басейна, стига да го помолех.

Ако Локи не преставаше да действа, Себастиан не спираше да говори.

„Вие сте моят речник. Придавате смисъл на живота ми“, пишеше ми имейли нахалното хлапе. Щях да се забавлявам с баналностите му, но притеснявам Тали с факта, че получавам писма от мъж. Мъж ли? Кого заблуждавах? По-скоро зайче с розова панделка. „Устните ти изглеждаха така самотни днес. Не желаят ли да се слоят с моите?“ Всеки час долитаха нови сантиментални послания.

Влюбеният в крикета Казанова нямаше умора. В курса по плажно спасяване шептеше: „Откъде започват тези твои крака? Някога ще разбере ли?“ На тренировките с борд в морето: „Снощи беше като героиня от «Спасители на плажа»“. Или: „Има два палеца, обича да прави френска любов и говори същия език, що е то?“ После вдигаше двата си палеца. „Моі“^[1].

— Няма ли да спреш с жалките си плагиатства? — закачах го аз.

— Не са плагиатства! — възмутено отговаряше Себастиан, преди да ме помилва по бедрото и да подхване: — Откога точно се къпеш в мляко?

После започна да ми праща есемеси. „Обзалагам се, че имаш възхитителен вкус, искам рецептата.“ Дори ме преследваше във фитнеса. Забележих ли, че ме наблюдава, се разконцентрирах на пътеката за бягане и се разплесквах в стената като настъпен паяк. С надежда да узурпира място в членската лежа, Себастиан ми предложи да ме тренира безплатно.

Загорял от слънцето млад Адонис да ми стиска коленете, докато пуфтя на гладиатора в местния парк, бе несъмнено вълнуващо, но все се притеснявах, че Тали ще ме спипа. Гузна като избягал от училище тийнейджър, гледах да се скрия в храсталаците. Чуех ли да изпука съчка и се шмугвах в сенките. Когато излезете, че няма нищо злокобно, просто е паднал сух клон, Себастиан остроумничеше: „О, виж какъв модел.“^[2]

Когато се смеех, добавяше: „Мислех, че жените смятат мъжете с чувство за хумор за най-привлекателни в сексуално отношение. Защо тогава си още облечена?“ Щом отново се засмивах, казваше дяволито: „Прилича ми на множествена смехория, хитрушо такава!“

Но и Локи се оказа отличен треньор. Когато децата преспиваха у баща си, ме отвличаше от неволите ми, като ме возеше с лодката си по изгрев през море, бяло като мляко. Изяждахме закуската, която предварително си бяхме приготвили, в залив с форма на идеален полумесец на име Уотамола. Когато се гмуркахме, по дърветата над нас кацаха разноцветни като конфети какаду... И установявах, че минава цялата сутрин, без постоянно да ми е мъчно за децата ми.

— Ами акулите? — бе целият коментар на Себастиан, когато му разказах как сме се гмуркали под бисерното небе призори.

— Ами очевидно — повтарях като папагал думите на Локи — седемдесетте и три милиона акули ежегодно попадат в тенджерата, но средният брой на нападнатите от тях е по-малко от десет. Ние сме по-сериозна заплаха за тях, отколкото те за нас.

А отговорът на Себастиан?

— Загубиш ли си крака, скъпа, ще ти бъде ужасно трудно да танцуваш — което се оказа, че е любимият му спорт за запознанства. Това го установих, когато ме придума да отида с него на нощен клуб с име „Т. Р.“, като ме подмами, че е видял вътре Тали. Отначало оглушителната, деформирана музика и гърчещите се танцуващи ме стреснаха, все едно ме удари електрически ток. Струва ми се, че номерът в модерните танци е лявата страна на задника ти да не знае какви ги върши дясната, а краката ти да карат както си знаят. Всъщност не е нужно да знаеш да танцуваш. Най-удачната техника е да увиснеш на врата на някой пич, а той да му бере грижа. „Т. Р.“ ми поясни Себастиан, с една ръка на задника ми, било съкратено от „Токущо разведени“. И въпреки че го плеснах по ръката и заявих, че музиката не ми харесва, когато отпуснах глава на възглавницата същата нощ, установих, че мелодията продължава да пулсира в ушите ми...

Локи се осланяше на друга рецепта за успех. Нес кафето, което подгрях на примуса, в деня, когато се запознахме, бе истински деликатес. Той обичаше да готви, както сам я наричаше „храна от пущинака“. В обветрената му от бурите дървена къща ми сервира роле

миньон (за което вместо телешко използваше месо от кенгуру), задушено крокодилско, филе от ему, увито в шунка, върху водорасли и картофен пай с червено вино и индонезийски сос от праскови. Знаеше, че пътят към женското сърце минава през стомаха й... и че целта не е прекалено висока.

Един ден, след тренировки, обядвахме набързо със Себастиан в най-евтиния китайски ресторант в Кронула. Не само че сигурно ядохме месо от луда крава, но и храната бе натъпкана с толкова много моносодиев глутамат, че ме държаха будна през следващите две седмици.

Освен това Себастиан го биваше в игри като скрабъл, монопол и туистър. Но само на разсъбличане. „Виждаш ли? Ще бъде толкова забавно да ме заведеш на крикет.“ Освен това обожаваше да се къпе в морето гол. „Най-добрият начин да останеш млада. Не ти трябва ботокс.“

— Значи мислиш, че ми е нужен ботокс?

— Не, категорично не. Обичам да чета между бръчките ти.

Докато Себастиан нямаше търпение да свали психологическата броня, за Локи да разкрие себе си бе също така тревожно, както за мен да се съблека гола. Като повечето австралийци държеше чувствата си напълно облечени. Нито се чувстваше удобно публично да проявява привързаността си. Сузи ме увери, че единственото, което е виждала да гушка Локи пред хората, било чашата с бира. Беше си достатъчен в емоционално отношение като герой на Реймънд Чандлър. Ако някога Локи бъдеше ухапан от змия, щеше сам да изреже ухапаното със собствения си нож, да си направи от змията колан и да извърви сто километра до най-близкия магазин, за да си купи подходящи ботуши. При все че когато се налагаше, бе твърд и безмилостен, бях сигурна, че в него се крие и романтична жилка. Дълбоко заровена. Като златна жила.

Когато го попитах защо не показва чувствата си, Джек Маклакълън иронично отговори:

— Ох, жени, жени. Искате да не преставаме да ви повтаряме колко ви обичаме... Поне три-четири пъти в годината. Крайно изтощително.

Себастиан, от друга страна, се захвана да пише дълбокомислени стихове хайку на обществената дъска за обяви на плажа. На тази дъска всеки ден записваха с тебешир състоянието на морето и дали не са забелязани акули... А сега — римувани изявления колко са прекрасни краката ми и, да не забравя, любовта на поета към крикета.

На Локи, с гъба в ръка, никак не му беше смешно.

— Това хлапе не само ухахва музата; направо си я чука. Чух го да се хвали на приятелите си от отбора по плуване „Последният оцелял“.

— Забелязвам, че не обичаш поезията — бе коментарът на Себастиан половин час по-късно, когато се появи за тренировката с дъска. — Но все пак си австралийка. Не си виновна, че не си толкова високо в еволюционната верига.

— Да, ние, австралийците, сме недодялани неандерталци, така ли? — прогърмя Локи и изпука кокалчетата на ръцете си. — Сигурно разговорите ни не са толкова интелектуални, за да ти изпукат ушите. Но поне нямаме ексцентрични идоли. Ти сигурно се възбуждаш и ако те пипат с градинарска ръкавица. Прав ли съм, пич?

Себастиан огледа шортите на Локи и подгизналата му фланелка.

— Не те ли е страх, че ще получиш инфаркт, старче? На твое място бих се отказал от бягането. Нали знаеш, че след сърдечен удар няма да можеш да правиш секс?

— Така ли? Чувал съм, че не пречи да правиш секс след инфаркт стига първо да затвориш вратата на линейката.

— Да си кажа правичката, изглеждаш доста запазен за осемдесетгодишен... Жалко само, че си на петдесет и две.

— Срамота, че още избираш овесените ядки заради подаръка играчка.

Разменените реплики ме накараха да се замисля за майчинството и бащинството — още една област, в която с Локи бяхме съпричастни, докато Себастиан бе все още едно голямо дете. Хлапакът беше толкова млад, че едва ли си спомняше Майкъл Джексън, преди да стане бял. Такива мисли ми минаваха, докато готвех супа от тиквички седмица

преди Коледа. Лениво разбърквах накълцания на ситно лук, когато отвън се чу силно тропане и вътре влетяха двамата десетгодишни палавници Руби и Раян. Те бяха толкова гъсти помежду си колкото примерно сметаната, с която застроявах супата.

Когато същата вечер Себастиан дойде на курса и обяви, че е спал като новородено, чух Локи да мърмори:

— Вярно ли? Толкова зле?

Сузи, Локи и аз въздъгнахме съзаклятнически.

Себастиан, чувствайки, че губи почва под краката си, си върна с думите:

— Разбира се. Не е лесно да си майка. Ако беше, бащите щяха да се заемат с тази работа.

— Аз съм един от тях — отвърна Локи и сви рамене.

И се справяше дяволски добре. Поначало даваше вид на мизантроп. Но съм го виждала на местна благотворителна сбирка в полза на лечението на рака на гърдата. Беше маскиран като гигантски омар, а на едната му щипка подрънкваше кофичка за подаяния. Най-бързите бегачи стигаха до финала, преди Локи да пресече стартовата линия. Спъван от неудобния си костюм, му беше нужна седмица, за да измине трасето. Но колко се разпалих по него тогава. Когато Раян се умори, Локи го вдигна с едно от рачешките си пипала, а на другото увеси табелка с „Обичам мама“. Мина ми през ума, че именно ракът на гърдата е убил жена му и страшно ми домъчня.

Освен това чувствах, че и Локи ще не ще ме уважава.

— Трудно е да си и майка, и баща — сподели с мен един ден. Не добави нищо, беше само намек за възхищение към твърдостта ми.

Близостта на Локи се отразяваше добре и на необузданата ми дъщеря Тали. Видях я предния ден да проблясва пред мен по прозрачна минипола и оскъдно боди, а на ръката ѝ личеше възпалена червенина. Отдалеч изглеждаше, че е хванала някаква заразна болест. Като се приближи, заразата се оказа татуирано име на момче.

— Тали! — изпищях. — Колко пъти да ти повтарям, че жената няма нужда от повече дупки от крайно необходимите? Колко пъти те бодоха?

— Скандализирах те, нали? — Тали се вкопчи в думите ми с горчиво задоволство. Ухаеше на лимонов шербет. Сладкият аромат бе толкова несъвместим с мрачния ѝ поглед и оперетни жестове.

Прехвърлих няколко отговора през ума си и накрая се спрях на най-безобидния, който не би я поощрил да повтори провокиращия жест.

— Е, лично аз не съм привърженица на татуировките заради потенциалната опасност от отравяне на кръвта, но, от друга страна... — протегнах шия, за да дешифрирам разкривеното от подутата и измъчена плът име — Байрън е за предпочитане пред Паяка или Къркача. Защо не накараш всичките си гаджета да се прекръстят с еднакви имена. Ще ти излезе по-евтино, отколкото да ги триеш и отново да ги татуираш.

— Байрън и аз никога няма да се разделим. Само защото ти не си опазила съпруга си... Нищо не разбираш. Изобщо не съм като теб.

За да се въздържа да не ѝ отвърна остро, се съсредоточих върху азиатския символ, татуиран на диафрагмата ѝ. Въпреки че сега бе малък и прибран, когато родеше няколко едри деца щеше да заприлича на картата на Украйна. Осведоми ме, че китайските букви означавали „любов, мир и спокойствие“.

— Е, да. Така ти е казал татуировчикът. Най-вероятно смисълът им е „скариди и боб със сладко-кисел сос“ — пошегувах се. — Тали! — извиках след нея, но тя вече крачеше бързо към къщата, после изкачи предните стъпала, взимайки по две наведнъж. После вратата се затръшна помежду ни.

Когато разказах на Локи, той поклати глава.

— Може би трябва да ѝ дадеш рецептата за вразумяване: взимаш една дъщеря, готвиш я, докато ѝ уври акъла...

Другият човек, когото Локи умееше да постави на мястото му, бе Рене. Един следобед със Сузи чистехме всекидневната на клуба, когато Руби се върна от гостуване при баща си. Почувствах, че настръхвам. Можеше да означава само едно.

— Трябва да използват кулите на брега да следят за истински човекоядки като Рене Крейвън — простенах аз.

С прясно изсветлена коса, почернели от слънцето крака, изложени на показ в дизайнерска рокля, пръсти с безупречен маникюр, предизвикателно надничачи изпод мънистата на сандалите, дело на Маноло Бланик, понесла аура, наскоро настроена според постулатите на фън шуй, чакра, блестяща в моравата „Прада“, пристигаше Рене.

Беше дошла да ме уведоми, че утре, след училище, щеше да води Руби на снимки в модна агенция.

— Тя е съвършена — измърка Рене, а лицето ѝ грейна от възмущение.

Руби важно се носеше след нея и мина време, докато познава собствената си дъщеря. Носеше сутинен с подпльнки и стискаше кукла с вид на проститутка. Бяха ѝ направили маникюр и педикюр, бяха ѝ почистили веждите и беше облечена с фланелка с надпис „Бъдещ магнит за момчета. Долу ръцете — само за гледане!“ Розови, закачливи прашки се показваха изпод дизайнерския ѝ анцуг от „Джуси кутюр“. Освен това имаше на лицето си фон дьо тен, тюркоазени сенки, спирала и блясък за устни. Естествено чупливата ѝ коса бе идеално изправена и напръскана с тел.

— Сега на Руби редовно ѝ почистват, тонизират и хидратират лицето. Кое то желая да продължи. Както и да не изчезне керамичната ѝ маша за изправяне на коса за сто и двайсет долара — нареди Рене и потупа Руби по главата, като че бе пуделче на изложба.

Изгледах я, както бихте изгледали някого в метрото, опасан с трийсет килограма експлозиви.

— Руби не е кукла, Рене.

— Готвя я за Младежкия конкурс за красота на плажа Бондай. Ще извърши чудеса с нейното самочувствие. Тя ще спечели три хиляди кинта плюс договор като модел в Лондон. Трябва да ѝ понакупя някои дрехи, преди да я снимат за портфолиото ѝ. Да кажем... в сряда, след училище?

Видях лицето си в огледалото — беше бяло като че току-що бях слязла от влакчето на ужасите в някой лунапарк.

— Тя е само на единайсет!

— Скоро ще стане тийнейджър. — Рене ми говореше, сякаш бях бавноразвиваща се. — Обявата е за единайсетгодишна кукличка Лолита. Нищо няма да ѝ навреди.

Познавах тези от породата на Лолита. Всяка от куклите бе обува с ботуши с високи токове, минипола, изпод която надзъртат бикини, златни обеци, фланелка с надпис „Хубавка“ и коса с изрусени кичури, спускаща се до коленете. Куклите имаха сънени очи, розови, издути устни и дълги кльошави крака, така непропорционални спрямо телата им, че в истинския живот щяха да се тътнат и да умрат от задушаване.

Страницата в интернет „Лолита“ приканваше деветгодишни момиченца да прегърнат козметичната хирургия и да се подлагат на жестоки диети.

— В никакъв случай.

— Ревнуваш, че мога да ѝ дам майчинската подкрепа, която ти не можеш — сопна се пискливо Рене, а в обилно гримираните ѝ очи блесна евангелски плам. — За нея това може да се окаже начало на една бляскава кариера! Джаспър е възхитен. — С префърцунена грация на манекен от универсален магазин тя извади телефона си и натисна няколко копчета. — Скъпи, както и предположих, твърдоглавката се нуждае от озаптяване.

Миг по-късно забелязах Джаспър елегантно да си пробива път сред тълпата на търговския център, сякаш нож разрязваше масло. В негово присъствие се почувствах неспокойна като наркоманка, която не си е взела дозата.

— Луси — кротко заговори той, а цялото му същество излъчваше топлота и обезоръжаващ чар. — Тя може да се превърне в една отлична касичка. И понеже ти работиш само от време на време... нужно е да проявим фантазия.

— Една добра майка би искала да даде на детето си обогатяващи преживявания — добави високомерно Рене.

— Да бе, като например развод. — Сузи, която стоеше зад гърба ми, готова да ме защити, размаха сешоара си, сякаш бе гангстер с пистолет. — Преживяването е обогатяващо — особено за теб.

— Джаспър — повиках го настойчиво. — Говорим за дъщеря ти. Какво ти става? Защо се оставяш на тази жена да те манипулира?

Челото на съпруга ми се сбръчка като изстиващ крем карамел, но той не отговори нищо.

— Добре. Защо не се върнеш отново, след като се посъветваш с многото си личности — добавих гневно.

— По-почтено е да оставим Руби да реши — намеси се сприхаво Рене.

Руби погледна мен, после Джаспър и вирна непокорно брадичка, точно копие на неизменното нацупено изражение на Тали. О, не. Скоро щях да се сдобия с две бунтовнички.

— Искам да бъда модел — заяви тя с упоритостта на тригодишно дете.

Да си бях тръгнала на часа, да бях намерила тебеширените очертания, направени от полицията около някой труп, и да бях легнала в тях, защото с думите си ми нанесе смъртоносен удар. Трябваше да извлека Руби от магазина за дизайнерския ѝ анцуг. Рене и Джаспър мърмореха нещо на дъщеря ми за ужасната ѝ майка и тръгнаха след нас, докато вървахме на зигзаг през търговския център.

Потна като прасе, вдигнах очи и забелязах Локи да върви, сподирен от шумни момчета, облечени с кимона за жиу-жицу.

— Руби! — изумените вежди на Локи се мъчеха да стигнат небето. — Какво е станало с теб, миличка? Като че си паднала в казан с боя. Къде беше? Не те видях на тренировките по плуване.

— Сега Руби следва по-женствените си стремежи — осведоми го Рене. — Ще стане нещо много по-хубаво от някаква мъжкарана. Да не би да водите тези момчета на курс по бойни изкуства? — попита тя.

— Да. Ще потренираме кикбокс и карате. Готвех се да те поканя с нас, Руби.

Рене отскочи ужасена.

— Но това е безотговорно... Да поощрявате насилие и бруталност. Освен това е и опасно.

Локи сви рамене.

— Опасно е да не знаеш как да се пазиш.

— Но вие ги готвите за жестоки убийци.

— Няма логика — опита се да я вразуми Локи. — Ето, вие сте се натъкмили като проститутка, а не сте. Или?

— Въпросът е спорен — изкикотих се аз, вън от себе си от радост да видя, че под фон дьо тена лицето на Рене става пурпурночервено.

— Трябва да предприемеш нещо против бръчките около устата си, Луси — отмъсти си Рене. Гласът бе обиден и носов. — Правят те още по-стара.

— Наричат ги бръчки от смях и ми се образуваха, докато се кикотех при мисълта, че можеш да бъдеш добра майка.

На Руби ѝ дойде много и тя се обля в сълзи, а аз на часа съжалих за избухването си. Плака по целия път към къщи. Единственият начин отново да спечеля обичта на дъщеря си бе да отстъпя пред вечните ѝ молби да си вземем домашен любимец.

— Гледай само да можем да го пуснем в тоалетната, ако ни омръзне — прошепнах на Тали, която доброволно предложи да извърви разстоянието до магазина за домашни любимци преди вечеря. — Например златна рибка или някоя буболечка.

Тя се върна с питон на име Пухчо. Простенах почти както когато раждах. После си придадох невинен вид и се помъчих да убедя навитата твар, че никога, ама никога, не съм носила обувки от змийска кожа. Или чанта, а онзи ключодържател беше подарък!

— Най-хубавото е, че Пухчо ще живее на свобода, защото Раян го е дресирал — обясни Руби, а нослето ѝ потрепна от възбуда. — Татко му ми каза да те уверя, че на змиите им е излязло лошо име след онази история в райската градина. Обаче трябва да се сдобия с разрешително за него, мамо.

Пухчо. Прекрасно. Ако погледнем от положителната страна не само че змията бе за предпочитане пред куклата Лолита, но и решаваше проблема на Рене с моите бръчки. Изведнъж намерих доморасло решение за ликвидиране на бръчките от смях. Нека дъщеря ви колекционира змии и повярвайте ми, никога няма да се засмеете, усмихнете или застанете спокойно. Особено ако мишката, която е купила, за да я нахрани, избяга. Бременна мишка. Нищо друго, освен да бродиш в собствения си дом с кепче и упойваща стреличка не може така да лиши от радост живота ти.

Когато Себастиан за пореден път се обади, за да ме умолява за билет за квалификациите в Ашис, му поисках съвет как се ловят гризачи. Неубедителното му предложение бе да правим любов в моето легло, после да се въргаляме и да си разменяме пикантности, с които да подмамим мишката да се приближи и тогава да я фраснем с нещо.

— Само за секс ли можеш да мислиш? — раздразнена попитах.

— Когато съм тъжен, обичам да правя секс. Обичам да правя секс, когато съм самотен. Обичам да правя секс, когато съм щастлив. Обичам да правя секс, когато вали. Обичам да правя секс, когато е слънчево и горещо. Обичам да правя секс сутрин. Обичам да правя секс вечер. Обичам да правя секс във влакове, самолети и автомобили. Обичам да правя тантричен секс часове поред. Обичам да правя бърз

секс, опрял гръб на кухненската маса. Иначе не правя секс, освен ако не съм ужасно възбуден.

— Виж ти. — После преглътнах.

След като Локи донесе котката си да хване мишката, тръгнахме на разходка към скалите, криволичейки през горичката към приличното на пчелна пита образувание от жълт пясъчник. Безмълвието на пуцинака преди дъжд напомняше на публика, смълчана в очакване да започне представлението.

— Дочух, че Себастиан е личният ти треньор и исках да кажа... Един зрял мъж трябва да има вдъхновение, за да прави любов с жена. Всичко, което му е нужно на едно момче, е здраво чуване.

— Да правя любов ли? Велики Боже! Последното, което би ми дошло на ума! — Засмях се, но лицето ми пламна. — Единственият ми опит да си намеря катеричката доведе до крайно унизително посещение на спешното отделение — промълвих, което ме накара да се изчервя още повече.

— Не е нужно ти да си добра в леглото, Луси, защото аз съм. — Хвърли ми поглед, от който ми се подкосиха краката. Въздухът при скалите бе натежал от миризма на влага и мъх... Той прошепна думите в ухото ми, като същевременно ме облегна на студения камък и притисна тялото си към моето, вдишвайки аромата на кожата на врата ми, а аз цялата настръхнах. От мъжествения аромат на Локи на бензин от лодките, риба и тютюн с привкус на тестостерон пулсът ми се удвои. Острият тръпчив мирис на водорасли, съхнеци на слънцето, горчивият дъх на мъжка пот, кокосов крем за слънце и въздишките на вълните, галеци скалите под нас, се съчетаваха в нещо обезоръжаващо и чувствено. Обзе ме страст, която нажежи мислите ми и те запулсираха. Точно когато се почувствах жадувана и желана, Джак Маклакълън се отдръпна.

— Не ти трябва секс, Луси, нужна ти е нежност — изрече той с нисък глас. После ми се усмихна със сънлива, ленива усмивка, предназначена само за мен.

Щях да заведа Локи на крикет, за да накарам Джаспър да ревнува. Нали? Опитах се да направя списък на мотивите си, като се допитах до Сузи.

— Хубостта на Локи е по-невидима, ако разбираш какво искам да кажа. Допада ми, че се интересува от сериозни неща... но и приятни в известно отношение.

— Ами Себастиан? Не ми разправяй, че не те възбужда. Беше се подмокрила, когато за първи път го срещна на курса. Да го кажем така: столът стана заедно с тебе.

— Е, вече не — отговорих твърдо.

И въпреки това през следващата нощ в съня ми усмивката на Себастиан се носеше като кичур водорасло върху морската пяна...

Няколко дни преди Коледа Себастиан ми предложи да ме закара у дома след курса. При Шели Бийч го помолих да отбие. След като очуканият му стар шевролет спря, той се облегна и запали цигара с марихуана.

— Значи най-после ти стана ясно, че нужно ли е да спечелиш членовете на борда по крикет, аз съм насреща — заговори самоуверено той. — Знаеш, че в Лондон се движех сред аристократичните кръгове. Бих ти разказал повече, но е проява на лош вкус да споменавам имена... както принц Чарлз ме посъветва веднъж по време на вечеря. — После се ухили.

— Себастиан, определено съм поласкана, че се готвиш да дойдеш на крикет с мен, но съм прекалено възрастна за теб. Все повтаряш колко е стар Локи; е, свидетелството ми за раждане е написано с римски цифри.

Себастиан нахално повдигна едната си вежда и едновременно си дръпна от цигарата.

— Лесно поправимо. Ще си докарам повече бръчки. Ще спя върху сакото си от рипсено кадифе.

— Не схващаш, Себастиан. Не ходя на козметик, за да ми прави процедури. Ходя, за да цитират после думите ми.

Себастиан се засмя и ми подаде марихуаната.

Аз поклатих глава.

— Виждаш ли? Още едно доказателство за пропастта от години помежду ни. Най-силният наркотик, който съм използвала, е масло от вечерна иглика. Най-безразсъдната ми постъпка, преди съпругът ми да ме напусне, бе да си легна, без да си измия зъбите.

Пръстите на Себастиан изкусително полазиха по бедрото ми.

— Забрави ли дишането ни уста в уста?

Захапах до кръв вътрешната част на лявата си буза.

— Да — излъгах. — Виждаш ли? Имам и склероза. Съвсем сериозно. Толкова забравям, че имам само бегъл спомен за началото на разговора ни.

— Причината е Маклакълън, нали? — попита Себастиан и отново си дръпна от цигарата. — Не е престанал да се пробва. Какво толкова притежава? Седемдесетгодишен мерак? Стар е като пирамидите. Къде се запознахте? Не, не. Остави ме да позная. Купила си го на разпродажба — подкачи ме Себастиан.

— Джак Маклакълън не е стар. Той е изискан и...

— По-скоро е изчезващ вид. Готов е за старчески дом. Трябва да го карат на инвалиден стол с кислородна маска.

— Възрастта няма нищо общо. Той е състрадателен, нежен и интересен събеседник. Той спасява китове...

— Спасявал китове. Брей, ако събереш всичките му добродетели можеш ли да ги продадеш на някой ексцентричен колекционер? — възкликна иронично Себастиан. — Жените достигат сексуалния си апогей след четирийсет, а мъжете — след двайсет. Това е факт.

— Съжалявам, Себастиан, но друг факт е, че не спя с мъже, които не са от моя вид. Ти си твърде млад.

— Твоят вид е на лъжците, така ли? Всичките щуротии, които ни разправя, че акулите били застрашени от човека. Едва не е загинал при нападение от акула. Разказвал ли ти е?

— За теб просто гроздето е кисело. И е цяло лозе.

— Какво значение има двуличието му, щом има толкова голям напредък в изработването на протези?... Само от любопитство защо не го попиташ за какво още те е излъгал?

— Себастиан, разбирам, че искаш да ме отвратиш от него, но ми е ясно що за човек е, като го гледам как се грижи за Раян. Локи е любящ и сърдечен баща.

— Нима? Ха! Кажи го на съпругата му.

— Щях, ако бе възможно, но за жалост е покойница.

— За него, може би, но не и за света.

— Накъде, по дяволите, биеш, Себастиан?

— Тя е в затвора.

Гърлото ми се стегна и за миг загубих дар слово.

— Откъде знаеш?

— Поразпитах наоколо. Да се откаже от високопоставена адвокатска длъжност, за да спасява света и да си играе на шикалки? Колко чаровно. Баща ми е адвокат в Лондон. Помолих го да завърти няколко телефона в Мелбърн. Джак Маклакълън ми се виждаше прекалено идеален, за да е истински. И познай какво? Изобщо не е от добрите. Наречи го женкар. Жена му се хванала за бутилката, а той стиснал нея за гушата. После изгорил къщата, за да прибере застраховката.

Отказвах да го приема насериозно.

— Да се отърве от семейното огнище! Прекрасна идея! Свършил си е работата!

— Съобщавам ти го само защото ме е грижа за теб. После вкарал жена си в драголника. — Очите на Себастиан бяха непроницаеми под буйния му перчем.

— Това не е шега, Себастиан — отвърнах възмутена. — Човекът работи с деца. Ако тези абсурдни врели-некипели се разчуют, може да загуби работата си като инструктор по сърф и поста си на капитан на клуба.

— Отнел ѝ е детето и я е пратил в затвора за фалшифициране на застраховката, за да не се налага да ѝ дава нищо при развода. Като изключим оранжевата униформа. — Нетърпимото пулсиране в слепоочията ми подсказа, че този откачен разговор е стигнал точката си на кипене.

— Никога не повтаряй тези глупости, чуваш ли?

— Разкайвам се до дъното на душата си, но характерът ми е достатъчно силен, за да се преборя с това чувство — нагло отговори той.

Изскочих от колата му и затръшнах вратата, преди да смогне да добави още нещо, и пробягах останалия път до къщи, докато вътрешно кипях. Но след като децата си легнаха, въпреки че не вярвах и дума от това, което ми каза Себастиан, се усетих, че ровя в мрежата за стари истории във вестниците за нападения от акули... И ето: статия за адвокат на име Джак Маклакълън, по чудо оцелял от голяма бяла акула. После проверих регистрираните починали. От господин Маклакълън — нито следа.

След като поспях на пресекулки, към осем слязох на плажа, за да потърся Локи. Освен вътрешните плажни състезания и надпреварите по сърф, малчуганите също ги чакаше коледна веселба — Дядо Коледа с червени, широки шорти и плавници, носещ се над вълните върху гумена патица, понесъл чувал с подаръци. Децата се трупаха около Локи, маскиран като добрия старец, а той раздаваше играчки и бонбони.

След като страстите се поуспокоиха и децата се бяха налапали с лакомства до пръсване, загледах Локи, плувнал в пот в костюма си на Дядо Коледа, да се отправя към клуба. Тръгнах след него.

— Обичам Коледа. Толкова е забавно да получиш толкова много подаръци, които нямаш търпение да размениш — усмихна ми се Локи.

Поех дълбоко дъх и реших да карам направо.

— Не зная дали е последица от безотговорни стопани на екзотични домашни любимци, но Австралия застрашително гъмжи от твари, които искат да те изядат, нали, Джак?

Локи свали подплънката, играеща роля на огромен корем, и червените, широки къси панталони и се обърна към мен само по папагалската си качулка. Спомних си за първия ден, когато го срещнах точно тук, в тази стая.

— Осъзнах, че в живота на мъжа има три етапа — засмя се той, без да отговаря на въпроса ми. — Първо вярваш в Дядо Коледа. После преставаш. Накрая ставаш самия проклет старец. — Леко ме целуна за поздрав по врата.

— Джак, ти не слушаш. Акулите са малко по-опасни от средностатистическата катерица, не си ли съгласен? Която е единственото диво животно, с което аз и децата ми сме свикнали, понеже идваме от Англия. Но ти не преставаш да ме уверяваш, че акулите са безобидни.

— Ами да. Плувците не бива да се страхуват, че ще ги изяде акула... Въпреки че мнозина са олекнали в резултат от такава среща... — ухили се той.

— Но ще се съгласиш, че е редно да признаеш, че си имал лош ден, ако част от него си прекарал с глава в устата на голяма бяла акула. Защо никога не си ми споменал, че са те избрали в този елитен клуб?

— А... — Локи сви бронзовите си рамене. — Беше единичен случай. Необяснима злополука. Преди години. Направих глупавата

грешка да се гмуркам не където трябва. Южно от Пърт, където гъмжи от тюлени. Ненадейно всичко притъмня. Дъното изчезна. Изглежда, бях попаднал в някаква мрачна пещера. Сигурно съм бил в шок, понеже минаха секунди, преди да осъзная, че съм в челюстите на акула. Главата, раменете и едната ми ръка се намираха в устата ѝ. Жилетката с оловни тежести, която носех, за да не ме изхвърля водата нагоре, ме спаси да не бъда разкъсан на две. Въпреки че акулата ме тръскаше, както котка разтърсва мишка, ми остави само няколко дребни белега. Зная, че извадих късмет. Инстинктивно замахнах със свободната си ръка и забих ножа, с който откъртвам морски охлюви в окото ѝ. Акулата отвори уста и ме пусна. Очилата ми за подводно плуване се бяха сплескали в лицето ми. Ето как се счупи носът ми. Колкото и да е невероятно, все още бях в съзнание. Дробовете ми щяха да се пръснат. Акулата се въртеше около мен във все по-тесни кръгове. Здравото ѝ, голямо черно око се взираше в мен без намек за страх. Стрелнах се към повърхността. За щастие акулата промълви: „Благодаря, вече вечерях.“ А може и да не съм ѝ се усладил? — Той се усмихна самодоволно.

Но на мен не ми бе никак забавно.

— Значи разправяш на хората, че акулите са безопасни, а то не е така. За какво още лъжеш?

— Луси, какво има? — Джак Маклакълън ме изгледа с такова искрено недоумение, че сърцето ми се преобърна.

— Ами съпругата ти? И тя ли носеше подплатена с олово жилетка, когато я изостави? Забеляза ли как се приближаваш във все по-близки кръгове? Имаше ли кръв във водата? — Очите на Локи блеснаха и той преглътна няколко пъти с усилие. Чертите на лицето му се сгърчиха под напора на чувства, които той не искаше или не можеше да изрази.

— Носи се слух, зная, че е гадно, Джак, но хората говорят, че си имал любовница. Казват също, че си искал да се отървеш от жена си. Прости ми, че ти го казвам, но мълвят, че си изгорил къщата си, а после си натопил нея, за да получиш попечителство над Раян.

— Не е вярно. Кой жалък негодник ти наговори тези глупости?

— Къщата ти опожарена ли е, или не?

— Да, но...

— Къде е съпругата ти?

Локи ме погледна, както пушещ пудел би погледнал учения — сякаш знае, че подобни експерименти се провеждат в името на науката, но все пак с молба за малко милост.

— Какво е станало с жена ти?

Мускулите на лицето му потрепнаха, но той продължи да мълчи.

— Защо заблуждаваш хората, че е умряла? Какво криеш, Джак?

Локи се извърна. Изглежда се бореше с чувство, на което не искаше да бъде свидетел. Вина, предположих, заради начина, по който се бе отнесъл към бедната си половинка. Господин Рочестър, ето кой беше той. Отнасяше се с мен като с лековерната Джейн Еър. — Изоставил си жена си... Също като моя съпруг.

— Не! — Той подскочи при обвинението.

Разкъсваха ме противоречиви чувства.

— Свалях гарда пред теб, защото реших, че тъгуваш заради съпругата си.

Изречението на Джак Маклакълън се вкамени.

— Говориш за неща, които не разбираш.

— О, прекрасно разбирам. Причинил си на съпругата си точно същото, което мъжът ми стори с мен. Заряза ме заради друга, остави ме без пари, а сега се бори за попечителство.

— Не е вярно. — Тъглчетата на очите му се сгърчиха от болка.

— Тогава ми отговори: къде е жена ти?

Взирахме се един в друг, без да се разбираме, усещайки как грижливо изкованото доверие помежду ни се разтапя. Изведнъж Локи престана да ми се вижда красив. Лицето му, което смятах за изсечено, ми изглеждаше просто остаряло и сбръчкано. Носът му вече не бе римски, а просто буца сирене. Чертите, които някога имах за силни и говорещи за мъдрост, сега ми се виждаха груби и неприветливи. Като си помислех, Джак си бе изградил безупречен живот: книгите на Мелвил, рисуването като хоби, сюитите за виолончело на Бах, преуспелият адвокат, жертвал кариерата си от обич към сина си.

Първо ме предаде мъжът ми, после най-добрата ми приятелка, а накрая и Джак Маклакълън. От този миг нататък се заклех да не вярвам никому. Ако срещнех Далай Лама, щях да заподозра, че е отявлен католик, че Хедър Милс^[3] има два крака, а Андре Агаси — буйна коса.

Отвън плажът бе напечен от лъчите на лятното слънце. Обърнах се и излязох. За последно видях Джак Маклакълън да стои, навел глава,

с отпуснати ръце с отворени длани и накривена червена шапка на Дядо Коледа, а брадата му закриваше половината лице: гледка, с която бих си направила каламбур, ако още бяхме приятели.

— Луси...

— Да?

— Бих искал да ти кажа... но не мога.

— Вземи пример от Дядо Коледа — извиках през рамо. —
Посещавай ме веднъж годишно, става ли?

[1] Moi (фр.) — аз — Б.пр. ↑

[2] На английски думата за клон и модел или марка е една и съща — Б.пр. ↑

[3] Бивш фотомодел и съпруга на Пол Макартни, която в резултат от катастрофа е загубила единия си крак до коляното — Б.пр. ↑

СИЛНА ВОДА

През следващата седмица започнах сериозно да разсъждавам върху подхода на групите към майчинството — тоест да изяждат малките си.

Гаджетата дебаркираха в живота на Тали както морските пехотинци на плажа Омаха. Атакуваха брега и после един по един им хвърчаха главите. Трябваше да изтърпим последния избраник на Тали, който употребяваше повече време да си слага обици на ноздрите, отколкото да поддържа хигиената на мишниците си, през цялата ни първа австралийска Коледа, само за да скъсат ден по-късно. От Байрън остана единствено татуировката. Потърсих лазерно отстраняване. Щяха да са необходими пет сеанса, всеки от които по триста кинта. Но Джаспър отново закъсняваше с издръжката.

— Знаеш, че щастието не е в парите — пишеше ми той.

Толкова бях притеснена финансово, че бях боядисала стари ролки от тоалетна хартия и бях налепила мъниста върху шишарки, за да направя празнична украса. Докато ги изхвърлях в кофата, си мислех за Рене, която гълташе пари със скоростта на средна по размер космическа програма, и разсъждавах върху факта, че щях да разбера колко нещастна могат да ме направят парите.

За деня на квалификациите по крикет бях решила да бъда неустоима. Но времето за приготвянето ми мина, докато карах Тали до къщата на някаква приятелка на брега. За момичетата на нейната възраст преспиването у приятелка е далеч по-съдбоносно от смъртоносна болест или надвиснала терористична атака.

— Ако не ме закараш веднага, ще умра — простена тя като героиня от сапунен сериал, погледна от прозореца на спалнята си и нацупи покритите си с гланц устни.

— Но самата аз бързам. — Простирах прането, зареяна сред колосаните бели чаршафи, развяващи се върху въжето.

— Благодаря! Страшно ти благодаря. Ужасно съм ти признателна. Наистина ли си решила да ми съсипеш живота? — Сигурно бе достигнала до критична точка на поставянето на спиралата.

Руби, обсебена от Пухчо, напълно нехаеше, че майка ѝ е на път да се прости с бленувания си блясък. Когато бедната змия плъзна на свобода из къщата, ситуацията изискваше единственият възрастен да направи нещо зряло. Понеже нямаше мъж наоколо, работата чакаше мен. Налагаше се набързо да се намажа с почистващия крем с аромат на манго и да хукна да търся питона. Положението изглеждаше толкова сюрреалистично, че се изкушавах да кръстя гадината Монти^[1]. Материалният хаос сочеше, че ми остават около пет минути, за да се приготвя. В паниката си напръсках подмишниците си с препарат за почистване на баня, който обещавахе да премахне всяка плесен, и си избърснах краката с паста за зъби, от която щяха да ухаят на мента поне десет часа. Няколко капки плажно масло върху косата и бях готова да омая всички.

Някога, в необозримото минало, използвах „Крем дьо ла мер“, който е скъп колкото хайвера — около сто кинта капката. Но както бях останала без пари, си намазах лицето с изостанал омекотяващ мехлем за пети — подходящо за жена, свикнала да сипе остроти. Като разрових неизгладеното пране, в коша за бельо намерих чорапите си против разширени вени, които стегнаха краката ми като в менгеме. Нахлузих си роклята, която бях купила от Армията на спасението. Нямаше значение, че изглеждах все едно ме е облякъл Стиви Уондър, щом щях да държа под ръка нещо прекрасно — не чанта, а млад красавец! С какво нетърпение чаках да се сблъскам с Джаспър. „Виждаш ли се с психиатър вече, Луси?“, щеше да попита. „Не, виждам се с красива играчка.“

Себастиан току-що се бе върнал от сърф, когато пристигнах в апартамента му в сграда от петдесетте, облицована с жълт пясъчник. Съквартирантите му ме помолиха да почакам. Наложих се да си пробия път през неопрени и дъски, за да стигна до канапето. Поне ми заприлича на такова. Със същия успех можеше да бъде мъртъв як. Невзрачни млади мъже с руси коси и загорели от слънцето тела се заловиха да ме забавляват. За жалост бяха във възрастта, когато смяташ, че е забавно да наливаш домашните си любимци с бира, а

после да ги гледаш как падат. Колкото и да ми беше трудно да откъсна очи от тази пленителна картинка, хвърлих поглед наоколо. Капещият кран, купищата съдове, оставени да се „разкиснат“ в мивката, плесенясалата кърпа за чинии, наполовина намокната в мътната, мръсна вода в умивалника, стените в жълто, от което да ти приз лее, с по-светли петна, останали от свалени чужди плакати, толкова ми напомняха на апартаментите, в които живеех като студентка. Преглътнах — двайсет години оттогава. Велики Боже! Бях толкова дяволска стара, че не можех да смятам наум без калкулатор.

Извиних се и почуках на спалнята на Себастиан, преди да отворя вратата. Вместо фотьойл в нея се мъдреше чувал с боб, а за свещници служеха винени бутилки. Украсата се свършваше с шарено перде и една крадена улична табела, на която пишеше: „Обърнете, движите се в погрешна посока.“ Шедьовърът висеше на стената на синя вървичка. (Когато по-късно разказах на Сузи, тя поклати глава и каза: „Захарче, ако излизаше с пич, който има на стената си «Слънчогледите» на Ван Гот, щеше да е далеч за предпочитане, защото е платил трийсет милиона долара за нея.“)

Себастиан бе облечен с тесни черни панталони с широк кожен колан, а прилепналата бяла, памучна фланелка сякаш бе като втора кожа на загорелите му гърди. Той забеляза, че го гледам, сви рамене и се ухили.

— Нали знаеш, целомъдрието е напълно лечимо, ако се установи навреме.

— Побързай, ще закъснеем.

— Както излиза, петдесет процента от женените имат любовници, а останалите петдесет несъмнено ще си потърсят веднага щом прочетат статистиката. Няма нищо страшно.

— Днес ще накарам съпруга си да ревнува. Нали помниш? — Подадох му сакото от „Армани“ и колосаната бяла риза от „Версаче“, които Джаспър бе пропуснал да си вземе.

Паркирахме колата и се вляхме в потока от любители на крикета с каубойски шапки на главата, насочили се към игрището. Локи веднъж ми обясни, че тези шапки са „запазена марка“ за истинските австралийски мъже и разните „мамини синчета“, които искат останалите да ги взимат за такива. Но последвахме една група с панамени шапки нагоре по облицованото с дърво стълбище към

престижните частни ложи на членовете. Има ли, питах се наум, множествоно число на министър-председател. Защото днес присъстваха поне трима. Сегашният, бившият, бъдещият... приветствани от цяло ято величия на крикета, известни актьори и телевизионни звезди. Майкъл Паркинсън си разменяше шеги с Ръсел Кроу, а Шейн Уорн с Хю Джакмън. След аперитив и лека закуска заехме местата си под обширния навес, за да наблюдаваме началото на играта. Но очите ми не се откъсваха от входа в очакване на появата на Джаспър и Рене. Не бих казала, че роклята ѝ бе оскъдна, но съм виждала повече коприна върху някоя буба. Роклята на Рене бе толкова ефирна, че изглеждаше ушита от нещо безплътно, навярно като онези ментови бонбони, които се топят, щом ги лапнеш. Смушках Себастиан в ребрата и той ме целуна, както беше предвидено, по устата. О, сладко отмъщение! Блудният ти съпруг да види как плъзгаш ръце по стегнатите мускули на бронзовия бог на любовта наполовина на възрастта ти.

Рене веднага се запъти към мен през залата за членове с хищнически, жаден поглед на пираня, облечена в „Прада“.

— Колко жалко. Някой те е излъгал, че ще има карнавал! — измяука тя, докато оглеждаше от горе до долу роклята ми втора употреба.

— Не стана ли време да отидеш на ветеринар, та да ти изпилят ноктите? Впрочем, май ти си се нагиздила като за маскарад... — Посочих към шапката ѝ, която удобно скриваше очите ѝ от критичния ми поглед. Всъщност не шапка, а скромна летяща чиния се бе заблудила по време на разузнавателен полет и бе кацнала върху темето ѝ.

— Няма ли да ни запознаеш? — измърка Рене.

— Това е Себастиан. Моето... гадже.

Тя опули очи.

— Я чакайте. Вие излизате с Луси?... По дяволите, какъв е този шум. А, изстъргват дъното на кофата за смет.

— Шум, който ти е напълно познат, защото именно оттам те изчегърта Джаспър.

— Не е ли малко младичък за теб, Лусинда? Имаш симптоми на изкукуригване, загуба на паметта и...

— Останалите ти изскочиха от ума, нали? — отвърнах на удара с удар.

Рене се престори на обидена.

— Въпреки че не преставаш да злословиш пред всички по мой адрес, аз още съм ти приятелка. Заради старото време. И затова, склерозирала или не, не ми е изскочило от ума да ти съобщя, че с Джаспър днес няма да сме тук. Получихме по-примамливо предложение. Ще плаваме с яхтата на Джейми Паркър. Ще си направим истински круиз, все едно с нас е Том Круз! — изчурулика тя. — Какъв възхитителен начин да ознаменуваме годежа си.

Изсумтях като носорог, който са нахранили с кухненски робот.

— Ще се сгодявате? Ти и Джаспър? Надали ще е възможно. Семейството му категорично е против.

— Семейството му ли?

— Да, жена му и децата му.

Новопридобитата лъчезарност на Рене блестеше като диамантения пръстен, който забелязах на ръката ѝ.

— Като стана дума... — Тя извади от чантата си някакви съдебни на вид документи и ги разстла на масата пред мен. — Това е молба за разтрогване на брака. За развод — обясни, виждайки озадачената ми физиономия. — Адвокатът искаше да ги изпрати по пощата, но реших, че ще е по-учтиво да ти ги връча лично.

В този момент целият ми свят се взриви. Но вместо да изтръгна със зъби сърцето си и да го запратя по най-върлия си враг, си наложих да остана спокойна и сдържана.

— Защо да се жениш и да подтикнеш един мъж към самоубийство, когато като неомъжена можеш да опростиш хиляди? — присмях ѝ се аз.

— Зная, че е болезнено — съгласи се Рене, — но както и когато отлепяш анкерпласт, колкото по-бързо, толкова по-безболезнено. Предлагам ти да се посъветваш с адвокат.

— Брей, редно е да се замисля какъв подарък да ти поднеса. Но какво да подариш на жена, която си има всичко? Херпес? Трипер? Кутийка със срамни въшки може би. А, ако обичаш, уведоми Джаспър, че брачната церемония ще се проведе в кабинета на счетоводителя, защото най-вече се стремиш към парите му. Нашите пари. — Но

говорех на гърба на шапката ѝ „Филип Трейси“, понеже тя наперено крачеше към стълбите.

— Каква мръсница — обади се Себастиан с едва доловима нотка на възхищение в гласа.

Всеки с коефициент на интелигентност поне колкото на амеба знае, че алкохолът е противопоказан за разбитото сърце. Но питиетата се плъзгаха в гърлото ми съвсем свободно. Бе минала цяла вечност, откакто не бях пила, но когато видях пред себе си бутилка, я всмуках, та чак се сплеска. Вдъхвах чувственото богатство на виното от Семийон и разкошния букет на шардонето. Още едно шише и питах гостите какъв е полът им, а после истерично се смеех, като ми отговореха.

— С годините виното наистина става по-хубаво — изфъфлих на Шейн Уорн по време на обяда. — Колкото повече остарявам, толкова повече го обожавам! — Май че в този момент му седях в скута. С напредването на следобед седях на повече скутове и от една салфетка. Докато Себастиан се прехласваше по крикета, изпих толкова вино, че започнах да мисля, че да целувам с език холивудски актьор, когото не съм срещала в живота си, а после да се хиля като умопобъркана, докато се напикая в гащите, е най-великото забавление.

Точно на върха на зашеметяващия ми дебют сред обществото на Сидни, по време на следобедния чай, ми се струва, че наврях езика си в ухото на министър-председателя.

— Истината е, че мразя крикета. Имала съм бракове, продължавали по-кратко и от един мач — разправях лекомислено, преди да избухна в покъртителен плач, от който червилото ми се размаза, а гримът ми отиде всичкия по ръкава му.

— Съпругът ми отново ще се жени. И въпреки че не съм поканена на годежа, не тая ревност или горчиви чувства към Рене, която е сифилитична кучка — обяснявах на министъра на отбраната.

— Доволна ли сте, че се преселихте в Австралия? — попита министър-председателят в опит да ме поразсее, като смени темата.

Каквото и да съм отговорила, е било заглушено от хлипанията ми, но всъщност се бях преселила в замък с въздушни кули.

[1] Препратката се отнася до Монти Пайтън — фамилията му на английски означава питон — Б.пр. ↑

ЖЕНА ЗАД БОРДА

На следващата сутрин блуждаех като в мъгла, стиснала до гърдите си молбата за развод, и се люшках, разкъсвана от емоции. Плачех и беснеех, после се свивах в ембрионална поза и мразех себе си. Бях крайно изтощена, но не можех да заспя заради тъпата болка в гърдите.

Понеже Тали бе на гости с преспиване, поне нямаше да ми дърпа телефона, за да говори с най-добрата си приятелка, с която, олеле, не се е чувала цели дванайсет минути. Но мрачно осъзнах, че няма на кого да позвъня. Преди, когато се обаждах в състояние на отчаяние, звънях на Джаспър.

Бях толкова съкрушена, та забравих, че днес е четирийсет и третият ми рожден ден, докато Руби не се втурна в кухнята, където аз прибирах последната коледна украса, балансирайки с китка, набрани от мен диви цветя, чаша студен чай и клисава филия.

— Да приготвя ли нещо за гостите? Ще дойде ли татко?

Несъмнен показател, че с брака ти е свършено е, когато съпругът ти направи предложение на най-добрата ти приятелка. Чувствах се като храна в супермаркет, все едно на челото ми бледнееше датата на производството. Как да кажех на дъщеря си, че майка ѝ не е нищо повече от вече никому ненужна кобила за разплод.

— Миличко, татко... — беше по-добре да го чуе от мен, въпреки че нормите на развода ми забраняваха да клеветя Рене пред децата си — ... живее с леля Рене, защото се обичат. Не е ли вълнуващо. — Думите прегориха устните ми, когато минаха през тях.

— Виж ти — отговори тя, без да осмисля казаното. — Значи ли това, че мога да стана модел?

Каква Коледа и рожден ден изкарахме! Когато Тали се върна от гостите с преспиване и ме намери припаднала направо върху масата, наред коледните лампички, с бодлива зеленика в косата и гирлянди по ушите, извъртя очи.

— Да чакаме ли до Нова година, преди да те смъкнем от елхата?

С усилие намъквах дрехите си, когато пощальонът пристигна с картички за рождения ми ден от Лондон, от които сърцето ми самотно затуптя. Но наред с другата поща бе и банковото ми извлечение. Избухнах в сълзи. Дължах седем хиляди паунда на две банки и нямаше друг начин да ги изплатя, освен да продам къщата в Хампстед, но тя бе на името на Джаспър. Когато на вратата се позвъни и видях колетите в колата на куриера с името на Джаспър върху тях, за един абсурден миг предположих, че е размислил и иска да изкупи вината си пред мен, като ме засипва с подаръци. Но пакетите се оказаха просто вещи, пристигнали с пощата по море. Стоях в антрето вкаменена и ги гледах. През останалата част от сутринта разопаковах нещата на съпруга ми и плачех неудържимо над пуловерите, чорапите и плочите му на „Ролинг Стоунс“. Ако не се стегнех, щях да свърша като онази жена от телевизионно реалити шоу, която призна: „Накълцах любовницата на мъжа ми и му я поднесох сготвена на гювеч.“

Затова прибягнах към изпитаната от векове женска реакция в моменти на емоционален хаос. Отидох на фризьор. Салонът е новата изповедалня. Жени със завити във фолио коси изливат душите си пред своя стилист. Сред топлотата на женското другарство, животът става по-уютен и поносим.

— Рано ми е да съм толкова стара — хленчех на Сузи. — На четирийсет и три съм. По-възрастна съм от повечето постройки в Австралия.

— Тайната на вечната младост — ме тешеше тя, прекъсвайки за момент енергичното метене на пода, за да ми поднесе шоколад на едри парчета — е да зарежеш пиенето, да ядеш здравословна храна, да си лягаш рано... и на никого да не казваш на колко си години. — Беше навечерието на Нова година и салонът на Сузи кипеше от живот. Независимо че имаше сума други клиентки, приятелката ми ме настани на стол и започна да четка косата ми с плавни, успокоителни движения. — И аз скоро ще ударя четирийсетте, Луси... в близкото десетилетие — добави сухо тя.

— Следващия път ще се ожена за по-стар мъж с шум на сърцето, та думите „докато смъртта ни раздели“ да се отнасят за по-скорошно време — отговорих, гледайки я в огледалото.

Сузи се разсмя гръмогласно, напръска ме с лак, след което движенията ѝ станаха още по-нежни.

— Следващия път ли? — попита тя.

Подадох ѝ смачканата молба за развод с трескава и потна ръка.

— Ще си купя пушка и ще я гръмна.

— Страхотна идея. После ще те изпратят в затвора до края на живота ти, където ще се заловиш с ръкоделие и ще ми избродираш прекрасна кърпа за чинии.

— Няма да ме хванат. Ще стрелям от колата.

— От коя? Полицията скоро ще вдигне твоята, защото не се яви в съда да си платиш застраховката. Как я мислиш? От автобуса ли ще я гърмиш?

Хванах се с ръце за главата и простенах отчаяно. Останалите жени на часа се скупчиха да ме утешават. Клиентки с наполовина боядисани коси, от които още капеше боя, други с ролки по главата или изпомацани с крем изоставиха къдрене и сешоари, за да ми предложат чай, носни кърпи и снимки на знаменитости, излезли дебели в списанията, и всевъзможни варианти на „По-добре си без него“. Затрупваха ме с внимание, утеха и комплименти, само и само да ми повдигнат духа, добавяйки по някоя острога по адрес на „другата“.

— Опитай да се съсредоточиш върху дребните, ежедневни работи. — Сузи нежно ме погали по врата. — Не е лесно, захарче. Но един ден ще се събудиш по-силна и ще започнеш да събираш отломките от разбития си живот. Ала най-правилното, което трябва да свършиш, и то веднага, е да се изчукаш с някого. Рождените дни са начинът, по който природата ни подсеща да си хванем младо гадже.

Жените на средна възраст в салона закимаха, различно оцветените им коси заклюмаха като макове, поклацани от вятъра. Всички се включиха в играта, наречена „Докъде можеш да слезеш?“ Не ставаше дума за лимбо рок, а за сваляне годините на мъжа, който можеш да си хванеш.

— Дали не мога да забърша някой четирийсетгодишен?... На трийсет и пет? А на трийсет и две? — запита Сузи и се нацупи срещу огледалото. — Хей, слънцето скоро ще залезе и природата ще застане на наша страна — засмя се добросърдечно тя.

Изтрих сълзите си.

— Единственият начин да правя секс с друг мъж е във фантазиите ми.

— Така ли? Защо? Себастиан е истински жребец. Повярвайте ми, момичета, че отблизо е същият красавец, както и ако го гледаш през бинокъл... Защо не си представиш, че е някой друг?

— Не! Исках да кажа, че трябва да си въобразиш, че аз съм друга. Да кажем, Камерън Диас или Анджелина Джоли, или някой фотомодел.

Сузи отметна глава и изригна в гръмогласен смях.

— Ах ти, хитро дяволче.

После ме покани да остана за чаша чай. Но понеже от работа не можеше да вдигне глава, аз излязох от салона и тръгнах по плажа, та свежият бриз да проясни главата ми. Докато пръстите ми потъваха във влажния пясък, се замислих над думите на приятелката си. Естествено, че разумното количество оргазми не вредят на никого. Най-лошото, след като те изоставят, е брачното легло — студено като вчерашна овесена каша. Себастиан бе на двайсет и пет. На моята възраст определено беше редно да обезопася от деца любовния си живот. Но се хванах, че все по-често си мисля за кадифената му, обагрена от слънцето кожа. По дяволите, жените на моя възраст трябваше да плащат, за да правят секс с такъв мъж. А след като ме откара до вкъщи след крикета, ме е видял в най-лошата ми светлина.

Очертанията на брега се смекчаваха от морската мъгла, полегнала като котка над брега. Януарският въздух е тежък като олово. Слънцето жареше раменете и бедрата ми. Кожата ми копнееше да бъде докосвана. Когато вдигнах поглед, видях, че съм стигнала до клуба по сърф на Кронула. Колата на Локи стоеше паркирана, забила нос в бордюра. Себастиан бе привлекателен, но той флиртуваше с неодушевен предмет. Локи бе точно обратното. На изтривалката пред прага му трябваше да пише: „Разкарай се. Не си добре дошла.“ Докато Себастиан бе чаровен и остроумен, в лаконичните изречения на Локи нямаше място за празни приказки. Още му бях ядосана, както и обърквана, но не му бях оставила никаква възможност да се защити. Бе пълен с мистерии и тайни, нещо като сигнала, на който ни учеше в курса. „Издирва се потънал предмет. Процесът не е приключил.“

Сузи веднъж ми обясни, че „жребец“ е мъж, когото забелязваш, докато „пич“ е онзи, който забелязва теб. Точех лиги по Себастиан. (И коя не би? С телосложение с фунийка сладолед?) А Локи бе внимателен към мен. И верен. Не беше честно от моя страна да го

отрежа така жестоко след всичко, което направи за мен. (След кръстосания ми разпит Локи с неохота призна, че той е бутнал химическата тоалетна, та поне веднъж да прати Рене в лайната.) Бедният човек сигурно бе обиден и засегнат. Исках да му дам още един шанс.

Побутнах вратата на клуба и тя се отвори със скърцане. Боях се, че Джак Маклакълън се крие в тъмното, лапа студен боб направо от консервата и слуша „Маршът на смъртта“ от Бетовен. Когато го заварих с една едрогърда блондинка с изкуствен тен, останах като гръмната. Локи ме погледна и извърна очи. Поздрави ме сърдечно, но с нотка на обида.

— О, здрасти.

По лицето му се четеше изумление и разочарование.

— Брей, много време ти трябваше да ме прежалиш — казах престорено небрежно, та дано не забележи руменината, плъзнала по лицето ми.

Локи стана от канапето бавно и достойно. Бамбината, чиято възраст ми бе трудно да определя заради ботокса и колагена, най-последно протегна лапичка с лакирани нокти.

— Казвам се Шардоне — изчурулика игриво тя. — Шардоне Чапъл. — Беше облечена с блуза с дълбоко деколте, което разкриваше пъпешовидни гърди, които не помръдваха, когато тя се движеше, и джинси с ниска талия, а от колана с леопардови краски предизвикателно надничаха черешови прашки. Тя изгледа пренебрежително избелелия ми анцуг. От нея лъхаше на червен жасмин. След денонощното ми пиене бях сигурна, че дъхът ми щеше да гътне разбеснял се воден бик.

— Бях бардама, ама ме уволниха. Номерът ми бе да мачкам бирени консерви между циците си и да закачам лъжици на зърната си. Клиентелата подлудяваше. Изведнъж излезе, че било нарушение на проклетите правила на хотела. — В края на всяко изречение извисяваше глас, все едно каквото и да кажеше бе въпрос. Прииска ми се да забави темпото. — Та рекох да стана плажна спасителка. Ще бъде съвсем като в сериала. — Устните на Шардоне бяха така напомпани със силикон, че можеха да й послужат за спасителен пояс. — А най-хубавото е, че мъничкият Джаки няма да ми вземе такса, нали, сладък?

Мъничкият Джаки ли? Трепнах.

— Всеки глупак може да кандидатства за плажен спасител. — Джак Маклакълън ме измери безизразно и видях как мнението му за мен се промени. — Но малцина притежават каквото е необходимо. Шардоне обаче е много... — той внимателно подбра думата — упорита.

Ужасена се втрених в Локи. Как беше възможно който и да е мъж да си легне с нея. Бе слаба като модел — термометър на високи токове. С нея като нищо щях да си измеря температурата, която ненадейно се бе рязко повишила. Съдейки по приказките на бамбината, главата ѝ бе празна като балон. Ако Шардоне бе истинска напитка, щеше да е плодова бира — сладка, евтина, от която бързо се напиваш. Имаше само едно обяснение. Намазала бе устните си с гланц с аромат на бира.

— Ще ми дадат бронзовата дрънкулка и после може даже да си намеря работа в някой скъп курорт, дет' има водни спортове — изкикоти се тя. — Ама вече доста ме бива, нали, мъничък Джаки?

Видях я как със ситни стъпки прекоси стаята, за да си сложи още червило, и се втрени в огледалото с ожесточено съсредоточение. Да можеше да се впрегне в работа статичното електричество от синтетичните ѝ дрехи, щеше да стигне за цяла Кронула. Обърнах се към Джак и му прошепнах през присвити устни:

— Само ми кажи, когато Шардоне попълваше графата „подпис“ Риби или Водолей написа?

— Поне не е претенциозна — сви Локи рамене и седна на бюрото си раздражен с намерение да атакува бумагите си. — За предпочитане пред някой самохвалко. Като оня надут педал, по когото толкова си падаш. Самомнителен пуяк. Е, за какво си дошла? — Гневът му бе стаен, но величав. Подпря се на едната си мускулеста ръка.

— Аз... дойдох... Чувствах се виновна, че така и не те оставих да ми обясниш... — отговорих на лавицата с трофеи над главата му. — Да чуя твоята версия — поправих се. — Аз...

— Не бери кахър. Любезничех с теб само заради билетите за крикет. Толкоз. Край.

Е, да ми е честит рождения ден, си казах, попарена от думите му.

— Добре. Схванах. Вие, австралийците, все се биете в гърдите, че уж не се хвалите. Но ми изглеждаше доста убеден, че те харесвам. Я

да видим. Не бих ти направила изкуствено дишане, дори да беше самият Исус Христос.

— Ако бях Исус, щях да ходя по водата, а не да показвам на разни англичанчета като теб как да не се удавят. — Докара каменна физиономия. — Сега, ако ме извиниш, имам тренировка.

— Какво? Сега ли? — Настъпващата буря от север бе разбълникала морето, превръщайки го във врящ казан. От Палм Бийч до Кронула Пойнт всички плажове на Сидни бяха затворени. Забелязах долу група от курсистите на Локи притеснено да се взират в океана, сякаш бе ревящ звяр. Грохотът на вълните отекваше като канонада. Неколцина сърфисти бяха посмели да влязат във водата, но дъските им отскачаха нагоре, останали без ездачи.

— Нали няма да пратиш момчетата в тези огромни вълни. Прекалено е опасно.

— Смешно е, но точно в такова време се налага да спасяваш.

— Искаш да погубиш всички.

— И защо ще искам?

— Защото си въобразяваш, че онези жени се шегуват, като казват, че няма да легнат с теб, ако ще да си последният мъж на земята.

— Щеше да е чудесно, ако млъкнеш за малко — срязва ме Джак Маклакълън и се изправи на крака. — Така да се говори с теб ще стане значително по-интересно.

Изхвъркнах през вратата и се затичах към пътя, преди краката ми да позволят на мозъка ми да осъзнае къде отивам. Не почуках, а направо бутнах вратата. Останах сляпа за младежите и техните приятелки, изтегнати навсякъде из всекидневната, които пушеха марихуана и пиеха бира. Себастиан лежеше само по хавлия направо на леглото си на спуснати щори, лениво бе подпъхнал ръце под главата си и гледаше малък телевизор. Гърдите му бяха широки като държава в Южна Америка. Оскъдната светлина, идеща от лампата, падаше в скута му и открояваше огромния му атрибут.

След мъчително колебание, да речем две пети от секундата, се приближих до леглото и приковах ръцете му с тежестта на цялото си тяло.

— Помниш ли, като ми каза, че целомъдрието е лечимо, стига да се открие рано?

Целувах ненаситно устните му и вдъхвах аромата на кожата му. Той освободи едната си ръка и опитно и спокойно разкопча сутиена ми, намери едното ми зърно и прокара език по него напред-назад, докато то се втвърди. Хавлията му се плъзна настрана. Ерекцията на Себастиан бе така мощна, че приличаше на обелиск сред някой град. Оставаше да започна да регулирам движението околоръст. Той ме претърколи по гръб и с едно плавно движение ме освободи от анцуга и бикините, които увиснаха като ласо на единия ми глезен. Пръстите му се плъзнаха по бедрото ми и после проникнаха в мен. Краката ми се разтвориха под тежестта на тялото му, аз ги обвих около кръста му и го притеглих към себе си с неистова жажда, каквато не бях изпитвала отдавна.

Беше навечерието на Нова година. Животът ми бе толкова безинтересен, че се изкушавах да се отдам на още пороци — запознанства по интернет, кокаин, лесбийство (хей, просто ми се изплъзна от езика), гол бадминтон на закрито... Бях толкова неопитна, че не напреднах в никое от тези начинания. Не прочетох „Кама Сутра“, нито изпробвах позите в нея. Ами ако през всичките тези години съм се любила погрешно? Но изведнъж открих, че не са ми нужни съвети, защото го теглех с животинска сила, каквато не подозирах, че притежавам. Толкова отдавна изгарях от жажда, а той бе студената, чувствена напитка, за която копнеех. Извивах се под него, подвластна на изпепеляваща страст. Изпълни ме чувство на забрава. През следващия час се огъвахме като змии, докато сладостен екстаз не завладя цялото ми тяло, а после се отпуснах спокойна, смирена и безметежна.

Лежах върху изваяните му гърди и чаках повишеният ми ендорфин да отстъпи пред неудобство и срам. Как допуснах да се подхлъзна, да кривна от правия път? Сигурно ме е водил инстинктът... Но не почувствах вина. Единственото, за което мислех бе ще има ли бис. Щом един двайсет и пет годишен е способен на толкова, може и повече. Не ми оставаше друго, освен да аплодирам хлапака от легнало положение.

МАСОВО СПАСЯВАНЕ

Заблъсках задната врата на Сузи, сякаш ме гонеше глутница побеснели динго с пяна на устатата.

— Какво? — Беше почти полунощ, Сузи бе по нощница и приготвяше какао за децата си.

— Извърших нещо ужасно! — едва успях да изрека.

— Какво? — прозя се тя. — Проникна в компютрите на Пентагона и открадна ядрена ракета?... Започна да взимаш наркотици?

— Правих секс с двайсет и пет годишен — грейнах, приятно възбудена.

Сузи живна. Развълнувана наля и на мен чаша какао и тикна в челюстите на тостера две кифлички.

— Мили Боже! Как се чувстваш? Разяждат ли те угризения? Сядай! Разкажи ми всичко. Трябва ли да татуират шестица за прелюбодеяние на палавото ти челце? Как си?

— Чувствам се... като пълен идиот, че съм чакала толкова дълго. Чувствам се освободена. Похотлива. Все едно отвътре ме гъделичкат перца. Въздухът дори е по-сладък — превъзнасях се аз. — Аз съм като игривото шампанско, пенестата се вълна, фосфоресциращия планктон...

— Толкова ли зле? — попита сухо Сузи.

— Беше райско.

— Искаш да кажеш адски греховно. — Сузи измъкна кифлите, преди да се овъглят, и ги намаза с мед и масло, докато жадно чакаше подробностите. — Да разбирам ли тогава, че си го бива в леглото?

— Знаеш ли какво? Винаги съм смятала, че сексът с Джаспър е фантастичен. Но със Себастиан не е просто секс. Нещо като гол балет.

— Да, трябваше да се досетя, че нещо не наред в отношенията ни, когато бившето ми мъжле започна да си чисти зъбите по време на любовната игра.

— Зная. Веднъж Джаспър ме поправи граматически, когато говорех мръсотии.

— Не!

— И още как. Дори пушеше по време на секс. За първи път чувствам, че изобщо не ми е нужен съпруг. Край на плача и съжаленията. Ще си взема екзотичен домашен любимец, ще си боядисам косата червена като пожарна и ще тръгна заметната само с леопардова кожа.

— Честита Нова година, захарче. — Сузи топло ме прегърна.

Несъмнено тя бе най-близката приятелка, която някога съм имала. Когато Джаспър ме напусна, се почувствах като астронавт след аварийно кацане на неизследвана планета. Ако не беше Сузи, най-голямата ми радост щеше да бъде да дишам лепилото на Руби.

— Как да ти се отплатя, Сузи. С един бъбрек поне? Дано някой ден да мога да ти се отблагодаря за всичката ти доброта.

— Можеш още веднага, мръснице. Направи по още една чаша какао, докато гледаме фойерверките. — Тя включи телевизора и пред очите ни пристанището на Сидни избухна в цветове.

— Достойно резюме на сексуалното ми преживяване — похвалих се грейнала.

— Загадъчни са мъжете — унесе се в мисли Сузи. — Каква находка се оказа този младок.

Настроението след първо прелюбодееяние, когато си на средна възраст, е пленително доволство, подсилвано от очакването за още. Тръпнех от вълнение. Дори и страхът неочаквано да блокират кредитните ми карти, не можеше да пресече адреналина на въодушевление, който закипяваше във вените ми, всеки път, когато си представех Себастиан гол.

През следващата седмица го целувах толкова много, че устните ми бяха вечно подути. Най-хубави от всички бяха откраднатите мигове преди следобедния курс. Започвах да се убеждавам, че таблата на главата му трябва да върви с въздушна възглавница. Беше истинско прахосничество да не построят язовир с електроцентраля, та да използват потока от телесни течности между нас. Превръщах се в игриво, капризно девойче, което си боядисва храстчето в тон с косата (Сузи го наричаше интимна прическа), а за десерт крие ягоди в катеричката си.

Сега работех като сервитьорка в един местен ресторант на половин ден. Но дори и всичките скучни часове, през които разнасях гигантски подноси с печени зеленчуци и сандвичи с какво ли не, които посетителите бяха прекалено модно слаби, за да ядат, не успявах да задушат чувството ми на шеметно увлечение.

Дори не се отвращавах от спалнята на Себастиан, която тънеше в такава мръсотия, че дори въшките в леглото бягаха погнусени. Хаосът и прахолякът ми се виждаха страшно романтични. Възглавниците на Себастиан често нямаха калъфки и единствената напитка, които ми предлагаше, беше ферментирал сок направо от кутията. Съквартирантите му се секнеха под душа, тръскаха сополите си в канала и си полюшваха членовете, виейки като пожарни, докато препускаха обратно към спалните си. При нормални обстоятелства щях да поискам да ме имунизират, преди да вляза в подобна нездравословна среда, но не и при условие, че слабините ми пулсираха. Легнала сред дъски за сърф, мокри хавлии и бактерии, достатъчно големи, за да ги оседлая и препусна към къщи, потъвах в най-дълбокия и безметежен сън.

Нито досадният опреснителен курс по физиотерапия, нито отегчителната работа, нито когато помагах на Сузи във фризьорския салон, нито дори задължението ми да храня змията на Руби можеха да притъпят еуфорията ми.

Дори невъздържаността на Тали не успяваше да ме смъкне от седмото небе. Смяната на навиците ми (преди винаги обичах да излизам за закуска, а сега се прибирах навреме за нея) събудиха подозренията ѝ.

— Срецаш се с някого, нали? Отвратително — отбеляза тя, когато отговорих с доволна усмивка. — Все търсиш внимание. Толкова си незряла!

— Но незрялостта не е ли друга дума за младост? — попитах безгрижно. — Ако е така, чакам следващия етап на забавеното си развитие.

Но докато все повече се превръщах в тийнейджърка, като правех секс по тесните улички, пушех трева в леглото и се къпех гола в морето призори, Тали ставаше все по-сериозна. Общителната ми

някога дъщеря стана подозрителна и потайна като отритнато куче. Престана да яде „обработени животински трупове“ и се превърна в защитничка на правата на безсловесните ни събратя, като за целта освобождаваше омари от резервоарите на ресторантите. Зае правилна политическа позиция. Инвалидите се превърнаха в „неравностойни физически граждани“ или с „умствени увреждания“. Приятелите ѝ вече не бяха безработни, а „в принудително бездействие“. Неграмотният хулиган, когото доведе вкъщи на вечеря, бе „образован по негов собствен избор“. А всеки, който дръзнеше да не се съгласи с нея, бе „етично неориентиран“. Тали придаваше авторитет на всяка модна мисъл, като в края на думата прибавяше „изъм“. Окончанието присъстваше във всяка нейна фраза. Дебелизъм, дъртизъм, гигантизъм, вонливизъм. Дори вече не ме наричаше некадърна в танците. Просто заяви, че съм прекалено бяла. Обвиняваше изживяващите се като безподобни мачовци бели за всички злини на света.

— Те вършат насилие над горите също както насилват жени. Представата им за света е егоистична. — Тали предпочиташе думите „обсебване“ и „поглъщане“ пред „проникване“, която сега намираше за фалоцентрична. След месеци, през които противни хлапацы обсаждаха къщата, Тали заяви, че вече не ѝ е нужно гадже, а „нехетеросексистка“, „непатриархална“ връзка, при която единият пол не властва над другия. Гледаше на съпругите като на безплатни сексуални робини, а аз, както изглежда, бях оцеляла от „домашния затвор“, заради което престана да ходи на гости при баща си.

Лятото в Сидни бе жарко като в пиесите на Тенеси Уилямс, особено с политическото театралничене на Тали. Както Локи би казал (ако все още си говорехме), бе по-горещо и от педофил, маскиран като Дядо Коледа. Жегата настъпваше още в осем сутринта, с парещото като петмез слънце, което си пробиваше път през щорите и под вратите. Сузи и аз все още се появявахме в клуба по сърф на Кронула, за да пазим върху бордовете си Руби и Мати, когато влизат „навътре“, но основният ни мотив бе да проверим дали Шардоне бе, както Сузи я нарече, самолетна блондинка — „ами да, руса коса, но с черна кутия“. За отмъщение Локи ни даде вежди и изподрани дъски с изпокъсани каишки и ни възложи да спасяваме тлъсти мъже с бирени коремчета. Това означаваше не само краката ни да се пързаят през цялото време,

но и да лежим, заболи лица в косматите им задници през целия дълъг обратен път.

— В морето и двете сте жалка картинка — неизменно излайваше Локи, когато се връщахме останали без сили. — Подскачате като лайна в клозетен канал.

В същото време позволяваше на Шардоне да плува бруст с помощта на пояс и да спасява слаби момичета и недохранени момченца.

— Днес тук е като проклетия Пърл Харбър. Наоколо ври и кипи — чуруликаше Шардоне, докато ни гледаше откъм брега как изтощени плуваме кроул една съботна сутрин, след чудовищните ни усилия по време на тренировката. — Има толкова много японски туристи — уточни тя. — И какво си мисли Мина, като се опитва да стане плажен спасител? — Тя посочи към единствената мюсюлманка в класа, която махаше за довиждане, докато подтичваше към паркинга. — Трябва да кандидатстват само чистокръвни англосаксонци.

Сузи и аз се спогледахме, както лежахме на пясъка в краката ѝ. Вече нямаше значение дали светлата коса на Шардоне бе естествена, защото определено в мозъка ѝ цареше мрак. Зная от опит, че разговорът с бамбина блондинка, колкото и безсъдържателен да е, се свежда до мъже. Но не можех да повярвам, че дори Локи може да се принизи до обикновен мъжкар. И все пак Шардоне не се откъсваше от него. Следваше го като вярно куче.

— Да, ама доста глуповато — поясни Сузи. — Сигурно си пъха главата в жабката на колата, вместо през прозореца.

Очевидно изобщо не познавах този човек. Станах и се обърнах към Шардоне.

— Когато получиш сертификата си, по-добре си намери работа като спасител в помийна яма, понеже говориш само гадости. — Шардоне тръсна глава и реши да не ми остане длъжна.

— Онзи, когото си избрала за гадже, говори доста по твой адрес, а че Локи навремето е излизал с расистка като теб показва, че са му правили лоботомия с подръчни сечива. — Тя отново отметна коса. Тази жена толкова мятеше коса, че ще речеш, че е наполовина кон. Изкушавах се да ѝ подам захарче, да видим дали може да брои с краката си.

Пет минути по-късно Локи трмаво се приближи към нас. Изрита борда, от което дървото проскърца и изстена. Лицето му бе неумолимо като статуя от Великденските острови.

— Човекът, с когото излизаш, не спира да приказва за теб — като папагал повтори думите ѝ Локи. — Гаджето ти твърди, че си сексуално наивна и отчайващо скучна. Колко годишен е малкият пръдльо? Обзалагам се, че спи с пижама на меченца.

— Покажи ми мъж, който умее да губи... а аз ще ти посоча съпруг, скрил всичките си пари, преди да се разведе с жена си.

— Лицеви опори — заповяда Локи на курса. — Горе, долу, горе, долу — подвикваше той с отработена войнственост. Гласът му кънтеше като в пещера.

В същия момент Сузи бе спасена от сина си Хийт, който се приближи на подскоци.

— Мамо — викна той. — Ще се видим по-късно. С момчетата отиваме на демонстрацията, за която Тали току-що ни съобщи.

— О, Боже, този път за какво? — простенах. — В подкрепа на правата на еднокраките литовски лесбийки?

— Строят завод за пестициди. При залива Бейт.

— Не ми казвай, че тези негодници са получили разрешение — кипна Сузи. — Що ли не приватизират целия залив.

— Хубаво де. Протестиращите ще са по бикини, за да покажат, че океанът е да плуваме в него, а не да изхвърляме в него токсични гадости. Вече всички са там. Ченгетата, телевизията, големите клечки от компанията. Всички отиваме — да позяпаме мацките.

— Ужасно се радвам, че се тревожиш за околната среда с такава страст — отвърна иронично Сузи, преди да се обърне към мен. — Застрашена е колония от морски кончета. Очевидно, както и естествената среда на летящите лисици.

— И Тали ли е там? — попитах разтревожена.

— Всички отидоха — сърфистите, членовете на клуба, ония от западните квартали... Тали тръгна на стоп с мюсюлманката.

— Мина ли? — обади се, без да я питат Шардоне. — Зная как се говори с мюсюлманки. През процепа на пощенската кутия, та дано разбере за какво става дума.

Защо ли не изобретяха пестицид, достатъчно силен да утрепе Шардоне — тази жена лазеше по нервите на всички. Отвореше ли

уста, ми се щеше да я смачкам като хлебарка. Казвам ви, беше такава напаст, че ако я погледнех през лупа в някой слънчев ден, несъмнено щеше да избухне в пламъци.

— Може ли да дойда с вас? — Капризно сви устни Шардоне.

Сузи извъртя очи.

— Изумена съм колко обичаш природата, Шардоне, като се има предвид каква те е създала.

Но при тази перспектива очите на седемнайсетгодишния Хийт щяха да изскочат от орбитите си.

— О, не се тревожи — гърлено проточи той.

В Австралия трябва поне един ден в седмицата на никого да не разрешават да казва „не се тревожи“, защото аз се тревожех. Прилошаваше ми от безпокойство. Всъщност вече тичах към паркинга, при всяка крачка от мен хвърчеше вода, а по петите ме следваше мократа Сузи. Рязко врътнах стартера и се помъчих да се сетя как е на жаргона на охранителите „Спокойно, момчета. Това е само младежка, веселяшка закачка с прекалено усърдните капиталисти“. Но бях абсолютно сигурна, че тази фраза не фигурира в речника им.

Десет минути по-късно ударих спирачки и колата закова на място на булевард „Капитан Кук“, близо до строителен обект — все едно рана в пейзажа. Около спорния район, заграден с озъбена бодлива тел, се бяха наредили частни охранители, много от които носеха шлемове, за да имат още по-заплашителен вид. За максимално привличане на общественото внимание с лице към тях стояха редици от момичета само по бански и развяваха плакати. Бяха намъкнали бикини с прашки, боксерки и какви ли още не причудливи модели с мъниста, десенирани като леопардова кожа, от импрегниран плат, с дантели, на точки, с пайети, монокини, някои от които се свеждаха до една лентичка отпред и отзад. Само едно движение — и щяха да разкрият части от анатомията на момичетата, които е редно да гледа само гинеколог.

Гъсто около тях се бе строила цяла армия от загорели от слънцето, широкоплещести младежи с фланелки с отпечатани политически ангажирани лозунги като „Аз пия, а тя е сладурана“. Но не само местните бяха дошли да се борят за плажа. Разпознах татуирания мачо, който ме замери с камък по крака онзи ден при душовеите пред клуба по сърф. Готвех се да кажа: „Здрасти. Не си ли ми отправял сексуални обиди преди?“, само че тогава забелязах, че

скандира заедно с останалите за спасяването на морските кончета от замърсяването с пестициди. Протестиращите се бяха хванали за ръце и образуваха плътен венец около полицията. Никой не помръдваше и всички се блъскаха да стигнат до кръга. Бях виждала по-цивилизовани футболни запалнянковци.

Запробивах си път през навалищата от подигравачи се хлапаци и репортери с похотливи погледи, а очите ми се плъзгаха по редиците оскъдно облечени момичета. И тогава зърнах Тали. Размерът на зелените ѝ бански бе като за комар. Един порив на вятъра и върху нея щеше да остане само половин литър фалшив тен.

Кряскащи членове на „Грийнпийс“ с лица, закрити от животински маски, се люшнаха напред. Когато издрънчал метал ме предупреди, че хвърлят камъни по булдозерите, надух свирката си на спасител и на секундата тълпата се раздели пред мен досущ като Червено море.

Тали щеше да умре от срам и унижение.

— Майко — просъска ми изчервена тя. — Не мога да повярвам, че си дошла с банския си на плажен патрул.

Презрителният поглед, който ми хвърли, говореше: „Не може ли просто да бъдем приятели? Бих искала да се срещам и с други майки.“

— Отговори ми, Тал, „Прада“ правят ли непробиваеми за куршуми бански? Защото не мисля, че е особено модно да пристигнеш на подобна стихийна демонстрация без такъв. Да си вървим, преди играта да загрубее.

— В никакъв случай. — Тали величествено вирна брадичка.

Канех се да ѝ кажа, че не съм се мъчила двацет и пет часа, докато я родя, за да я видя мъртва и сплескана на пътя от някой булдозер, когато една силна ръка ме хвана за рамото и аз се извъртях, готова да се отбранявам. Въздъгнах от облекчение, като видях Джак Маклакълън и Али, по-известен като Ал Кайда точка ком.

— Какво правите тук?

— Искях само да се уверя, че няма деца от клуба, въвлечени в някаква неприятност. Не се меся. — Той вдигна ръце, сякаш го арестуваха. — По-нисък съм и от тревата.

Висок близо два метра да не се набива в очи за Локи бе толкова възможно, колкото Кинг Конг да остане незабележим в Ню Йорк. Съвсем навреме постави тежката си ръка, за да обуздае един търсец си

белята сърфист, който блъскаше Али и му подвикваше, че терористи бомбаджии не са желани.

— Остави го. Приятелят ми мюсюлманин напълно се е интегрирал с австралийския начин на живот... За щастие харемът му не е съгласен, нали, Али?

— Да, трябва да съжаляваш ливанците, пич. Многого съпруги означават и много тъщи — засмя се на свой ред Али.

И други се засмяха и за момент атмосферата като че се поразведри. Затова последвалият скандал бе така изненадващ. Не съм съвсем сигурна как точно се случи. Дочух Али да предлага на Сузи да отидат и да си вземат от „мъченически накълцаните пилета на хапки“ за обяд от магазина за готова храна. Сузи се съгласи със смях, при условие че са кашер. Чух, че един изнервен охранител с хвъркнал до небесата адреналин започна да крещи грубости, че циците й стърчали и зърната й прозирали. До ушите ми стигна и че наблизо някакво русокосо момче се нахвърли върху един мургав охранител, задето бил лентяй и шишко.

— Майка ти е виновна. Всеки път, когато я чукам, ми дава бисквитка.

На което сърфистът изразително отговори:

— Защо не си докараш косматия задник тук, чаршафоглавецо?

— Грък съм, педалче — отвърна горилата с не по-малка страст и изневиделица прасна по главата малкия си душевадец.

За хлапетата подобен протест е емоционален и забавен, но досущ като неочаквана вълна тълпата може да плисне нанякъде и изведнъж да изплува от дълбината си. И точно това се случи, когато протестиращите отговориха на удара. Опитах се да сграбча Тали за ръката, но тя ми се изплъзна. Дъщеря ми се показва на повърхността и после отново потъна също като Руби по време на вълнението в онзи ден. Сандалят ми се изхлузи от крака ми и докато се препъвах, зърнах Шардоне тайно да сваля горницето на банския си и я чух да вика пред телевизионните камери:

— Горницето ми! — Тя посочи към охранителя, който удари младежа. — Този Франкенщайн ми разкъса сутиена! Извратен тип!

— Ти сама си го свали! — извиках към нея. Тали щръкна наблизо и аз веднага я придърпах към себе си. — А тоя е грък, идиотка такава.

Хваната в лъжа, Шардоне се намръщи и ми хвърли поглед, все едно че е облизала гнездо на пчели.

Множеството се заблъска, от гърлата на тълпата се изтръгна безсловесен вик, тя се надигна и се втурна напред. Бях прегърнала дъщеря си, за да я предпазя, когато чух нещо да клоkochи и злокобно изплющяване, когато хракката се лепна на лицето на полицаия.

— Кой копелдак го наплю? — изрева друг служител на реда.

— Тя беше. — Шардоне, чиито гърди „случайно“ бялнаха пред очите на всички, кимна към Тали, а в очите ѝ проблесна злоба и радост от отмъщението. Миг по-късно на китката на дъщеря ми блестеше белезница.

— Не беше тя — викнах аз.

— Една от двете го наплю — изписка Шардоне и се полюшна пред телевизионните камери според нея в жест на съблазнителна женственост, а мен погледна като че бях някакъв боклук.

— Арестувана сте — заяви полицаият на Тали, сякаш бяха герои от сериала „Трета смяна“.

Оставих ли Тали на ченгетата, та целият ѝ по-нататъшен живот да бъде дамгосан от криминално досие? Не. Също не исках тя да преживее претърсването в участъка, близко до гинекологичен преглед. Свидетел щеше да бъде Шардоне. А отговорите ѝ щяха да бъдат толкова нормални, колкото Елтън Джон с балетна рокличка.

— Аз бях — викнах.

И ето как ме обвиниха в нарушаване на обществения ред и обида на полицай.

В участъка, когато полицайката прегледа досието ми на компютъра, установи, че не съм се явила в съда, за да платя глоба за шофиране в пияно състояние. Точно тук положението взе да става малко по-сериозно.

— Застраховката на колата е важна! О, Боже, как забравих. Съжалявам. Не съм съвсем на себе си, откакто се роди детето.

Полицайката поомекна за миг.

— Разбирам. — В тона ѝ се прокрадна нотка на съчувствие. — А на колко години е?

— Почти на шестнайсет.

Служителката на реда ме изгледа, както бихте изгледали невменяем, с когото принудително пътувате с асансьора. Обясни, че

заради сериозността на деянието ми, затова че временно живея в къща под наем, нямам истински връзки с Австралия и е краят на седмицата, трябва да остана в затвора до понеделник, когато съдията ще определи гаранцията ми.

Зяпнах началника на смяната встрещена.

— Свидетелката ви лъже. Защо ми е да плюя по полицай? Вижте ме. Аз съм плаха и непретенциозна майка. Да не би някой да е пусал в каната ви с чая халюциногенни треви?

Епизодът се развиваше толкова добре, че се виждах как прекарвам останалия си живот в затворническата библиотека.

— Не мога да остана затворена целия уикенд. Имам две деца, за които трябва да се грижа. — Кимнах към Тали, която седеше в чакалнята все още само по бански. — Сигурно има и друго решение. Умолявам ви.

— Добре — отстъпи полицайката, — можем да ви съдим днес, но трябва да платите петстотин долара предварителна гаранция.

Когато Сузи не вдигна телефона, не ми оставаше друго, освен да се обадя на Джаспър. Още поучения от Рене. Каква радост! И то пред Руби, която беше у тях. Ако извадех късмет, щяха да забравят да ми вземат колана и връзките на обувките и можех да се обеса, преди да пристигнат.

Докато чаках в облицованата с плочки килия със същата атмосфера като на обществена тоалетна, се запитах откога всичко тръгна на зло. Никой не ме беше предупредил, че да гледаш семейство е все едно да изкараш обучението на специалните части. А единствено исках да отгледам две щастливи деца и да обичам съпруга си, докато смъртта ни раздели. Ако се стремях към рисковани авантюри, където да съм на косъм от смъртта, щях да покорявам вулкани, да преследвам торнада или да скачам над каньона на Колорадо с мотоциклет.

Джаспър пристигна час по-късно, разрошен и объркан, напомняйки ми за деня, в който се втурна в болницата, когато ми изтекоха водите с Тали. Ненадейно попаднах в плен на отдавна забравени чувства. Навярно като ме види в опасност, ще се събуди от егоцентричния си сън?... Но щом погледнах съпруга си, за да преценя реакцията му, Джаспър ме изгледа, сякаш бях безвкусна салата от цвекло, която лекарят му е наредил да си поръча вместо бъкация от холестерол хамбургер, за който копнееше. От другата страна Локи

няколко пъти преглътна с усилие. Опитваше се да осигури по-скорошен съд за един млад плажен спасител, хванат в мелето. Вратните му мускули се стегнаха, когато хвърли кръвнишки поглед към Джаспър и Рене.

— Знаеш ли как те нарича Джаспър? — Рене си кривеше устата пресилено, като че правеше упражнения за лицето. — Мозайка, понеже вечно се разпадаш. — С едната си ръка водеше Руби. Дъщеря ми обърна лице към мен, а ъгълчетата на устата ѝ смаяно клюмнаха надолу.

— Какво, по дяволите, си въобразяваш, Луси? Да излагаш Наталия на подобна опасност? — укори ме Джаспър, докато завиваше рамената на Тали със спортното си яке. Говореше с дълбока загриженост като участник в риалити шоу, опитващ се да те убеди в журналистическите си способности.

— Не беше виновна мама... — започна Тали, но Рене я прекъсна.

— Годиците, в които едно дете формира личността си, дават възможност да му се внуши отговорност и чувство за дисциплина чрез личния пример. Що за пример даваш ти? — Добродетелите на Рене извираха чак от ушите ѝ.

Тогава чух гласа на Джак Маклакълън, богат като отлежало вино.

— Ако допускате, че Луси има нещо общо с онзи тип, категорично плувате само с един плавник. Видях всичко. И Тали не е плюла по никого. Оказаха се на погрешното място в неподходящото време.

Рене измери Локи с присвити очи, все едно че го обвиняваше, че най-канибалски е излапал децата си.

— Децата ще са по-добре, ако са при нас за постоянно, Лусинда.

— Как върви отборът ти? — попита Локи Джаспър. — Чух, че са загубили с шест на нула. Дори не са се разписали.

Джаспър трепна, явно улучен в слабото място, и обърна гръб на снажния австралиец.

— Рене и аз желаем единствено доброто на децата — обърна се съпругът ми към мен с успокоителния си глас, с който усмиряваше бесни кучета и пътни полицаи. Бе прегърнал Тали. Изглеждаше измръзнала, уплашена и съвсем объркана. Както и по-малката ѝ сестричка. Наложеше ли се да се проявя като добра майка защото все имах чувството, че пробвам водата и с двата крака?

Когато Джаспър ни закара у дома, като по целия път не спря да ме кори колко лоша майка съм, Джак Маклакълън чакаше на стъпалата на верандата и крачеше напред-назад като пантера в клетка.

— Този твой Себастиан — нахвърли ми се той веднага щом Тали и Руби влязоха. — Мислиш си, че знаеш всичко за него, но с това, което не ти е известно, може да се напише цяла енциклопедия.

— Накъде биеш? — попитах уморена.

— Шампион е по крадене на чужда вълна.

Етикетът на сърфистите повелява да не се плъзгаш по вълна, която вече друг е яхнал.

— Някои го наричат маневра — отговорих в защита на Себастиан.

— Миналата седмица открадна вълната на инвалид. Малкият мизерник е толкова подъл, че би му завидял и Луцифер. Не му вярвам. И ти недей.

— Странно, че той ми каза същото за теб, Джак, но доста поизискано.

— Сигурен съм, че го видях в тълпата. Зад теб. Беше с маска на животно, но го познах, когато плю по полицаия. Искам да зная какво търсеше там дребният плъх?

— Шило в торба не стои. Обича да се пързалия по тънък лед.

— Дано съм наблизко, когато се спуска, та негодникът пропадне и се удави.

— Думи на всеотдаен плажен спасител.

Локи ме стисна прекалено силно, а от усилието гръдните му мускули се разпериха като ветрило.

— Колежанчето е рядък вид. В часовете по зоология в лъскавото му училище не той е правил дисекция на жабите, а те — на него.

— Причиняваш ми болка.

— Е, от него повече ме боли. Не зная как да ти го кажа, та да ме послушаш. Когато са го обрязвали, са отрязали не каквото трябва.

— Прелестно. Време е австралийското правителство да прокара закон против мъжките фасони. За всички мъже, без значение религия или расова принадлежност — отвърнах многозначително. — И друг против безмозъчните бамбини. Точно твоето гадже посочи Тали. След

като излъга, че някакъв охранител ѝ е свалил сутиена. Само и само да се покаже по телевизията. Каква актриса. Най-модерният сутиен отива при... — Зачаках Джак Маклакълън да изругае по адрес на Шардоне... И чаках дълго. — Е?

В плен на прочутото си многословие Джак Маклакълън мълчеше.

Една от задачите ми на плажен спасител бе със знаци да предавам съобщения на другите спасители и на хората на плажа. Ето само един знак исках да покажа на едрия мъжага. Вдигнах среден пръст.

— Чудесен начин да си осигуриш бронзовия медал.

— Не го искам. Напускам клуба.

— Много се радвам. И с бухалка да ме биеш по главата, няма да те приема отново.

Докато наблюдавах как Локи се отдалечава, последните слънчеви лъчи потъваха зад хоризонта.

Част от мен знаеше, че Локи е прав, че връзката ми със Себастиан е една илюзия, креватна химера. Но другата част от мозъка ми се надсмиваше. Не беше мираж... Само така изглеждаше. И все пак дълбоко в себе си съзнавах, че съм част от една фантазия. Смъмрих сама себе си да вляза в пътя. Но в главата ми звучеше и друг глас: „Покажи ми една жена, здраво стъпила на земята, и аз ще ти покажа момиче, което не дава да му събуят гащите.“

НАВЛИЗАМ ВСЕ ПО-НАДЪЛБОКО

Една връзка е здравословна, когато се основава на истината... Ако умееш да се преструваш, че казваш истината, ще имаш много щастлив съюз. Да говориш със Себастиан беше все едно да се печеш на слънце. За жена със самоуважение, по-ниско и от миши задник, думите бяха като еликсир, дори и ако ласкателствата му да бяха неискрени.

— Да предположим, че никой от нас няма свидетелство за раждане и не можем да пресметнем разликата в годините ни? Вярвам, че любовта побеждава календарите и часовниците. Тя съществува за мига, в споделената въздишка или нежно докосване...

Единствено можех мълчаливо да кимна, понеже в същия момент той галеше вътрешната страна на бедрото ми.

— Нашата връзка е истинска, Лусинда. Между нас има естествена хармония, която не чувствам с жените на моята възраст. По-възрастната жена притежава едновременно интелектуална и сексуална зрялост — една истински възбуждаща комбинация. Ти си моята Мадона, Деми Мур и Шарън Стоун. — Фактът, че имаше навика да говори така, докато ме топлеше насладата от току-що свършилия любовен акт със сладко-кисел вкус като тютюн за лула, правеше думите му още по-убедителни.

Все едно бях героиня от онези европейски филми със субтитри. Този мъж ме любеше, сякаш бях изчезващ вид.

— Покажи ми жена, по-секси от Шарлот Рамплинг, Катрин Денъов, Хелън Мирън или Изабела Роселини. Момчетата на моята възраст са кльоцави, както физически, така и интелектуално. Докато ти имаш апетит за живот.

Подобни фрази наистина събуждаха апетита ми... към него.

— С теб се чувствам мъж. Момчетата, с които живея, си изкарват хляба, като купуват таратайки, поправят ги и наново ги продават. Единствената им цел в живота е да пестят и да си купят плазмен телевизор. Преувеличават броя на жените, с които са преспали. Но

нищо не те издига така в очите им като да се срещаш с истинска жена. — Себастиан ухаеше на кокосово масло, докато лежахме голи в кадифена леност. — Ммм, гърдите ти са нежни като сметана — говореше той и се гушеше в тях като същински ценител.

Нещастният брак е истински тормоз. Като грозно бельо. Не съзнавах, преди да срещна Себастиан, всъщност колко нещастна съм била. Когато купуваше японска храна за вкъщи, а после тичаше около мен с чинията, та да се преструваме, че сме в „Ио Суши“, се смеех толкова силно, че от очите ми изскачаха сълзи. Сълзи на щастие. Толкова често политах от радост, че ми трябваша летателни планове. „Всички на борда, готови за излитане от щастие. Насочете се към изход...“ — Я чакай! Че кой ще иска да слезе?

Себастиан дори обожаваше белезите от бременността по корема ми. Когато ги целуна за първи път, изпитах леко неудобство. Но тогава той каза точно каквото трябваше:

— Доказват, че си вряла и кипяла. Че си истинска. Щещ не щещ, остаряваш. Но порастването е по избор. — Това си казвах, докато в отговор плъзгах ръце по сатенената му, бронзова кожа и целувах замечтаните му, кадифени клепащи.

— Кога мога да се запозная с децата ти? — Себастиан ме тормозеше с този въпрос ежедневно. — Искам да играя по-голяма роля в живота ти.

— Знам ли... Дъщеря ми може да те дръпне настрани и да те попита какви са ти намеренията.

Ами моите? Обичах ли още Джаспър? Бях престанала да плача на нашата песен, когато я пускаха по радиото. Бях спряла да минавам с колата покрай апартамента му и да проверявам банковите му извлечения. Дори бях започнала да мисля, че в развода има нещо хубаво, защо иначе толкова хора ще се развеждат? Започнах да използвам моминското си име и да се подписвам като Луси Куърк. Започнах и да се питам дали това, което преди взимах за любов, не е било просто страх от самотата. Дали не живеях с Джаспър само защото не знаех как действат трите дистанционни на телевизора? Откакто ме напусна, ползвах едно, но се справях отлично. Никакво натискане на бутоните напосоки, та от рекламата на „Макс Фактор“ да се забивам на футболен мач в незнайно кътче на цивилизацията. И друго бе хубаво. Вече не трепвах, когато той вдигнеше телефона и кажеше „ало“. Нито

се налагаше да го лъжа колко струват купените от разпродажба обувки и да крия касовата бележка. За първи път в живота се хванах да мисля: „Какви са главните преимущества?... И как да позная, че ги има?“ Вече не смятах, че стагнация е име на животно. Нито че „растяща рецесия“ — друг термин за мъжкото оплешивяване. Когато Сузи ми намери работа, която действително ми допаднаше, ми светна, сякаш в ума ми блесна светкавица, че вече не ми бе нужен съпруг. Сузи беше намерила ниша в света на бизнеса — почистване на въшки. Месеци поред майките безуспешно миеха скалповете на децата си с химикали. Аз станах част от нейния противовъшков отряд, а Руби бе сръчната ми помощница. Обикалях от къща на къща, въоръжена с шишета с балсам, и с гребен в ръка отървавах от гадните насекоми отрочетата на обезсърчени, заети с друго богати родители. Срещу незначително допълнително заплащане стрижех малчуганите, водех ги на зъболекар или на тренировка по футбол, или правех покупките за седмицата. Накратко, пак играех роля на съпруга, но на надница.

Имах чувството, че види ли Джаспър, че съм си стъпила на краката, отново ще му се сторя привлекателна. И само колко фантазирах как ме моли за прошка, а аз безмилостно го отритвам. Беше баща на децата ми и му желяех доброто... след като пъхна орехчетата му в лешникотрошачката. Клетвата „в болест и здраве“ се бе изродила „в криза и ремисия“. За първи път, откакто Джаспър си отиде, в гърдите ми запърха надежда.

Тали също влезе в пътя. През целия януари и февруари използваше цялата си изобретателност, за да ме тормози. Първо стана член на Групата за подкрепа на затворниците. (Прочетох мемоарите от затвора на Нелсън Мандела и Оскар Уайлд.) После на Организацията за освобождение на Палестина. (Започнах да правя десерти с нахут и тахан.) След това на Приятелите на Цион. (Готвех пилешка супа с кнедли.) Когато превъплъщенията й престанаха да ме впечатляват, тя прегърна каузата на Шин Фейн^[1]. (Започнах да ям картофи, да се обличам в зелено и да говоря ирландски.) Накрая стана ревностна католичка. („Занимателен курс по теология“ бе хрисимата ми реакция.) Сузи бе съгласна, че момиче на нейните години се нуждае от разбиране и подкрепа или от шут в задника с остра обувка. Ако разбеснял се тийнейджър нахлуе в дома ви, съветът ми е: при никакви

обстоятелства не го доближавайте. Субектът е въоръжен и опасен. Освен това хапе. Бавно напуснете къщата и спете на открито.

Но точно когато започна да ми се ще да бях отглеждала орхидеи вместо деца, Тали престана да се чуди къде да си бодне обица или да събаря капитализма. Започна отново да яде месо и да се пръска с дезодорант. Спря да лепи „изъм“ на всяка дума. А когато една събота се вдигна от леглото преди пладне, едва не повиках пожарната, понеже се уплаших, че дюшекът ѝ е пламнал.

Всичко бе заради някакво ново и мистериозно гадже.

Беше двайсетгодишен студент в университета, но влиянието, което оказваше върху нея, бе така благотворно, че си затворих очите за възрастта му. Пък и тя вече бе почти на шестнайсет. Запознали се на някаква демонстрация. Не беше обичайният ѝ тип, но той откраднал сърцето ѝ, затова го наричаше Гаджето Крадец, или за по-кратко Г. К.

— Нямам търпение да се запозная с него, Тал — казах една вечер, докато пишех фактури за сресване с цел отървяване от гниди на кухненската маса. — Намислила съм в събота да си направим малко барбекю на плажа по случай рождения ти ден. Защо не го поканиш?

— Става. А ти какво ще направиш в замяна за мен? — попита тя и леко ме целуна по бузата. Толкова отдавна голямата ми дъщеря не бе проявявала нежност към мен, че останах като гръмната от радост. Бях емоционалният еквивалент на умиращ от глад, който проси къшей хляб. Толкова се вълнувах, че след всичките тези месеци се готви да сподели с мен частица от живота си, че бях готова на всичко.

— Е, ще са запознаеш с приятеля ми... Но само ако поканиш и татко.

Така рязко се дръпнах, все едно сутиенът ми се бе закачил за вратата на трамвая.

— В никакъв случай.

Но тогава Тали седна в скута ми и ме прегърна. Не беше правила така, откакто беше малка. Зарадвах се до болка.

— Добре, скъпа. Щом така искаш, татко ще дойде.

— Което означава, че трябва да поканиш на обяд и Рене, мамо. Като жест на добра воля.

Исках да попитам: „Защо да си даваме труд да я каним на обяд, като и без това после ще повърне?“, но вместо това отвърнах:

— Разбира се, Тал, щом това те радва. Имаш право. Време е всички да продължим напред. Аз също се срещам с друг, малко по-млад от мен... — Погледнах я и загубих кураж. — Той е на трийсет и пет.

— Чудесно, мамо. Сега мога да те съветвам и поучавам, докато ти окапят ушите.

Греех от удоволствие. Тогава Руби прекоси стаята като приливна вълна, помъкнала недоизядена ябълка, мокри хавлии, книги и плавници.

— Руби, познай! Татко ще дойде на рождения ми ден в събота.

Руби понамали скорост и, пискайки от възторг, се метна в скута на Тали, която още седеше в моя. Бедрата ми простенаха от общото им тегло, но заради обичта и към двете, не ми даде сърце да се оплача. Зарових лице в косата на Тали и вдишах аромата на лимон и слънце. Щях да поканя Джаспър и Пъклената кучка, защото според Тали беше „мил жест“. Друг жест бих направила за Рене, но за целта ми трябваше да наема точен стрелец.

Рожденият ден на Тали бе отличен случай да се събере семейството — ето защо съпругът ми щеше да доведе Рене, а аз обмислях да поканя сладкото си гадже...

И всички ще си доведем опитвачи.

Каквато бях лековерна, не съзнавах, че когато един тийнейджър започне да помага възрастни, без да го карат, да готви без чужда помощ и престане да виси пред хладилника и да се вайка, че „няма нищо за ядене“, е сигнал да викам полицията.

[1] Едно от крайно екстремистките крила на ИРА — Б.пр. ↑

ПАЗИ СЕ ОТ НЕЗНАЙНИ ОПАСНОСТИ

Майките имат тежки отговорности — да раждат, да кърмят, да четат приказки вечер, да помагат за домашните и да са любезни към любовниците на съпрузите си. Това си повтарях в деня на плажния пикник. Както и че ако родителите са във война, няма нужда да въвличат в нея и децата си.

„Ръководството по добро държание между приятели“ мълчи по деликатния въпрос как да реагираш, когато най-добрата ти приятелка ти съобщи, че ще се омъжва за съпруга ти. Може само да изпиташ желанието... да убиеш тази жена на място. Напомних си, че майките преливат от достойнство. Както плешивите — от коса.

Бях на крак от зори да се мъча с голи ръце да докарам оскубаните пилета да заемат поза, все едно са на гинеколог, та да мога да ги напълня с домати и борови ядки. За Рене остана да пристигне с пликче фъстъци и да започне да нарежда в мига, в който се трупяса до Руби върху постелката за пикник на тревата.

— Уф, колко мухи — заоплаква се тя, сляпа за тюркоазеното море и ухаещия на сол морски бриз. Изведнъж се вживя в гонител на насекоми и яростно размаха ръце.

— Раян намазва пеша на ризата си с ако, та мухите да се лепят там, вместо по лицето му — изкикоти се Руби.

— Каква страна! — потръпна Рене. — Наричат ръгбито футбол. Викат на вечерята следобеден чай. На любовта казват „свалка“. А най-изразителният разговор се състои от нечленоразделно сумтене. Наричат преживяванията, близки до смъртта, „весело надбягване“. Единствената им култура е да застилат магистралите си с черупки от скариди и да гледат овце и банани. По принуда ежедневно поглъщаш насекоми през носа. А децата мацат дрехите си с изпражнения, за да разсеят мухите. — Тази жена очевидно страдаше от културна краста. — О, Боже! Сега пък се случи на мен!

Тя отмахна топчицата ако от опосум, което се бе лепнало на маншета на белия ѝ, ленен панталон.

— Цяла Австралия е една голяма животинска тоалетна. Само панталонът ми да не беше от „Версаче“!

— Да облечеш панталони на „Версаче“ на пикник е като недвусмислено да съобщиш на всички, че печелиш здравата — отбелязах хладно.

— Мухи, змии и престъпници — до гуша ми дойде — обади се Рене и попи потта, проникваща през фон дьо тена й.

— Австралийците са английски заселници, които се радват на оптимизъм, щастие и слънчево време. Според мен истинската причина да се създаде империята, досега подценявана от историците, е неустойчивият копнеж за слънчев тен — отвърнах весело, с отчаяното желание да създам приветлива атмосфера за шестнайсетия рожден ден на Тали.

— От слънцето се хваща рак. Искам да кажа, кой с всичкия си би пожелал да живее тук? Гъмжи от меланом, лайна и каторжници.

— Знаеш ли, Рене? Престъпникът за мен е човек с инстинкти на хищник, който обаче не е имал достатъчно капитал да основе корпорация. Между другото, как се развива новата ти компания? Която основа със спестяванията ми за цял живот?

Тревожен облак закри лицето на Рене. Обичайната й зъбата усмивка помръкна. Засмука палеца си — лош навик дори и за единайсетгодишно момиченце. Ако Джаспър не се бе приближил, след като паркира бронирания си танк, иначе известен като четири по четири, на нечия ливада, с Рене щяхме да продължим да си разменяме словесни нападки.

— Здравей, Луси. Изглеждаш прекрасно — приветливо каза Джаспър и ме целуна небрежно по бузата. Гушна Руби в мечешката си прегръдка и на часа на буреносното й лице грейна слънце. После лениво полегна на постелката и подложи скръстените си ръце под тъмнокосата си глава. Жестът ми напомни как лежеше гол в общото ни легло, след като се бяхме любили, затова извърнах очи. Още успяваше да подмами хормоните ми. И то точно, когато си въобразявах, че съм излекувана. Въпросът беше какво да правя с любовта, която продължавах да чувствам към него. Къде да я напъхам? Във фризера? В банков трезор? Или в кофата за смет?

Рене оглеждаше с подозрение зелевата ми салата, като че бе неизбухнала бомба.

— Май трябваше да си доведе опитвач. — Тя започна да я души, после заръчка салатата от домати с булгур и сухия таратор.

Джаспър колебливо се втренчи в купа с картофена салата.

— Струва ми се, че е най-добре да не рискуваш успеха на обяда си, като сервираш каквато и да е храна — изсмя се той. — Луси използва димната аларма вместо таймер, нали, скъпа?

От опита му да разведри атмосферата ме сви стомахът, сякаш отново ласкаво се шегуваше. Накъде биеше? В ума ми се въртяха възможни и неправдоподобни тълкования, но заради дъщерите си успях да продължа да се усмихвам. Усмихвах се, докато венците ми пресъхнаха.

Джаспър откъсна едно пилешко бутче и го задъвка.

— Е, да не допускаме заплахата от отравяне със салмонела да ни разваля прекарването — пошегува се той.

Прищя ми се да бях натъпкала пилетата с пластичен експлозив. Докато наливах на Рене шампанско (вместо отрова) в пластмасова чаша, Джаспър се надигна на лакът.

— Чакам с нетърпение да се запозная с удивителния нов приятел на Тали. Той има ли си име?

— Тя го нарича Г. К. Нейното Гадже Крадец.

— Сигурна ли си, че е момче? — намеси се в разговора Рене иззад огромните си слънчеви очила „Шанел“, докато мажеше с масло печена филийка за Джаспър.

— Рене е убедена, че Тали е... — Джаспър запуши ушите на Руби и произнесе думата само с устни — лесбийка... — Махна длани от ушите на малката ми дъщеря и я погали по главата. — Спомни си политически правилните лозунги против мъжете и протестите в защита на природата...

— И никак не се гримира! — сви рамене Рене.

— Като познавам Тали, той или... — Джаспър пак прошепна думата — тя ще се окаже безработен фермер, отглеждащ соя, или неразбран талибан екстремист. — После доволно задъвка филийката, която му приготви Рене.

— Доколкото разбирам Тали е абдикирала от трона на Злата принцеса. Напоследък е значително по-разумна и съсредоточена — възпротивих се на грубата забележка на Джаспър. — Дори отново говори за университета. Камък ми падна от сърцето.

— И на мен — прекъсна ме Джаспър. — Момче е.

Обърнах се с топла и гостоприемна усмивка на лице. Но гледката пред очите ми бе толкова нереална, че ме лиши от дар слово. Седях и не можех да помръдна. Умът ми отказваше да приеме видяното с очите. Зяпнах и се вкопчих в покривката, за да не се тътна от сгъваемото столче. Мигът се запечата като ужасяваща снимка — Тали, любимата ми дъщеря, чиято бяла кожа през лятото бе станала с цвета на светла мед, разтеглила в усмивка сочните си устни... небрежно прегърнала през кръста... моя любим. Себастиан панически се втренчи в мен, като ученик, когото са хванали да пуши.

— Мамо — Тали грейнала се обърна към мен, — това е Себастиан. Себастиан, представям ти мама и татко, Джаспър и Луси. И леля Рене. И сестричката ми Руби.

Изведнъж езикът ми толкова надебеля, че не можех да го преобърна. Когато думите излязоха от устата ми, все едно бяха на друг.

— Здравейте, приятно ми е да се запознаем.

Сърцето ми блъскаше като барабанист на хеви метъл. Ударите му разтресоха цялото ми тяло. Ако бях ядрен реактор, щях да експлодирам. Заозъртах се като обезумяла дали и друг не е забелязал смайването ми, но изглежда никой не съзнаваше какъв катаклизъм се разразява току пред тях. Очите ми се стрелнаха към Рене, но за мое изумление тя с нищо не показва, че го познава. Себастиан се бе подстригал след крикета и носеше къси шорти и бейзболен каскет, а не сако и вратовръзка. Ако запазех самообладание, навярно щяхме да си разменяме любезности и щеше да похвали приготвения от мен хайвер.

Себастиан се ръкува с всички, с изключение на мен. Дръпнах се от него, сякаш бе контакт с електрически ток.

— Себастиан, ще ми помогнеш ли да запаля барбекюто? — попитах го колкото се може по-равнодушно, въпреки че гърлото ми гореше от злочестина.

— Разбира се. — Усмивката му блестеше също като борда му за сърф.

До жълтото тухлено барбекю — на разположение безплатно за всеки, който иска да си направи пикник, — се престорих, че нагласям копчетата за газта, докато го гледах вцепенена.

— Като спомена, че искаш да покажеш повече интерес към семейството ми, не знаех, че означава да излизаш с дъщеря ми! —

Гласът ми скърцаше като заяло чекмедже.

— Никога не сме си обещавали да нямаме други. Откъде да зная, че Наталия ти е дъщеря?

— Само не се издавай, за Бога. Рене май не се сети кой си. Не се познаваме, разбра ли?... Излъгал си Тали, че си на двајсет! — процедих през зъби и стиснах устни. — А аз си въобразявах, че не харесваш по-млади жени. — Преди да успее да отговори, Тали цъфна до него, хвана го за ръката и съвсем собственически отметна косата от очите му. Успях да докарам усмивка на умопобъркан, претърпял лоботомия.

През следващия мъчителен час в игри на гоненица и фризби, каране на сърф и изследване на крайбрежните езерца не преставах да се усмихвам, все едно чаках някакъв невидим фотограф. Стараех се да се преструвам на безгрижна и спокойна, но е трудно да си безгрижна и спокойна, когато главата ти се върти на всички посоки като на увиснала на куката риба, за да уловиш изражението на всекиго.

Най-после Себастијан промърмори, че се налага да си тръгне рано. Тъкмо се бе отскубнал от любовната прегръдка на Тали, когато пристигна Сузи. Току-що бе свършила работа и ухилена мъкнеше кошници с храна. В цялата залисия бях забравила, че ще идва. Опитах се да срещна погледа ѝ, но тя задълбочено разопаковаше скариди и миди и бърбореше за клиентите си, как паркирала и каква била прогнозата за времето.

— Брей. — Сузи се тръшна на постелката и се взря в чудатата компания, състояща се от съпруга ми, метресата му, плюс младия ми любовник. — Каква щастлива семейна сбирка — изкоментира шеговито тя. — Една клиентка днес ми прочете статия за по-възрастни жени, които излизат с по-млади мъже. Наричат ги градски пуми. Доста красноречиво, а? — ентузиазизирано провлече тя.

— Удивително — съгласи се отегчено Рене.

Умолявайки я телепатически да млъкне, се опитах да сменя темата.

— Не искам ненужно да тревожа присъстващите деца, но мислите ли, че глобалното затопляне ще сложи край на света, такъв, какъвто го познаваме?

— Защо само ти и Рене трябва да имате любовници — задълбочаваше гафа Сузи, без да обръща внимание на подхвърлената

тема. — И да се церите с мъжката потентност! Я колко е хубаво веднъж да видя Луси щастлива.

Ужасът се мъчеше да се настани на лицето ми. Почувствах как в лявото ми слепоочие се заражда мигрена.

— Заповядай нещо за пиене. — С треперещи ръце ѝ налях чаша шампанско и докато я тиках в ръцете на Сузи, полуобърнала гръб към останалите, само с устни изрекох:

— Млъкни.

— Не, няма да млъкна. Гордея се с теб. Искам да кажа, че по-млад мъж с по-възрастна жена е нещо съвсем естествено. Той може да ни се наслади, когато сме в сексуалния си апогей. — Тя разкърши снага, за да придаде тежест на думите си. — А ние сме достатъчно зрели, за да изпитаме удоволствие от наивния му чар. Всъщност около осемдесет процента от жените сега са против брака. Кому е нужно да купува цялото прасе, та да си направи наденичка? — засмя се тя и щипна Себастиан по задника.

— Сузи! Достатъчно — замолих се аз.

— Щом Джаспър парадиря с любовницата си, защо ти да не показваш своя? — настоя Сузи. Вперих очи право пред себе си, все едно че шофирам през оживено движение в дъждовна и коварна нощ.

— Я чакай — обади се Рене. — Да не би да твърдиш, че Себастиан и Луси се познават?

— Ти май страдаш от склероза акутис. Откога с Луси сте любовници, Себастиан? От месец? Луд си по нея, нали, опосумче?

Здравата стресната, Тали кривна глава, като птичка, предусетила опасност.

— Познавате ли се? — попита ме тя, опулила очи.

Погледнах дъщеря си, без да мога да обеля и дума.

Изглеждаше тъжна и деликатна на жълтата светлина, без да броим чудовищно изпомацаните ѝ с грим очи и джинсите с ниска талия, едва крепящи се на хълбоците ѝ. Едно знаех със сигурност: семейство, отишло на пикник заедно получава киселини в стомаха, язва и тежко хранително отравяне.

— О, Тали... откъде да зная.

Една муха пропълзя по ръкава на Себастиан. Той бе прекалено втрещен, за да я размаже и тя потърка предните си крачка върху лакътя му.

— Чакай! — гласът на Рене бе като жужене на оса в буркан. — Струва ми се, че те познах. Ти си онзи донжуан от крикета.

— Грешите. Всички — възрази Тали, а гласът ѝ потрепери от силните чувства. — Мама излиза с един мъж към четирийсетте. Сама ми го каза вчера. — Дъщеря ми се обърна към мен с посивяло лице. — Нали, мамо?

— А ти ме увери, че се срещаш с двайсетгодишен — отговорих механично. — Себастиан не е студент. Той е на двайсет и пет.

Стояхме, загубили ума и дума, като истинска жива картина. Когато се обърнах към Себастиан, той вече бе подпалил моторетката. Едва дочух тих, болезнен стон и осъзнах разсеяно, че това безплотно, мъчително стенание е всъщност моят глас.

— Дайте на жената орден за майчинство. — Тонът на Рене преливаше от сарказъм. — Не разреши на Руби да стане модел и да влезе в света на модата. Показа висока нравственост. Но тя не те спря да спиш с приятеля на другата си дъщеря. Съвсем по рецептите на Фройд.

— Нямах представа, че Тали излиза именно със Себастиан. Като зашеметена съм — запелтечих аз. — Тали, миличка, ужасно съжалявам. Ужасно съжалявам. Знаеш, че никога, ама никога не бих те наранила.

Лицето на по-голямата ми дъщеря стана белезникаво като обезмаслено мляко. Презрамката на тънкото ѝ памучно потниче се свлече и разкри крехкото ѝ рамо.

— Това за сетен път доказва колко лошо влияеш на момичетата, Лусинда — обади се Рене с язвително задоволство.

— Нали не допусках, че съм го направила нарочно? И изобщо недей да ме съдиш. Какво разбираш от гледане на деца? Най-голямото бреме, което някога си понесла, е чанта от „Хермес“.

— Още утре ще се обадя в агенцията за модели, за да те запиша, Руби — заяви Рене. — Работата като модел ще ти осигури прекрасен живот. Хубаво, че не се подчинихме на абсурдните ти нареждания, Луси, защото Руби спечели Младежкия конкурс за красота на плажа Бон дай.

— Какво? Включила си я зад гърба ми? Искаш да живееш чрез дъщеря ми. Децата не са избор на начина на живот, Рене.

— Обичам Руби и Тали. Всеки го вижда. Нали, Руби?

Лицето на Руби пламна от смущение. Тя засмука палец. Изглежда нощното напикаване нямаше да отшуми в обозримото бъдеще.

— Да ги обичаш? — просъсках на Рене. — Обичта не се тиква в ръцете на дейки и гувернантки. Кое то точно ще направиш. За тебе Руби е като добавка, която те кара да изглеждаш по-човечна.

— Човечно ли е да чукаш гаджето на дъщеря си? — не ми остана длъжна Рене. — Направо е чудовищно.

При сценария на един развод, ако се нахвърлиш към любовницата на съпруга си с ножа за хляб е безпогрешен знак, че събитията не се развиват кротко и спокойно. Извадих късмет, че Сузи достатъчно бързо го изби от ръката ми, преди наистина да литне във въздуха. Рене се бе вкопчила в косата ми и ме скубеше безпощадно, но преди да успеете да кажете „женски бой“, аз сграбчих черните й пирги и дръпнах с все сила. Счепкахме се като елени с рогата си и двете цвилехме от болка. Руби избухна в плач:

— Мамо, мамо!

Сузи удари Рене по главата с една франзела, а Джаспър я издърпа ръцете ми.

— Спрете този безумен цирк! — викна той. — Как можа, Лусинда? — Нахвърли се върху мен, както си стоях, разчорлена и запъхтяна. — С мъж на половината ти години. Не се ли замисли как ще се отрази на Тали?

Тали! Заболя ме за нея. Обърнах се да потърся скъпата си дъщеря и сърцето ми щеше да изхвъркне.

— Чакай. Къде е Тали? Тали?

Заозъртах се като луда и прерових с очи няколкото групички на плажа, всичките зяпнали към нас. И защо не? Ненадейно животът ми се сведе до банален сапунен сериал. Беше далеч под ранга на Опра.

— Тал? — извиках. — Тали?

После по-силно, като използвах дланите си като микрофон.

— Талиииии!

Напрягах очи, докато не засмъдяха. Набрах мобилния й номер. Нищо. Позвъних на Себастиан. Гласова поща. Беше денем, тя бе умна и независима, но в дъното на душата ми се таеше предчувствие за опасност.

— Разпръснете се — наредих на разстроената ни групичка.

— Не може да е отишла далеч — успокояваше ме Сузи. — Ще ида с колата до Южна Кронула да проверя в търговския център. Ти карай покрай залива Ганамата.

Руби ревеше, та се късаше — хълцаше неудържимо, преглъщаше и кашляше.

— Джаспър, събери нещата от пикника и закарай Руби къщи. Аз ще потърся Тали — зная любимите ѝ места. Обади ми се, ако се появи. Имаш още ключове, нали?

През следващите два часа обиколих всички предпочитани от Тали места — плажове, къщи на приятели, кафенета, дори апартамента на Себастиан. Вече ми се повдигаше, когато се покатерих върху купчината стари бордове за сърф и пазарски колички в долния край на постройката и се помъчих да надникна в спалнята. Но и там нямаше никого. На третия час получих обонятелна халюцинация: топлия и ароматен мирис на кожата на дъщеря ми. Как копнеех да я притисна до себе си. На четвъртия час позвъних в полицията. Попитаха за възрастта на Тали. Когато отвърнах, че е на шестнайсет, се поинтересуваха има ли „специални нужди“. Когато отговорих отрицателно, полицаят ме уведоми, че тийнейджърите постоянно бягали. Било семеен проблем. Нямало да я считат за изчезнала, преди да изминат двайсет и четири часа.

— Елате утре и донесете снимка.

Двайсет и четири часа? Все едно ми беше казал двайсет и четири години.

Затова продължих да търся. Докато звънях като обезумяла на Мъжагата, Зъба, Паяка, Къркача и Байрън... чувствах, че около мен се скупчва мрачната съдба като зараждаща се буря над морето. Като по даден знак започна да вали. Изневиделица се изви морска буря. Денят чезнеше зад прозореца на колата ми, от нея ни вест, ни кост, а тишината се сгъстяваше като пресечено мляко. Излязох от колата и претърсих ресторантите и магазините по брега на океана. Няколко котки се спотайваха в сенките, после танцуваха сложен менует около краката ми. Вятърът духаше на пориви из пресечките, брулеше върхарите на дърветата и виеше иззад ъглите. Светкавица разцепи небето. От моята Тали ни следа. Скъпата ми дъщеря бе изчезнала. И то по моя вина.

СИГНАЛ ЗА СПЕШНА ЕВАКУАЦИЯ

Накъде бе тръгнала? Нечовешкият поток от коли профучаваше покрай мен, равнодушен към нещастieto ми. Южнякът беше в стихията си. Дъждът ме шибаше по лицето. На мътната светлина на уличната лампа отново и отново набирах номера на Тали. Никакъв отговор. Тишината падна като гилотина. Токовете на сандалите ми чаткаха по голите павета и отекваха из пустите улички.

Има категорични предупредителни сигнали, че вашата дъщеря ви мрази: 1) Мълчи нацупена. 2) Заклучва вратата на спалнята си. 3) Изчезва от къщи, без да остави адрес, на който да ѝ изпращате кореспонденцията.

Къде беше детенцето ми? Ами ако е отишла да плува? Или пиеше шампанско? Сетих се за сериозните предупреждения на Локи за комбинацията от двете. „Плувците, пили алкохол, обикновено повръщат, вдишват повърнатото и се удавят.“

Вчера четох в новините от Министерството на външните работи на Англия, че само миналата година в Австралия са загинали петдесет и девет британци, което правеше страната втората по опасност туристическа дестинация след Афганистан. От убити от маниаци стопаджии и флотилии от медузи, причинили алергичен шок, до нападения на крокодили и ухапвания от отровни змии... в Австралия можеше да умреш по повече начини, отколкото където и да е другаде по света.

Телефонът ми звънна. В бързината си да отговоря си счупих един нокът. Беше Джаспър. Съобщи ми, че отива да претърси центъра около гарата и Кинг Крос, в случай че е решила да напусне града. Рене щеше да чака вкъщи с Руби.

— Добре — промълвих. Нервите ми бяха опънати до скъсване.

Вятърът ме пронизваше, докато вървах по булеварда и отчаяно надничах през витрините на кафенетата. С всяка стъпка се сещах за всичко, което не бях казала на скъпата си дъщеря. Например никога да не се храни на място, носещо името „Сядай и плюскай“, като се вирах

в мрачните дебри на кулинарния коптор. Или да не вечеря във въртящо се или плаващо заведение. Да си избира маса близо до сервитьора. Но с кого щеше да вечеря? Измъчваше ме всичката жизненоважна информация за света, която щеше да ѝ е нужна, а аз не ѝ я бях дала. Като че мъжът лази в краката ти само за да погледне под полата ти. И ако успее, тя трябва да го ръгне в тестисите с електрошок. Замислих се, бях ли я предупредила да не излиза с мъж, който се реши настрани, за да скрие плешивото си теме? И да не се доверява на онзи, който казва „имай ми доверие“. Знаеше ли тя, че презервативите не осигуряваха безопасност на сто процента? „Например, Тали, баща ти беше с презерватив, когато падна от леглото и си навехна глезена...“ Не бях ѝ казала и че хората използват хумора като защитен механизъм, за да прикрият ужаса си.

Отново бях стигнала до главната улица. Краката ми се движеха в ритъм с майчинската ми мантра. „Не тичай с ножици в ръка. Проверявай дали консервите със съомга не са нацърбени, от такива се хваща ботулизъм.“ Велики Боже, че тя изобщо знаеше ли какво е ботулизъм? „Като взимаш душ, издърпвай перденцето вътре във ваната, за да не мокриш пода. Никога не използвай електрически уреди близо до вода.“ Натиснах бутона за смяна на светофара. „И бъди решителна. По средата на пътя има само премазани животни.“ Бутнах вратата на кръчмата от другата страна на улицата и огледах безразличната към страданието ми тълпа. Несъмнено мястото гъмжеше от сексманиаци, вършещи общественополезната си дейност да съветват избягали тийнейджърки. Влязох в полумрака, като продължавах да говоря на дъщеря си. „Не се омъжвай за бъдещето си. Сама го изкови.“ Последното бях научила по трудния начин. „Нито се жени за пари, Тали. Нека сватбеният ти обет бъде да обичаш съпруга си, да го уважаваш, но и да ти отговорят със същото. Носи панталоните си, мила дъще, в края на краищата ти ги переш и ги гладиш.“ Исках да я предупредя, че бракът не е отговорът. Той е само началото на хиляди въпроси, като: какво толкова видях в този мухльо?

Вече плачех. Хълцах колкото ми глас държи. Стомахът ми се преобърна, щом се замислих, че през изминалата година като майка бях пълен провал. Обсебена от собствените си рани и драми, не се доверих на майчинските си инстинкти. Предадох дъщеря си. Безценното си съкровище.

При опасност на брега сигналът за спешна евакуация е да вдигнеш над главата си карирания в червено и бяло флаг, изпънала вертикално ръце. Радиосигналът е „спасете ме, спасете ме, спасете ме“. Повече от всичко се нуждаех от помощ, понеже бях в сериозна опасност от удавяне.

Блъснах вратата на клуба по сърф, подгизнала до кости и с подивели очи. Локи седеше на бюрото си сред кръг от светлина, заобиколен от пълзящи сенки. Вдигна враждебно очи и размаха заплашително химикалката си, все едно беше кинжал. Но когато видя изтерзаното ми лице, разтревожен скочи на крака.

— Изгубих Тали — извиках с истеричен от паника глас.

Набързо му разказах какво се случи, включително и унижителната подробност, че майка и дъщеря делят едно гадже.

— Имаш ли снимка на Тали?

Извадих една от портфейла си и той я сканира на компютъра си. После Локи набра телефона на влиятелен член на клуба. Така задейства верижна реакция, въпросният член позвъни на други, а те — на трети. Снимката им бе разпратена по електронната поща. Скоро групи из цялата околност щяха да търсят дъщеря ми. Вече се тресях неудържимо, треперех от страх, а не от студ. Локи ми тикна в ръцете сухи дрехи и хавлия, както и горещ и сладък чай — като последния път, когато ме спаси.

Щом се преоблякох и се поуспокоих, той ме хвана за раменете и ми заговори бавно и ясно. Гласът му бе рязък, напомняше ми на военен офицер, който съобщава на нечия съпруга, че мъжът ѝ е загинал, докато е изпълнявал дълга си.

— От седмици душа около онова гадно англичанче. Стори ми се чудно, че си живее толкова добре без видими доходи. Тръгнах по хотелите, за които разни отрепки ми съобщиха, че е работел. Излезе, че Себастиан си сменя самоличностите като змия кожата си и ги изоставя сбръчкани и сухи, както хората, които е измамил. Днес отворих документа как е платил таксата си за бронзовия медал. Оказа се, че с чек, издаден от компания с име „Начин на живот“. Говори ли ти нещо?

— Не.

— Мой приятел адвокат надникна в нея. Салони за фитнес и красота с основен акционер Рене Крейвън.

— Какво? — Чудовищността на думите му ме накара отново да седна. — Не може да бъде! Рене дори не го познава. Искам да кажа, че днес отначало даже не се сети кой е... Тя... Той...

Стомахът ми се преобърна, а сърцето ми заби още по-силно. Кръвта така бързо потече, че почти усещах как се трие във вените ми.

— Като адвокат вярвам в почтеността на съдебната система, дори и да се налага да подкупваме и мамим по пътя към победата — продължи Локи. — Моя приятелка работи в местната банка. Помолих я да извърши някои не твърде законни проверки от мое име. Излезе, че госпожа Крейвън е превеждала пари в сметката на Себастиан на различни интервали през изминалите три месеца. Май Рене и Себастиан са ортаци.

— Руби! — ахнах. — Руби е сега с нея. В къщата ми. Сама. — Ако ми беше останал гръбнак, по него щяха да плъзнат тръпки. Но, разбира се, нямах. Бях се превърнала в мекотело.

Ето още нещо, на което трябваше да науча Тали. Каква е разликата между плъх и младо гадже. Единият е космат и мързелив, гризе отпадъци и разнася болести, а другият е напаст.

Локи ме грабна за ръката и двамата хукнахме към вратата.

НУЖНА Е ПОМОЩ

Къщата ми тънеше в мрак. На масата ме чакаше бележка от Рене. Съобщаваше ми, че е взела такси до тях, за да може Руби да гледа филми и да си играе с гримовите си, за да не мисли постоянно за „бедната си, травмизирана сестра“.

Показах бележката на Локи. Беше почти десет вечерта. Позвъних в апартамента на Джаспър. Никакъв отговор. Обезумяла набрах мобилния му. Беше изключен. Но не трябваше ли да търси Тали? Споделих безпокойството си с Локи.

— В момента стотици хора я търсят из цял Сидни. Според мен трябва да се тревожим за Руби. Рене крои нещо — заключи Локи.

До града се стига за четирийсет минути, но ако си се втурнала да търсиш изчезналите си дъщери, ти изглеждат три години и половина. Стори ми се толкова дълго, че се изненадах, че не наблюдавам смяната на сезоните от прозореца на колата. Да загубиш едното си дете можеше да се сметне за лош късмет, но и двете — говореше за немарливост. Що за майка бях? Дъщерите ми скоро щяха да пишат продължението на „Скъпа мамо^[1]“.

В края на Унула Роуд изскочих от колата, без да затварям вратата след себе си, и забих пръст в звънеца така силно, че събудих съседката.

— Тръгнаха към летището — ме осведоми някаква жена по копринена пижама и перли и с джин с тоник в ръка. — Още преди часове. Предполагам, заминаха за Лондон, късметлиите. Ходим на „Уимбълдън“ всяка година, нали разбирате.

Лондон. Звучеше мрачно и безвъзвратно, все едно се затвори оловна врата.

— Кой? Кой са заминали за Лондон?

— Джаспър, Рене и малкото момиченце. Толкова е хубава. Нищо чудно, че спечели Младежкия конкурс за красота. И каква награда! Ангажимент като модел в Лондон!

Притисна ме предчувствие, тежко като зимно палто. В цялата бъркотия забравих, че Рене се изпусна, че Руби е спечелила някакъв

конкурс. Омразата ми към нея бе преминала всякакви граници. Нещо се пречупи в мен и от черните дълбини на душата ми се надигна желанието да убия Рене Крейвън.

— Влизай — нареди ми Локи и врътна ключа в стартера. Подкара, изправяйки колата на две гуми на бордюра, и насмалко да докара инфаркт на някакъв богат banker, като мина на една боя разстояние.

Докато се отдалечавахме от пристанището по посока на летището, случилото се се сгромоляса с такава сила върху ми, че очаквах възглавницата пред мен да се надуне, за да омекоти удара. Докато се движехме към многолентовата магистрала, градските постройки хвърляха дългите си, подобни на мрежа сенки върху нас. Рене и Джаспър ме бяха измамили и сега бях в капан.

Позвъних в полицията и се разпищях, че са отвлекли детето ми. Обясних, че съпругът, който ме е напуснал, е отвел единайсетгодишната ми дъщеря извън страната без мое знание и разрешение. След като полицайката провери фактите, ми разясни с всичкото спокойствие, на което бе способна, че не става дума за отвличане, защото Джаспър е неин баща, у него е паспортът ѝ и Англия е постоянното ѝ местоживееие. Въпросът трябвало да се разреши в семейството. Гледах невярващо телефона, смразена до мозъка на костите си. Започнах да преосмислям отношението си към закона за оръжията.

Щом стигнахме летището, Локи спря колата така рязко, че се разхвърча чакъл. Изоставихме колата на непозволено място върху бордюра и хукнахме вътре. Бюрата за регистрация бяха затворени. Сграбчих някакъв служител за ръката и изломотих:

— Лондон. Последният самолет за Лондон. Излетя ли вече?

Той погледна отегчено таблото за заминаващи.

— Да. През Мелбърн — отговори, преди да продължи пътя си, без да съзнава какви плаващи пясъци е отворил под краката ми. Обзе ме леден пристъп на отчаяние и коленете ми поддадоха, сякаш бяха от гума. В гърдите ми се надигна стон.

— Но защо, Джак?

Локи, напук на неудобството си да дава воля на чувствата си, прегърна с решителната си ръка треперещите ми рамене.

— Луси, ако някой твърди, че е превъзмогнал материалните си желаниа, да знаеш, че е евфемизъм на развод. Джаспър иска да напуснеш живота му. Но иска и попечителство над парите ти. И за целта използва Руби.

— Как? — можех да изговарям само едносрични думи.

— Когато отидеш в съда, който преди всичко е една голяма сграда, където съдиите дремят между игрите на голф, у когото е детето, получава къщата. А който получи къщата, прибира и сухото. Въпреки че вече не го наричат къща, а жилище... Твоето „жилище“ е мястото, което си наричала дом, преди да ти го вземе адвокатът. Английският развод облагодетелства съпругата, но подозирам, че са ти спретнали сериозно дело. Тали е на шестнайсет и е достатъчно голяма, за да живее сама, затова е вън от картинката. Ключът е Руби.

— Плюс, че могат да изкарат пари от нея, като работи като модел — добавих унило аз. — Но какво общо има Себастиан с целия им план?

— Да открием, какво ще кажеш?

Локи отново задейства веригата си и отново приятелите му плажни спасители обърнаха Сидни с хастара навън в търсене на шевролета на Себастиан. Откриха го на паркинга на хотела при летището и петдесет минути по-късно самият той ни чакаше при залива Бураниър, където Локи завърза лодката си. Когато стигнахме до усамотения кей, четирима от приятелите на Локи ни чакаха. Бяха невъзмутими и в същото време заплашителни. Независимо от факта, че имаха вид на мускулести здравеняци, дъвчеци сурови пържоли, които поливаха с кръвта на своите победени врагове, Себастиан седеше между тях, самонадеяно прехвърлил крак връз крак, като че няма грижи на света. Когато ме видя, в лъжливите му очи проблесна страх.

— Значи всичко, което ми наговори, е било лъжа? — попитах бързо аз.

Себастиан сви безразлично рамене.

— Слушай, тортичке, още когато се запознахме, те предупредих, че всичко, което казвам, е безотговорна лъжа. А деветдесет процента от лъжите измислях в движение.

За първи път забелязах, че Себастиан се усмихваше широко и рутинно като професионалист — само с устните, без да участват очите. Заедно правихме секс, но само аз бях прекарана.

— За какво ти плащаше Рене? — настойчиво попитах. — Какво трябваше да вършиш?

— Ако ти отговоря на този въпрос, ще се наложи да те убия — отвърна той в стил Джеймс Бонд.

— А не отговориш ли, скоро ще пееш в Хора на виенските момчета. — Мускулите на Локи изпъкваха като грейпфрути, когато фрасна Себастиан в стомаха, където нямаше да си личи. — Развърза ли ти се езика, момченце?

— Каква радост, че потвърждаваш теорията на Дарвин — изхриптя Себастиан. — Наистина сме произлезли от маймуните.

— Лекенце дребно, знаеш ли какво? — дрезгаво се изсмя Локи. — Момчета, струва ми се, че негова светлост и аз трябва да си поговорим по-задушечно. — Локи се метна на лодката си и запали двигателя.

— Извънредно примамливо предложение, но се боя, че няма да ми е възможно да приема любезната ви покана, поради несъгласие с ежедневния ми навик да си полягам по това време. — Себастиан направи опит да се отскубне и да се освободи, но го сграбчиха и безцеремонно го хвърлиха в лодката. Той се престори, че му е безразлично и се просна върху някакви конопени торби като турски султан, очакващ баядерка.

Локи насочи лодката към открито море. Усещах вълните под кила и скоро чух крясъците на морските птици. Седях до Локи. Познатият аромат от коженото му яке се смесваше с миризмата на нефта и напоени с масло джинси. Щом навлязохме в открито море, Локи угаси двигателя и лодката тихо легна на дрейф.

— Знаеш ли къде се намираме? — попита той Себастиан, докато изсипваше във водата ведро с рибешки глави и черва. — Зад прегражденията за акули.

Като по сигнал приятелите на Локи хванаха Себастиан за краката и го повесиха над плаващите на повърхността кървави вътрешности. Насреща ми блеснаха болезнено зелените светлини на уредите за управление. Наложих си да си напомня, че Себастиан е баракуда — сребриста и копринена отвън, но в душата си — безжалостен хищник. И именно Тали бе стискал в зъбатата си паст. За сетен път набрах номера й. Нищо. Сузи също още нямаше новини. Прободе ме черна

омраза към този измамник и почувствах, че твърдо ще посрещна каквото предстои.

— Какво се казва, когато някое англичанче с нос като карамел попадне в устата на акула чак до кръста?... Повикайте някоя по-голяма. — Локи кимна и момчетата топнаха главата на Себастиан в морето. Когато го издърпаха, кашляше и плюеше вода. Още два пъти и от великия герой нямаше и следа.

— Добре! Добре! — задъхваше се той, още надолу с главата. — Запознах се с Рене Крейвън в нашия фитнес в Южен Лондон. Посближихме се за кратко. Когато се срещнахме в Сидни, тя ми предложи пари, за да спя с жената на гаджето ѝ.

Локи кимна на приятелите си да измъкнат Себастиан обратно на борда. Пъстрите му очи вече не напомняха на топъл кварц, а на студен и корав мрамор.

— Но защо?

— За да изглеждаш неблагонадеждна и негодна в очите на закона. Когато започне делото за попечителство.

— Делото за попечителство ли? — Припомних си как се изсмях над вялите искания на Джаспър за настойничество над децата. Но казаното се заби в мозъка ми като леден шиш.

— Рене ме увери, че ще бъде далеч по-грижовна майка от теб.

Изведнъж ми се пригади. Омръзнеше ли на Рене да отбира граха от ризи-бизито, да почиства акото на поредния домашен любимец и да намира изгубени ръкавици (всичко това максимум за двайсет минути), щеше да осъзнае, че майчинството не ѝ е по сърце. Руби щеше да стане като онези нежелани кученца, които подаряват по Коледа. Щяха да я изхвърлят в някоя тъмна пресечка. Или да я пратят в пансион. Кое то беше почти същото.

Когато за първи път срещнах Рене, неохотно ѝ се възхитих. Беше обсебена от себе си и болезнено амбициозна, но беше забавно да се веселиш с нея. Озарена от нейния блясък, се чувствах по-забележима, по-силна и по-значима. Позволяваше си прищевки, но понасяше и наказанията заради биволската си кожа (несъмнено поддържана от „Луи Вюитон“ с куфарче за документи в същия цвят). Външно Рене бе така убедително сдържана и самоуверена, че околните го взимаха за здрав разум. Дори и аз. Краката ми здравата се разтрепериха, а стомахът ми се разбунтува, но не от клатенето на лодката.

— Противно копеле. — Локи удари Себастиан отново в стомаха, за всеки случай.

— По дяволите, какъв е този шум? — обади се Себастиан, мъчейки се да се скрие зад маската на високомерие. — Няма страшно. Май ми се разпра далакът.

— Слушай, дребен. Бъдещото ти здраве в момента е най-малката ти грижа. — Локи му нанесе кроше по брадичката.

— Благодаря, сър, може ли още едно? — попита Себастиан подигравателно, все едно го биеше училищният наставник. Но Локи отпусна юмрук и забрави всякакви преструвки. — Мътните да го вземат, за кого се мислиш? — възкликна бившият ми любовник. — За проклетия Винсънт Прайс^[2]? Става ли вече да се връщаме на брега. Разкайвам се на колене. Трябва да хвана самолета за Фиджи.

— Нима? А коя снимка си лепнал в паспорта си? От ареста в полицията ли? — попитах иронично.

Локи се наведе над лицето на Себастиан и гласът му стихна до заплашителен баритон.

— Питам се защо се интересуваш от скромната ми личност.

Себастиан се усмихна загадъчно като сфинкс.

— Без коментар.

— Така ли? Тогава знаеш ли кой е този? — попита Локи и посочи един от мускулестите си приятели. — Чарли Мрежата. Единствената мъчнотия да се отървеш от нечий труп в морето е, че го изяждат акулите. Тях пък ги хващат рибарите и като ги разрежат, намират ръка с часовник или пръстен в комплект с отпечатъци. Но на Чарли му сече пипето. Омотава трупа в мрежа за кокошарник, после му окача оловни тежести. И така трупът ти си стои на дъното на морето и от него си похапват мъничките рибки, докато излапат всички доказателства. Никой не подозира нищо. Главната индустрия на Австралия е да губи туристи. Докато се гмуркат при рифа, докато кръстосват пустошта, разкъсани от акули, докато плуват. Дори и лорд Лукан е изчезнал по тези места.

Очите на Себастиан лудешки се въртяха, а през това време в тъмната вода се бяха събрали да пируват всевъзможни риби.

— Щом си толкова убедителен... Рене нае частен детектив да разрови мръсните ти ризи. За да не ми пречиш в прелъстяването.

— А демонстрацията? — мрачно продължи Локи. — Нае те и там да създадеш неприятност, така ли?

— Не позна, Шерлок, или по-скоро господин Холмс — отвърна Себастиан с престорено уважение. — Рене ми подметна, че ще е полезно, ако Луси и Тали изпаднат в беда. Особено Луси, понеже има и предишна присъда.

Ченето ми висна. Рене бе уредила всичко с повече прецизност, отколкото оплешивяващ телевизионен говорител си сресва косата. Екстремните спортове ряпа да ядат пред светкавичния развод. Рене. За начинаещи, напреднали и на смъртоносно ниво.

Когато ушите ми престанаха да бучат, отново се обърнах към него.

— Защо, Себастиан? Защо го извърши?

— Аз съм поет. Рене е моят Медичи. Моята покровителка.

— С други думи ти трябваша пари, за да смъркаш кока — преведе Локи и извади пакетче бял прах от джоба на джинсите му.

Себастиан сви рамене. Зъбатата му усмивка стана остра като бръснач.

— Всъщност част от плана на Рене бе да подхвърля наркотика на Луси... Рядко присъждат попечителство на пристрастена към коката майка. Но трябваше да я опитам доколко е истинска. Рекох си, защо пък не. Винаги съм обичал наркотиците, защо не и ти? Освен това, щом доставката е безплатна, трудно е да ѝ устоиш. Боя се, че Рене разбра и край с разбирателството между нас. Купи ми билет до Фиджи като прощален жест. Между впрочем дрогата си я бива. Не е смесена с разни гадости. Мога да намеря много изгодно няколко грама, ако се интересува.

За сетен път се изненадах колко съм непрозорлива. Не знаех, че Себастиан се е родил със сребърна лъжичка в устата. И понеже говореше с раздвоен като вилица език, трябваше да го пъхна в чекмеджето за прибори. Бях смаяна, че се е готвел да ми подхвърли наркотици. Всичката физическа страст, която изпитвахме един към друг, не доказваше, че Себастиан има някакви чувства към мен. Само ставаше ясно, че тестостеронът му е в изобилие, а парите не му стигат. За него сексът не бе нищо повече от гимнастика. Йога в голо състояние. Спорт, за който нямаше нужда да излиза навън. Не бе по-лично от тренировка по аеробика за двама.

— Ако си спал с дъщеря ми, ще те убия по най-болезнен начин — заплаших го аз и се приготвих да чуя най-лошото.

— Спокойно. Не съм. Само я накарах да се влюби в мен. Разбира се, ще мине доста време, докато ме забрави.

— Да, как ще намери юнак като теб — просъсках язвително.

Локи го удари, преди да се налага да го моля. Едно бе сигурно: за известно време Себастиан нямаше да може да си завира носа другаде освен в памук.

В Локи дори се събуди адвокатът и изтръгна пълни писмени признания, а за свидетел се подписа Чарли Мрежата. После отпърпорихме към брега, където Локи тръшна Себастиан на брега като дрипа, изхвърлена от прибоя.

Телефонът ми завибрира. В суматохата бях пропуснала две повиквания и есемес от Сузи.

— Ела си вкъщи. Намериха Тали и тя е в безопасност.

Когато видях отново скъпата си дъщеря, я прегърнах с такова облекчение, че едва не я смачках. За миг забравих всичките си нещастия.

— Тали! Къде беше? Поболях се от тревога.

— У една приятелка. Помолих я да не ме издава. Но майка ѝ е клиентка на Сузи и ѝ се обади.

— Няма значение. Нали си жива и здрава. — Докато я притисках до себе си, Локи ѝ разказа за измамите на Рене. Усетих как Тали потрепери, сякаш през тялото ѝ премина електрически ток. Устата ѝ зина. Като видях преbledнялото лице на дъщеря си, лишено от всякакви преструвки, с разтекъл се грим и мигли, сплъстени от плач, почувствах, че ми прилошава и едновременно ми накипя.

— Тали, знаеш, че през всичкото време, откакто баща ти ни напусна, не промълвих и една лоша дума по негов адрес, защото книгите по психология съветват да не се очерня другия родител. По дяволите. Баща ти е негодник! — Имах чувството, че цялата ми съдба чака да я свържат с един от онези центрове за обаждания на клиенти в Индия и слушам изопачени версии на старите си любими парчета. „Вашето обаждане е важно за нас, но ще ви помолим да изчакате до края на живота си.“

Съзнанието ми като по чудо бе кристално ясно. Когато вдигнах телефона, знаех точно какво се готвя да направя. Да си взема билет за

Лондон.

[1] Филм за трагичния живот на Джоан Крофърд с участието на Фей Дънауей — Б.пр. ↑

[2] Винсънт Прайс (1911–1993) — американски актьор, участвал в трилъри и хоръри — Б.пр. ↑

В КАПАНА НА ПРИЛИВА

Залепила буза до стъклото на прозореца на самолета, се мъчех да проумея как така се обърка животът ми. Защо не четях за събитията от изминалата година, без лично да участвам в тях. Но Руби и Тали бяха лентичките, с които отбелязвах докъде съм стигнала.

Мислите ми се върнаха към родината. Англия най-вече произвежда песимизъм, сексуални перверзни, телевизионни програми по градинарство, криминални мистерии за убийства в Оксфорд, епиграми, пудинги и платове на тънки райета. Австралия, от друга страна, създава оптимизъм и другарство. Ето защо Сузи седеше до мен на трийсет и осмия ред във втора класа. Приятелката ми не преставаше да оглежда пътниците.

— Ако Ралф Файнс е в самолета, ще стигна до клозета, преди да светне надписът „Можете да разкопчуете панталоните си“.

Сузи беше толкова развълнувана от перспективата да види Лондон, че дори не се ядоса, когато шишкото на предния ред бутна назад облегалката си и подноса със закуската ѝ кацна върху корема ѝ, където си остана до края на полета. Бившият съпруг на Сузи, онзи, хомото, се бе нанесъл в къщата ѝ, за да държи под око трите деца.

— Докато се върнем, Хийт ще е станал пълноправен член на фенклуба на Кайли Миноуг, а Тали и Матилда ще са се докарали на вид като мацките от „Абба“. Да му се не знае, той ми дължи десет години грижи по децата. Само да не похарчи всичките пари, които му оставих, за вазелин — засмя се тя.

Опитах се да поспя, но от тревога и угризения сънувах такива мрачни сънища, че отведнъж се сепнах, а мускулите на челюстите ме боляха от стискане. Повече не мигнах, чак докато се приземихме.

Бледа светлина се процеждаше през зацапания прозорец на експреса от „Хийтроу“. Привикнала с жаркото австралийско слънце, бях забравила приглушената сивота на английския пейзаж. Забравила бях и мрачното величие на Лондон. Редиците къщи стил Крал Джордж, които винаги намирах за особено очарователни, сега ми изглеждаха

потискащи. Векове наред ги поддържаха с тягостна пестеливост и сега имаха унил и печален вид. Сузи ги виждаше по различен начин. Докато влакът набираше скорост покрай зеленчукови градини и скупчени една до друга постройките, тя се любуваше на топлата, кехлибарена светлина, грееща от прозорците на обраслите с лишеи къщурки, по-стари от която и да е сграда в Австралия. Докато аз мислех, че мъглата е гъста като супа, а градът е мръсен и кален, за нея цялата страна ухаеше като красива, стара църква, а във въздуха витаеше духът на древността. Сузи се вълнуваше, че се намира на място, изобилстващо от история. Искаше да подуши под всяко канапе дали там не се спотайва навалица от духове още от дните на Хенри VIII.

Сградите я омагьосваха с изпъкналите си куполи, извивки и кули, с матовите си стъкла, придаващи им вид на грамадни пудинги. Изцвърча от радост при вида на черното такси, което ни откара от гара „Паддингтън“ до Нйтсбридж и каза, че ѝ приличало на бомбе на колела. Очароваха я старомодните, малки аркади с големи колкото къщичка за кукли магазинчета, блещукащи приканващо във вечерния здрач.

— Брей! Виж какви неща! — посочи тя към „Хародс“ и „Харви Никълс“ с благоговение. — Не съм подозирала, че може да съществуват толкова много вещи, които да не искам! — Дори и студът не ѝ пречеше. — Мъжагите тук може и да се гушкат с овцете, но само заради вълната им — избъбри тя. — Ами този остър мирис на зеленина след дъжд. — Непрестанният дъжд, барабанящ по прозорците, само усили чувството на Сузи за уют. Дори се прехласваше по големите, празни, обли автобуси, които подскачаха от дупките по пътя и заливаха пешеходците с бензиновите си издихания. Отвсякъде прииждаха звуци — дрънчаха радиатори и охтичаво хриптяха, свиреха гуми, подвикваха си пешеходци, които ми приличаха на невротични мишки в клетка. Докато Сузи се дивеше на падащия мрак, в мен ниското надвиснало небе предизвикваше клаустрофобия. Европа изглеждаше така овехтяла — атмосферата бе пълна с дъха на чужди хора. Липсваше ми соленият аромат на австралийския въздух, свеж, след като е разрошил върхарите на дърветата. Докато Сузи се възхищаваше на студената зимна светлина, режещия студ и замръзналите паркове, за мен голите дървета бяха

тъжни и печални. Пред очите ми бе вечнозеленият Сидни, опиянен от собствените си сокове.

Решихме да пренощуваме в пансион със закуска в Ърл Корт. На следващата сутрин, след няколко телефонни разговора с общи приятели, хванах дирите на Рене. Отделните сведения паснаха като мозайка. Рене щяла да се вози на корабче по Темза цял ден. Щели да снимат модели. Ето каква награда си спечели Руби на конкурса за красота на плажа Бондай. Бях забранила на Рене да праща дъщеря ми там. Обуздах гнева си — все едно загасих фитила на бомба. Сутринта бе мразовита; хапеше и отвън, и отвътре. Но без дъщерите ми в душата ми и без това цареше безрадостна зима.

Когато със Сузи потънахме във влажното метро, аз я предупредих за джебчиите и я посъветвах да държи дамската си чанта пред себе си.

— Престъпността тук е толкова страшна, че се налага да чакаш шест седмици, преди да ти дойде редът да обереш някой турист. И се опитай да не дишаш, докато не стигнем кея. Звукът, който чуваш, е от хора, отчаяно изхвърлящи слюзести съсиреци.

— Ето какво значело „такса за задръстване“. Плащаш да караш през града, за да не се простудиш в метрото.

Засмях се, макар да ми се плачеше. След като открихме наетото за снимките корабче, със Сузи се качихме на борда в последната минута. Старото корито се казваше Нептун... древногръцкия бог на морската болест, както научих, като видях позеленялото личице на Руби. Щом я открих, ме изпълни гореща радост. Заля ме облекчение. Чувствах се лека, като напомпана с хелий. Душата ми летеше толкова високо, че се боях някой изстребител да не я вземе за НЛО и да я свали.

Когато Руби ме видя, очите ѝ светнаха от радост. Усмихна се и се показаха две редици безупречни зъби.

— Мамо! — Тя се хвърли в обятията ми и се вкопчи в мен като удавник. Притиснах крехкото ѝ телце до своето. Миришеше сладко на сапун и паста за зъби, но кожата ѝ, приятно потъмняла от лятното слънце, бе настръхнала от студа. — Мамо, прости ми, че не ти казах за конкурса за красота. Рене ме увери, че това е малката ни тайна. Добави, че парите ти трябва да ти са доволна и признателна. Но не ми

позволиха да се сбогуваме... тук не ми харесва. Мислех, че ще бъде като във „Най-красивият американски модел“. Ужасно е студено, но леля Рене ми нареди да облека тези глупави дрехи и да престана да хленча. Ощипа ме по бузите, за да порозовеят. Не искам да ставам модел, мамо. Кой се грижи за Пухчо? Искам да си отида вкъщи.

Вкъщи, отбелязах, бе Австралия.

— Всичко е наред, миличка. — Дъщеря ми бе облечена в абсурдно къса пола, за да рекламира марка кукли на име Лолита. Заобикаляха я седем-осем други момичета, пременени по подобен начин. Когато наметнах якето си около деликатните ѝ раменца, ми се нахвърли млада жена с тефтер в ръка, която припряно отбелязваше имената им.

— Коя сте вие? — Нацистката надзирателка поиска да знае с носов говор, присъщ на простолюдието.

— Майката на Руби. Изтеглям дъщеря си от това долно мероприятие.

— Вярно ли? — тонът ѝ бе остър като извитите ѝ вежди. — Само да щракна с пръсти и триста сополанки ще се втурнат да заемат мястото ѝ.

— Нима? — изръмжах. Вече не бях плахата и нерешителна жена отпреди шест месеца. — Вместо да щракате с пръсти, защо не тропнете с токчетата си и — запуших ушите на дъщеря си — и не вървите да се шибате. — Клекнах до малкото ми момиченце. — Къде е баща ти?

Руби посочи към каюткомпанията, където родителите на моделите стояха и пиеха ирландско уиски, за да прогонят студа.

— Руби, чуй ме. Искам да изчакаш тук със Сузи. Не се пускай от ръката ѝ. — Тонът ми недвусмислено я уверяваше, че си отиваме вкъщи.

Когато ме видя, Рене издаде звук като мивка, връщаща обратно отходната вода. Физиономията на Джаспър се сгърчи, като че не контролираше лицевите си нерви.

— Какво, по дяволите, търсиш тук? — Барът на корабчето гъмжеше от гримьори, стилисти и всякаква друга артистична измет. Гласът на Рене режеше като моторна резачка и множество глави се обърнаха към нея.

— Да говорим на палубата — нареди под сурдинка Джаспър. Последвах ги на ледената горна палуба, а гигантското виенско колело се опули насреща ни като око на циклоп.

— Руби остава с нас. Това е най-правилното решение. — Парата от устата на Джаспър се устреми към небето. — В противен случай, ще се боря против теб в съда. Наистина ли искаш останките от проваления ти брак — твоят алкохолизъм, арест за нападение над полицай, глоба за неявяване в съда, да не говорим, че си спала с гаджето на собствената си дъщеря — да станат достояние на всички? Опитвам се да ти помогна, Луси. — Джаспър говореше с изкуственото съчувствие на погребален агент.

— Мога да предложа на Руби толкова много — надуто се обади Рене и почука по палубата със сгъваемия си чадър. — Зная, че ме имаш за кучка и половина. Но само защото зная какво искам, не означава, че съм зла. Ще давам отличен пример на Руби. Няма да се спра пред нищо, за да ѝ дам най-доброто. — Рене се бе вкопчила с лакираните си нокти в собствената си представа за майчинството. — Най-елитните училища, най-подходящите приятели, най-елегантните дрехи...

— Ти допусна в къщата ти да плъзнат мишки, не е ли така? — студено попита Джаспър. — Как ще погледне съдията на това? Не е среда, подходяща за отглеждане на дете.

Погледнах мъжа, с когото някаква зла вещица бе сменила съпруга ми.

— От единствената кутия на Пандора, която ще се отвори в съда, ще изскочи някой си Себастиан Понсонбай, нает от Рене. Сутенъор и по име, и по природа, за да ме вкара в клопка. Не си прави труд да отричаш, Рене. Всичко е написано черно на бяло. — И докато историята правеше рязък обрат, извадих от джоба си клетвените показания на Себастиан. — Но коя съм аз, за да те съдя? За това ще се погрижат съдебните заседатели, когато те арестуват за търговия с твърда дрога.

И да е имала Рене някакви бръчки, те напълно се опънаха.

— Наркотици ли? — Гласът на Джаспър бе толкова писклив, че щеше да стресне и прилеп, ако случайно прелетеше тъдява.

— Ако прочетеш тук, ще се убедиш, че Себастиан не ни спестява никакви подробности. Можеш и да се оставиш на милостта на съда, но

нали знаеш какво значи омърсено име? Според мен е по-разумно да ми предоставиш пълно попечителство и нотариалния акт на къщата и да се пръждосаш от живота ни.

Адамовата ябълка на Джаспър се задвижи нагоре-надолу като мъничък асансьор.

— Не исках да отвеждам Руби. — Джаспър се дърпаше толкова бързо, че ако беше кола, трябваше да му натиснат клаксона. — И не зная нищо за никакви наркотици. Надявам се, че ми вярваш.

— Аз пък се надявам да ти дадат горно легло в затвора.

Рене ме изгледа, сякаш току-що ѝ бяха изключили животоподдържащата система. Вятърът подхвана кичури от косата ѝ и ги развя около главата ѝ като пипалата на Медуза. В очите ѝ като напалм избухна гняв. После се нахвърли отгоре ми досущ като лешояд върху мърша. Смахът ѝ бе на побъркана, изпусната от лудницата. Корабчето плаваше към Лондонската кула. В сянката на Портала на предателите^[1] тя ме сграбчи за гърлото. Почувствах как лицето ми се издува като на анимационен герой, а очите ми се готвят да изскочат от орбитите си. Пусна ме, после ме фрасна със сгъваемия си чадър и аз залитнах назад. Очевидно парапетът на палубата бе конструиран от същия инженер, пресметнал колко топлинни щита трябва да има на Аполо 13, защото се прекърши като съчка. Кожата на гърба ми болезнено се раздра, докато се премятах през счупеното перило. Инстинктивно протегнах напред ръце и сграбчих коженото палто на Рене. Загубила равновесие, и тя потърси опорна точка — най-близо до нея се оказа Джаспър. В същия миг корабчето кривна наляво, за да избегне водната диря от разминаващата се с него баржа.

Гледана от безопасността на моста „Гауър“, цялата злополука сигурно се е развила в зловец каданс — жена, падаща зад борда, сграбчва със себе си нападателката си, която на свой ред повлича и трети човек към водата. Но паднеш ли в Темза в началото на март, хипотермията ти е в кърпа вързана. От студа в черепа ми звъннаха камбани. Влажен въздух напълни дробовете ми. Надигащият се прилив завлече телата ни надолу по реката. Повлече ни покрай непристойно щръкналия търговски център на Канарския пристан. Бях дала якето си на Руби, затова само оставаше да изуя маратонките си, за да плувам с лекота. Видях Джаспър и Рене да се оплитат в грамадните си палта, после изчезнаха между две вълни. Въпросът е: ако видиш съпруга си и

любовницата му да се давят, би ли изпила чаша шампанско и хукнала да си купиш нови обувки? Велики Боже. Налагаше се да спася жената, която мразех най-силно на света, и се излагах на непосредствена опасност кралицата да ме награди с орден за храброст. Ами Джаспър? Не можех да спася и двамата. Често те питат как разбираш, че бракът ти наистина е мъртъв?... Недвусмислен белег е да си в моргата за разпознаване на трупа на мъжлето си.

И така заплувах през ледената вода към съпруга си. Естествено, щях да се торозя при спомена за ужасените очи на потъващата Рене. Да, щях да се измъчвам, като си представям как ръцете ѝ се протягат към повърхността. Щях да се терзя от това чувство... да речем, петнайсет минути максимум, това си мислех, като гледах как тялото ѝ плаваше към Дартфорд.

В главата си чувах гласа на Локи. „Определи опасността. Прецени как да действаш. Настигни и обезопаси давещия се. Върни го на брега.“ Приложих техниката за спасяване, на която ме бе учил без никакво оборудване. „Приближи се към главата на давещия се. Жизненоважно е да се възстанови кръвообращението му. Направи му пет бързи вдишвания, след това на брега му приложи дишане уста в уста — трийсет натиска върху гърдите, две вдишвания.“ Устните на Джаспър бяха тънки като хартия с цвят на мокър цимент, очите му бяха прозрачни като очите на риба. Но още дишаше. Едната му ръка се бе измъкнала от тежкото му палто, а аз освободих и другата. „Хвани удавника под мишницата с по-силната си ръка и го притисни до себе си. Плувай назад и нека бедрото ти е близо до кръста му. Не се оставяй да те разсейват чувства.“ Забелязах пред себе си пристан и заплувах към него. В далечината изглеждаше неясен, но със скоростта, с която се движехме, скоро щяхме да стигнем до него. Когато отпуснах надолу крака и стъпих във вековната тиня, се тресях от адреналин, но бях екзалтирана от факта, че оцеляхме. Притиснах се до Джаспър, след като го издърпах върху калния пристан, и му приложих дишане уста в уста. Воят на мощен мотор ме предупреди, че истинските спасители приближават. Речната полиция ни уви с одеяла и ни откара до болницата „Сейнт Томас“ да ни изследват за хипотермия. Чак когато бяхме в безопасност в спешното отделение и чакахме да ни разпита полицията, Джаспър проговори.

— Едва не умрях — с усилие промълви той, когато шокът отшумя. — Ти ме спаси.

— Да беше умрял още преди месеци, смазан от високата като Еверест купчина неплатени издръжки, които си присвои.

— Луси, скъпа, изслушай ме, не знаех, че Рене е наела Себастиан. — Джаспър ме изгледа опулен — пародия на изумлението. — Като си помисля, че му е платила да те съблазни и, Боже мой, Тали, иде ми да се сритам.

— Какво чакаш? Ако съдя по вкараните от отбора ти голове, може и да не улучиш... Като стана дума, ако пусна тази история на пресата, никога повече няма да работиш като треньор... Освен ако не сключим сделка. Понеже ти открадна спестяваните цял живот пари, смятам, че е справедливо къщата ни да се запише на мое име. И да се срещаш с децата ни само в мое присъствие.

Според мен мнението на един мъж за жена му силно се влияе от факта дали тя е опряла пушка до главата му, а аз съм въоръжена с няколко копия от изтръгнатите от Локи признания на Себастиан.

Джаспър го удари на съзливни молби. Чух достатъчно „Не съм искал да те нараня“, „Не зная какво ме прихвана“ и „Очевидно съм имал психическо разстройство“. Трябва да имаш сърце от камък, за да слушаш извиненията на съпруга си за неговото прелюбодеяние... без да се пукнеш от смях.

— Но аз още те обичам — завърши той с откровеността на търговец на стари коли.

Любовта е като прилива. Когато идва, всичко изглежда розово. Чак щом дойде отливът, виждаш отломките, скрити преди под повърхността — счупени шишета, ръждясали бебешки колички, канализационни тръби, разложени котки и кучета със завързани тежести, за да се удавят. Мъжът, когото някога обичах с такава страст, стоеше пред мен слаб като изкормена риба.

— Да забравим за развода. Нека продължим откъдето спряхме. Бракът ни не беше толкова лош, Луси.

— Толкова лош? Бракът ни не бил толкова лош? — Отпих от горещия, сладък чай. — Брей, чакай да помисля. Ако не броим изневярата, психическия тормоз, душевните терзания, опразнените банкови сметки, слепотата за нуждите на семейството, емоционалната амнезия и манипулацията на децата ни, да, не виждам нищо лошо —

отвърнах иронично и измъкнах от косата си някакво изсъхнало водорасло. — Обявявам връзката ни за мъртва, Джаспър.

— Заслужих си го — ненадейно се съгласи той.

— Ако не ми припишеш къщата, ще уведомя полицията, че си ме блъснал в реката в опит да ме убиеш и избягаш с любовницата си. Оставила съм всичките си земни блага на теб, което прави убийството примамлив изход.

— Но... — Той потрепери. — Ами децата... Те са всичко за мен...

Вече ми бе все едно.

— Ще те уведомя, когато се дипломират. Желая ти щастлив живот.

[1] Воден подстъп към Лондонската кула, построен от Едуард I, през който са преминавали затворниците — Б.пр. ↑

ИЗДИРВАНЕ НА ПОТЪНАЛ ПРЕДМЕТ

Австралийците са откровени и не си кривят душата. Ако една улица се казва „Речен бряг“, ще минава покрай поток. Ако дадена пътека се нарича „Пътят на лютичетата“, ще е сред поля от тези цветчета. В Англия „Пътят на лютичетата“ ще гледа към жилищен квартал, приклещен между бунище за индустриални отпадъци и публичен дом, опрял в пистите на „Хийтроу“.

Няколко дни по-късно се върнах от Англия с Руби и Сузи и открих пред къщата на Локи табела „Продава се“. Беше си взел отпуска от клуба по сърф на Северна Кронула. Когато след два дни все още не можех да го открия, проследих беembeто на Шардоне до Ла Паруз. Движех се на разстояние няколко коли от нея, но се оказа, че е ненужно. През всичкото време огледалото за обратно виждане на Шардоне сочеше право надолу с единственото предназначение да ѝ служи, когато се гримира. На всяко кръстовище тя си мацваше още гланц за устни или туш за мигли. Улицата, по която тя най-сетне зави, Оушън Клиф Роуд, вървеше покрай скали, надвиснали над океана, както възвестяваше. Тя спря на паркинг пред модерна, бежова наглед обществена сграда. Имаше врати с електронни устройства и ограда с остри стоманени шипове. Дали не посещаваше група за пристрастени към гланца за устни? Заинтригувана, спрях в сенките и зачаках. Шардоне паркира на място за инвалиди, понеже беше по-близо до вратата, и още веднъж огледа перлено розовото си червило.

Когато видях да се появява Джак Маклакълън, сърцето ми пропусна един удар. Бе облечен в елегантно поизсветлял костюм с камуфлажен цвят, а ръкавите на ризата му бяха навити до лакътя. Широкопола шапка скриваше лицето му. При мисълта, че го виждам отново, ме обзе нетърпеливо очакване и въодушевление, но и известно опасение. Още толкова много не ми беше обяснил. Но мисълта за усмивката му ме топлеше като прегръдка.

Шардоне припна към него с тясната си, къса рокличка и златни сандали. Наблюдавах я с тъга как го целуна по бузата и ме жегна остра

ревност. Той беше с гръб към мен и не можех да прочета изражението му, но видях как отвори портфейла си и извади няколко банкноти. Шардоне взе парите, кокетливо се засмя и подрипна към колата си, несъмнено тръгнала на пазар за секси бельо за следващата им среща. Тя свали покрива на колата и паркинга гръмна от гласа на Ейми Уайнхаус. Откритата спортна кола обясняваше защо тази жена няма ум. Очевидно вятърът отдавна го бе отвял.

— Джак.

Сепнат, той се обърна с ключове в ръка, а вратата на колата зееше. За миг Локи ме изгледа, сякаш съм рядко морско животно, изпълзяло от дълбините. После гняв помрачи лицето му.

— Какво търсиш тук?

— Благодаря, добре съм — отговорих иронично. — А ти как си?

— Още дишам, както виждаш — отвърна с неохота той. — Какво, да го вземат мътните, правиш тук? — Раменете му висяха унило, а по лицето му имаше повече бръчки, отколкото си спомнях.

— Безпокоях се за теб. Казах си, може би ще искаш да узнаеш, че доведох обратно Руби. И че Джаспър напусна Австралийската футболна федерация. Замина като треньор на някакъв отбор в Колумбия, където престъпността е начин на живот, няма да се преумори от работа, а съдиите са далечен спомен. Рене май се удави... Въпреки че Сузи прочете някаква статия за жена, извадена жива от Темза — бърборех притеснена. — Може и да е била Рене. Но няма да сме сигурни, докато не чуем, че умопобъркана вътрешна декораторка е превзела някаква малка и беззащитна държавица.

Очите на Локи се стрелкаха насам-натам и като че не ме слушаше особено.

— Не водиш никого със себе си, нали? — попита предпазливо.

— Не. — Соленият мартенски въздух бе неподвижен и натежал от влага. От горещината ризата му прилепваше към тялото му като втора кожа. — Къде сме всъщност?

Очите му станаха студени. Впериха се в далечния хоризонт.

— Няма значение.

— Джак — повиках го колебливо. — Какво става?

Локи сведе брадичка, за да избегне погледа ми.

— Не съм повярвала и думичка от онова, което ми наговори Себастиан...

— Онзи тъпак не знаеше що е истина. Само че ти не можеше да го проумееш.

— Съжалявам, Джак. Защо не ми кажеш истината сега.

Локи запроучва асфалта с вниманието на изследовател.

— В курса ни учеше да общуваме като зрели хора, помниш ли? Как да говорим с изгубено дете, агресивни сърфисти, да предупреждаваме хората за отровни медузи... Наричаше го активно слушане. „Ония неща отстрани на главите ви. — Имитирах гласа му. — Наричат се уши. Използвайте ги...“ Е, цялата съм в слух.

Мускулите под бронзовата кожа на раменете му се стягаха и отпускаха, докато той свиваше и разпускаше юмруци. Човекът определено владееше езика на тялото. И ми казваше ясно и недвусмислено: „Махай се.“ Но неохотата му да разкрие чувствата си пробудиха в мен още нежност към него.

— „Общуването е извънредно важно.“ Все ни го повтаряше в час — упорствах аз. — Комуникациите между наблюдателните кули, плажните патрули, спасителните моторници, хеликоптерите и най-вече между хората.

Но Локи бе на трудна честота на вълната, която хващях по-мъчително отвсякога. Долавях само дращене. Трябваше да сменя честотата.

— Вечната ми роля на изпаднала в беда девица те дразни, нали? Е, аз се промених. Смених си крушките. Снощи. Сама. Отсега нататък ще поправам всичко, което изгаря, гърми, тече или изпушва. Изчетох „Направи си сам“ от кора до кора. Научих много. Научих, че точно когато си до лакти в грес, носът ще те засърби или страшно ще ти се допикае.

Хор от кукабари дрезгаво закряка, но Локи не се усмихна. Продължих да чакам спокойно. Устните ми сякаш бяха на тренировка по аеробика за напреднали, мърдаха нагоре-надолу, нагоре-надолу, а думите излитаха от тях.

— Естествено, откакто всичко поправам сама, вместо телефона звъни тостерът, а когато включа телевизора, руква душът. Но все пак е някакво начало, нали? И повече никога няма да имам нужда от Джаспър.

Локи за първи път ме огледа както трябва.

— Значи окончателно разкара мръсника?

— Е, носталгията не е както едно време... Като погледна назад през десетилетията, се питам... какво, по дяволите, съм си въобразявала? Трябваше да се изправя лице в лице с неприятната истина, че ако не беше Рене, щеше да е някоя друга. Мислех, че съпругът ми ме е напуснал, но всъщност той ме освободи. Свободна съм да изпитвам чувства към друг... — Усетих, че се напрегна, но аз продължих: — Най-подходящото отмъщение е да уредя нов живот за себе си и децата си и да сме щастливи.

В погледа на Локи проблесна плах интерес, но той не отвърна нищо.

— С теб съм щастлива, Джак — добавих многозначително. Той стърчеше самотен като фар. — Какво да направя? Да ти го напиша ли? Да го кажем така: Без теб грамаден, недосетлив, воден спасителю, животът не струва и пукната пара.

Локи ме изгледа мрачно и кръвнишки.

— Вие, англичанките, четете прекалено Джейн Остин. Всеобща е заблудата, че съм самотен. Е, разбери, че не съм. — Гласът му потрепна от силни чувства.

— Съжителството между двама има и хубави страни — се чух да заеквам смутено. — Правят си компания, делят си разходите по домакинството... — Делят си разходите по домакинството! Да му се не знае. Само това ли успях да измъдря? — По-лесно им е с децата. — Що ли не се гръмна? — От време на време правят секс...

— Когато станеш на моите години, Луси, ще разбереш, че има три вида секс. — Локи започна да брой с мазолестите си пръсти. — Първо, секс на чисто новата кухненска маса. Две, секс в спалнята. И три, секс в коридора, когато се разминавате и си казвате „да ти го начукам“.

— Не си ли любопитен да разбереш дали англичанките наистина носят бельо от шаяк и имат три цици? — Лично аз не преставах да се питам как Джак Маклакълън действа в леглото, какви звуци издава, какво казва, на какво ухае и какъв е вкусът му.

Локи сведе очи към мен.

— Не те разбирам, Луси. — В обидата си лицето му бе открито. — Първо се държиш с мен все едно съм кал под обувките ти. После си любезна. След това пак ме ругаеш. А сега си сладка като мед.

— Преди не си ли излизал с женска от моя вид? — Локи свали широкополата си шапка, като че повече не можеше да понася тежестта ѝ на главата си.

— Да си влюбен сигурно е блаженство. Но не го препоръчвай на самотниците — отговори уморено той. — Не и ако искат да си останат такива. Да поправят такелаж. Да водят сметките. Да правят яхти. Едно съжителство ще види сметката на всичко, върху което са работили.

Жилна ме горчива ревност.

— Щардоне е, нали? Отблъскваш ме заради нея.

Джак Маклакълън се възправи с всичките си два метра и насочи гнева си към мен.

— Как можа да ти хрумне, че подобна тъпа фръцла ще ми завърти главата?

— Ами... все си с нея. А безплатните уроци? Дори след случилото се в полицейския участък пак сте заедно...

— Има причина.

Погледнах Локи искрено разтревожена. Напомняше на парче стъкло, изгладено от вълните — острите му ръбове бяха притъпени.

— Каква причина? Джак... Знаеш всичко за мен. Не можеш ли веднъж да захвърлиш пушката на Нед Кели? Зная, че в гърдите ти бие сърце, но странно защо не искаш да допра до него стетоскопа си.

Очите на Локи сега станаха светлосини. Топлотата в погледа му отстъпи пред студенина и подозрение.

— Каж ми! Престани да се правиш на клингон^[1], който пази тайната си за психоаналитика си.

— Тя ме изнудва. Заради жена ми.

После заговори отривисто, като че от всяка дума го болеше езикът. Стоях тиха като мишка, да не би да млъкне.

— Разказвам ти само защото вече няма значение. Съпругата ми е... беше блестяща. И умна. Когато се запознах с нея, работеше като надзорник в полицията. Но някои от престъпниците са особено привлекателни. След като се роди Раян, тя започна да прекарва доста дълго време с един от тях. Той ѝ даваше кокаин. Приятелите ми ме съветваха да се погрижа за брака си, а не знаеха, че я трови наркотикът. Страняха от нея. Но тя отричаше, както повечето наркомани: „Кокаинът не води до пристрастяване — смъркам го от години! Нито от него ми умират мозъчните клетки.“ После ѝ даде да

пробва хероин. Тя откачаше все повече и повече. Натрупа дългове. Подадох молба за развод. Бяхме като в сладникав сапунен сериал, следваха драма след драма. Борех се за попечителство над Раян, който беше само на три, когато подпали къщата ни и тя изгоря до основи. Докато пушила крек. Къщата, която изградих с кървава пот на челото. Освен това била толкова друсана, че забравила, че Раян е вътре. Едва го измъкнах навреме. Нея също. Прекрасната ѝ червена коса гореше, Луси. — Гласът му се пречупи. Пое си дълбоко дъх и продължи язвително:

— Шардоне беше от наркоманската ѝ компания. Напуснах Мелбърн и дойдох да живея тук. Да построя отново живота си. Но проклетата дрога ме намери и тук да ме врънка за пари. Плащам ѝ да си държи устата затворена за миналото. Не искам бедното ми хлапе да разбира, че майка му едва не го е убила.

Бях втрещена. Изля душата си, все едно ме застигна буря. Пълно мълчание, а след това потоп. Стояхме притихнали, останали напълно без думи.

— Какво представлява това място?

— Кукувичарник, така му викат. Посещавам я веднъж седмично. Границата между лудостта и умствените болести е много тънка — заключи горчиво Локи.

По дяволите. Преглътнах. Осъзнах, че Джак Маклакълън наистина е романтичен герой в комплект с откачена съпруга на тавана. Изведнъж се озовах в роман, и то трагичен. Всичката литература, която харесвам, гъмжи от умопобъркани жени. Госпожа Де Уинтър, госпожа Бърта Рочестър, лейди Макбет, госпожица Хавишам. Творбите на Шекспир и Дикенс без тях не струваха и пукната пара. Вирджиния Улф, Силвия Плат^[2]. Нямаше от какво да се страхувам.

— И мен трябва да ме освидетелстват, че съм подписала брачно свидетелство с Джаспър — изломотих аз, от часовата разлика бях оглупяла и се държах неадекватно. — Ами Раян? — По горната ми устна бяха избили капчици пот, и то не от слънцето.

— За него е по-добре да мисли, че майка му е починала. Дори и ако значи да плащам на Шардоне. Това е. Доволна ли си, че ти се изповядах. Чувстваш ли се по-добре? — саркастично попита той. Почувствах как топлотата в гласа му се изпари подобно на капка вода в лятна нощ.

— Раян и аз заминаваме. За Северен Куинсланд. — Думите му затрептяха като опъната струна.

— Северен Куинсланд? Не. Кога?

— Веднага щом уредя да превозят лодката ми и си стегна багажа.

Но на мен ми се беше стегнала душата. Тревожеше се за глупавата си лодка повече отколкото за мен. Бягството не беше в стила му. Джак Маклакълън отвърщаше на всяко предизвикателство. Тялото му пращеше от мускули и енергия. Може би не би се оставил да го победи приборът, но очевидно страдаше. Джак Маклакълън се давеше.

— Когато някога ти казах, че никой проблем не е толкова сложен или страшен, че да те можеш да избягаш от него, ти ме накара да остана и да преборя страховете си. Страхът не ти подхожда.

— Защо всеки път, когато говоря с теб, ме обзема непреодолимо желание да остана сам? — изръмжа той. — Сами сме си много по-добре. — Сигналът му отслабваше като на кораб в буря. — Така искам и да ме погребат — с шортите ми на сърфист. — Зарей поглед към морето, което бушуваше и се блъскаше в назъбените скали под нас. — Ако се търкулнеш оттук, дрехите ти ще излязат от мода, преди да паднеш на камъните — отбеляза тъжно той.

Австралия е най-големият остров на света. По крайбрежните скали се нижат фарове като мъниста от огърлица. Опитах се да направя аналогия, че фаровете са сами, но изпращат сигнали един на друг, но Локи вече изключваше алармата на колата си.

— Но Джак... ти си ми близък... аз... Само на теб имам доверие.

— Изгуби любовника си, а слънцето продължава да изгрява сутрин. Звездите все още греят нощем. Животът продължава. От опит зная, че само делфините умират от любов. — Стори ми се, че за миг се наклони към мен, почувствах с кожата си топлия му дъх. И в следващия миг го нямаше.

[1] Измислена войнствена раса от филма „Стартрек“ — Б.пр. ↑

[2] Госпожа Де Уинтър — героиня от „Ребека“ на Дафни дьо Морие, Бърта Рочестър — от романа „Джейн Еър“ на Шарлот Бронте, госпожица Хавишам — персонаж от „Големите надежди“ на Дикенс, Силвия Плат (1932–1963) — американска писателка — Б.пр. ↑

ВЪЗКРЕСЕНИЕ

Станеш ли плажен спасител, променя се цялото ти отношение към живота. Научаваш колко е полезно да определяш целите си. Помага ти да прецениш кои задачи трябва да изпълниш. Поощрява те да работиш в екип и те учи как да разпределяш работата в него.

Слязох във всекидневната и намерих в умивалника хаос от мръсни чинии и купища пране, а децата ми се излежаваха на канапето като султани, чакащи да им поднесат шербет.

— Слушайте. — Щракнах копчето на телевизора и накарах сутрешното съботно предаване да замлъкне. Двете момичета вдигнаха очи към мен и захленчиха в хор. Накарах ги да замълчат като вдигнах ръка, все едно бях регулировчик с палка. — Ако не си размърдате задниците, тук ще заприлича на романа „Оливър Туист“. Плесници, бой с пръчки, миене на устата със сапун, бой с нажежен до червено ръжен, даване в приют...

Стояха като ударени от гръм.

— Да, дълго бях предана и любяща майка. Но бях такава, докато не осъзнах, че единственото, което получаваш в замяна на обичта и предаността, е счупени токчета на обувките или само един осиротял чепик, бримки на чорапогащите, изчезнал грим и самочувствие, пониско от коефициента за интелигентност на Парис Хилтън. Да не говорим, че цялото мъжко население под двайсет години в южното полукълбо опустошава хладилника ти. Седемзвездната майка я няма.

Подадох на едната кърпата за бърсане на чинии, а на другата парцала за прах.

— Откакто получих австралийската си диплома, работя като физиотерапевт на пълен работен ден. Следователно ще имаме правила. Нарушите ли ги, ще ви наказвам.

Тали ме изгледа с любопитство. Погледът ѝ красноречиво питаше: „Това моята майка ли е?“

— Ето новите ви Божии заповеди. Ще ядете карфиол. Ще уважавате нуждата на майка ви от сън и ще се прибирате преди

полунощ. Няма да имате сексуални връзки с индивиди с прякори Мъжагата, Зъба, Къркача или Паяка. Всъщност ще живеете в целомъдрие, докато не срещнете любезен, грамотен, възпитан мъж, за предпочитане с постоянна работа. И не пожелавайте единствения кашмирен пуловер на майка си и обувки от „Джими Чу“.

Единайсетгодишната Руби, която вече проявяваше първи симптоми на тийнейджърско неспокойствие, започна да мрънка. Затова конфискувах дистанционното на телевизора.

— Ако продължаваш в същия дух, никаква телевизия до края на деня. Така, докъде стигнах? Когато извикам от стълбите, че е време за училище, искам да скокнете като войници, а не да изчезвате в банята с боя за коса или депилатор. — И двете момичета ме гледаха, сякаш съм резултат от объркан опит по природознание. Но аз продължих: — В случай на изчезнали дизайнерски дрехи, бижута или сребърни прибори всяка майка има правото да претърсва и конфискува. Гаджета, прекарали в кухнята повече от седмица, трябва да имат адрес за препращане на кореспонденцията. Повече никакви татуировки и всевъзможни обици. Единственото, което позволявам да дупчите в къщата, е консервата с риба тон, която отваряте сутрин, за да пригответе собствените си сандвичи за училище. Разрешавам един час телевизия вечер, после седате да учите. Тали, позволявам да излизаш един път седмично, и то в събота вечер. Вечерният час е в полунощ, не по-късно, иначе никакви джобни. Не само това, ядосате ли ме, по какъвто и да е повод, ще ви посрещна пред училище и ще ви прегърна пред всичките ви приятели. Най-вероятно по бикини. Освен това, ако още веднъж си спретнете купон без мое позволение, не само ще танцувам, но и ще си припявам и ще изиграя думите на песента с нахлузени на ръцете марионетки.

Тали, потресена от картината, понечи да протестира, но аз не ѝ позволих.

— Руби, колкото до домашните ти любимци, не искам друга твар в къщата, която има уста. Или хриле. Или същество, което трябва да поддържам живо. Ако още веднъж забравиш да нахраниш Пухчо, ще го мариновам. А, и двете започвате уроци по музикален инструмент по мой избор и ще свирите пред целия ни род всяка Коледа. Ясно ли е? Сега гледайте! Онова там е машина за миене на чинии и о, чудо на чудесата, имате ръце, с които да я пълните! Слава на Бога! И последно,

аз съм дяволски добра майка. Затова само ако ви хрумне да ме дадете в старчески дом след четирийсет години, ще преследвам като дух и двете ви.

Руби се възмути и излезе от стаята. Но за мое огромно изумление Тали се усмихваше. Усмивката ѝ се разшири чак до ушите. После видях, без да мога да повярвам, как си надяна гумените ръкавици и започна да пълни миялната и да нарежда в умивалника по-големите съдове. Дългата ѝ руса коса, вързана на блестяща конска опашка със стар гумен ластик, ми напомни на годините, когато беше по-малка. Пред очите ми тя отново се превърна в спокойното, общително момиче, което помнех, отпреди баща ѝ да ни напусне.

— Тали — попитах аз, докато си наливах кафе. — Защо толкова се карахме тази година, как мислиш?

— Защото знаех, че ще го понесеш. Дължна си. Ти си моя майка.

Приех го като комплимент.

— И понеже толкова си приличаме — додаде тя.

Последното наистина почувствах като комплимент. Усмихнах ѝ се в отговор. Обичта помежду ни по чудо бе оцеляла.

Зърнах Сузи да прекосява задния двор, като леко се олюляваше, и излязох да я посрещна с горещо кафе.

— Махмурлук — промърмори тя.

— Ти да не си топка за боулинг? Я излез от утъпкания улей. — Повторих като ехо първите думи, които тя ми беше казала.

— Много смешно. — Тя допря ръка до челото си, за да притъпи болката. — Няма да повярваш...

— Повярвай ми, след всичко, което преживях през изминалата година, ще е истинско чудо, ако нещо ме шокира.

— Али ме целуна.

— Ал Кайда точка ком?

— Именно. Бяхме на купон в един нощен клуб и танцувахме до сутринта. Толкова е нежен. А какви шоколадови очи. Струва ми се, че си падам по него, Луси. Само дето нищо няма да излезе. Нося на врата си звездата на Давид, а той — мюсюлманска броеница. Ако станем гаджета, реколтата ще посърне, планетите ще спрат да се въртят около слънцето, пенисите на всички ще окапят и светът ще престане да съществува какъвто го знаем.

— Може и да потръгне. Стават и чудеса. Я погледни вътре.

Сузи вдигна черните си очила и надникна през отворения кухненски прозорец, а очите ѝ се разшириха недоверчиво.

— Дъщеря ти ли мие съдовете?

— После ще пусне пералнята и ще ми помогне да огладя.

Сузи ме изгледа с възхищение и тържествено кимна.

— Браво — грейна тя. — Вече категорично излезе от фазата на майка мъченица. Питам се, на коя жена ѝ трябва ореол? Само още един предмет за лъскане, нали? — Тя отпи признателно от кафето си. — Ами Локи? Призна ли му чувствата си?

— Боя се, че е обвързан за лодката си в здраве и болест и докато е в състояние да си купува бензин и рибарски мрежи. Или смъртта ги раздели. В сърцето му няма място за жена.

— Предупредих те, Луси-Лу.

— Мисля си, когато децата напуснат дома, да продадем къщите си и с парите да си купим лодка. Можем да я кръстим „Височайшите гащи на нейно величество“. И ще кръстосваме моретата с всичките си приятелки.

— Ще бъде нашият аквадизияк.

Разкикотихме се, а от короните на дърветата ни заприглася нестройният хор на кукабарите. Край с плаванията. Две самотни майки, радващи се на света. За един прекрасен и безгрижен миг повярвах на поговорката: „Как ще наречеш съпруг, който е изгубил деветдесет процента от умствените си способности, чувствеността и топлотата си?“

Разведен.

БРОНЗОВИЯТ МЕДАЛ

Океанът беше като течен тюркоаз. При последния ми опит морето беше бурно и страшно. Днес вятърът бе стихнал и водата изглеждаше примамлива и невинна. Застанала на стартовата линия, се вирах в останалите, които щяха да положат изпита за бронзовия медал. Австралийските момчета са от по-добро тесто. По-високи, по-здрави и по-щастливи, нахлузили плавници на краката си. Сред тълпата от мъжаги стоеше Шардоне. И сочеше към мен.

— О, Боже. Вижте кой е тук. Смотаната англичанка — Шардоне презрително уведоми новия капитан на клуба.

Престанах да обръщам внимание на Шардоне и се съсредоточих върху шамандурата, закотвена далеч зад приборя. Когато изпищя свирката и хронометърът зацъка, се втурнах напред като торпедо. Водата бе толкова топла и копринена, че напредвах с лекота. Този път се оставих вълните да ме люшкат, ръцете и краката ми се движеха в хармония, а душата ми пееше. Близко до шамандурата дълбините не криеха страховити сенки, водата отразяваше слънчевата светлина и я превръщаше в милиони искри.

Пробягах четиристотинте метра и преплувах двестате за по-малко от осем минути. След като изпълних следващата си задача: да спася от удавяне стокилограмов мъж като по учебник, адреналинът ме пришпори и за нула време бях на брега.

Откъм специално пригодения навес, да не би да хванат рак на кожата, Сузи и Ал Кайда точка ком ме чакаха на сянка. Прекосих с тичане плажа и се проснах в краката им запъхтяна. Подкачих Сузи, че се е издънила на нейния изпит, но с Али бяха заети да изследват любовта си.

— Али ще ми дава частни уроци — палаво ме осведоми тя и се освободи от страстните му обятия. — Не ти ли се струва, че той прилича на втория ми съпруг?

— Колко пъти си била омъжена? — попита Али и я целуна по носа.

— Само веднъж... — ухили се Сузи.

Както си лежах под слънцето и се опитвах да успокоя дишането си, наблюдавах как Шардоне пляска отчаяно из водата, преди позорно да я извлекат спасителите с надуваемата си лодка.

— Дреме ми за проклетия изпит — сопна ми се тя, когато прехвърча покрай нас, окичена с водорасли до неузнаваемост. — Локи ще се погрижи да го издържа. Ще направи к'во ли не за мен — изграчи тя.

— Само ако си отвориш косматата розова чекова книжка — иронично се обади Сузи.

Половин час по-късно президентът на клуба ни връчи бронзовите медали и дипломите на спасители. Гордо притиснах до гърдите си моите. Но само с едного исках да споделя радостта си. Когато скочих в колата на Сузи, дори нямаше нужда да ме пита къде искам да ме закара.

Въздухът бе наситен с аромата на плумериите, които се полюшваха на лекия бриз, гъделичкаха краката ми и сочеха пътя ми покрай самотния естуар. Косата ми бе цялата в сол. Носът ми течеше. Цялата бях в лунички и морави синини. Като се смеех, ме болеше, което означаваше, че съм си счупила ребро. Стенех от болки, но пък никога не съм била толкова въодушевена. Ярката плесен, покриваща стволовете на дърветата покрай брега на залива Бъраниър, бе във всички цветове на дъгата.

— Мъртва съм, та отгатък. Сигурно съм единствената на света, получила посмъртната си награда лично.

Локи се изправи. Намасляваше дървото на старата си лодка. Потната му риза бе залепнала за къдравите косми по широките му гърди. Хвърли поглед към медала на врата ми и видях как мнението му за мен се издигна със скоростта на ракета.

— Да ме вземат мътните. Все пак успя! — И бях възнаградена с възторжен удар по гърба.

— Не ме пипай! От плуването раменете ме болят. Изобщо никъде не ме докосвай. Прасците ми са като камък от тичането в пясъка. Китките ми парят от стискането на дъската. Сухожилията ми горят. Гърбът ми е като цимент. От неопрена ми се престърга гърдата. Бедрата ми се изподраха, а задникът ми е син от друсането на дъската

по вълните. Дори ушите ме болят, затова и не помисляй да ми шепнеш нежности. Единствено не ме болят лявата мигла и дясната ноздра.

Очите на Локи дяволито блеснаха.

— Сигурно друга част от теб е останала здрава и мога да я докосна.

— Повярвай, ако някога се разделим, първото, от което ще се оплача на адвоката ми, ще бъде всичкото това мъчение, докато взема диплома за плажен спасител.

Локи повдигна едната си вежда.

— Аз пък ще възразя, че като те убедих да тренираш, ти попречих да се удавиш в собствената си печал.

— Е вече няма нужда да ме спасяват.

— Имаш право... — промърмори тихо Локи. — Аз, от друга страна... май ти дължа стекче бира.

— То не е ли обичайната такса, когато спасиш някого?

Промърмори нещо, изсумтя и запристъпя от крак на крак.

— Ами... да.

— И от какво точно те спасих?

— От самия мен. Заради теб реших да съм откровен с Раян. Дори само заради удоволствието да кажа на Шардоне да се разкара.

За първи път в живота си на празнодумка не се опитах да запълня с притеснено бръщолевене неловкото мълчание.

— Нали знаеш колко исках да ме погребат с шортите ми на сърфист? Е, хрумна ми, че трябва някой да присъства и да види, иначе какъв е смисълът?

Бризът си играеше с изпъстрените със слънчеви петна листа на евкалиптите. Пулсът на лятото туптеше навсякъде около нас, приливът нежно галеше скалите, жужаха цикадите. Морската омара бродираше във въздуха копринени шарки. Джак Маклакълън не бе способен да произнесе думата „любов“. Но очите му говореха вместо него. Както и тялото му. Видях го как вдигна ръка и помахна бавно. Имаше нужда от помощ — това бе сигналът.

Отвърнах — съобщението прието. Засмях се.

— Ох. Олеле. Не ме размивай. Боли ме, като се смея. Между ребрата.

— Леле! Може и да си счупила ребро, Луси.

Локи ми помогна да легна и коленичи до мен. Топлината от високата трева ми се стори като приятелска прегръдка.

— Виж. Заслушай се. Почувствай. — Слънчев лъч проблесна по лицето му. — Знаеш процедурата. Първо огледай дали се движи гръдният кош. — Усетих как погледът му обгръща гърдите ми. — След това с бузата си провери дали удавникът диша. — Горещият му дъх опари устните ми. — Провери големината на зениците, дали реагират на светлина и движение. — Приковах поглед в морскосините му очи и почувствах как се измести центърът на целия ми свят. — После провери дали удавникът не е ранен. Търсим отоци, сочещи за счупване. После отново виж дали диша. — Той леко прокара ръце по голата ми кожа. — Най-накрая прегледай дали няма счупване на таза. — Той ме погали по корема и аз се протегнах и извих в дъга като котка. Следобедните лъчи играеха по телата ни. — Познава се, ако има болка при движение.

— Това движение е доста необичайно — промълвих, чувствайки уголемяващата се буца в късите му панталони. — Май се надига не само приливът.

— Разбира се, ерекцията е признак на контузия на гръбнака.

— Е, беше безгръбначен да се оставиш Шардоне да те шантажира толкова време.

— Но сега реших да ѝ кажа къде да върви... та гръбнакът ми си е на мястото. — Той ми се усмихна дяволито.

— Джак Маклакълън, аз съм шокирана.

— Шокът се лекува като вдигнеш краката на удавника, но главата да остане на равнището на сърцето. Пази го от резки промени в температурата. — Той притисна топлите си бедра към моите, после се надвеси и ме целуна. — Дишането уста в уста се съпътства със сърдечен масаж — каза Локи и с едно рязко движение свали сутиена на банския ми.

— Какви ги вършиш?

— Външен масаж на гръдния кош, процедура, изискваща ритмични движения... — Докато нежно галеше гърдите ми, той отново ме целуна. Потреперих и почувствах, че сладката възбуда в мен става все по-силна.

Една сврака изграчи дълго и протяжно.

— Джак. — Прошепнах името му с предпазливостта на дете, за първи път произнасящо дадена дума. Но възхитителната влага, обливаща слабините ми, подсказа, че в момента приказките са излишни. Когато се сгуших в него, ме удари по гърба, и то съвсем не на шега. Не се отдръпнах и той ме целуна по-силно. Хвана ме с ръце за косата и издърпа назад главата ми, от което гърдите ми щръкнаха и той ненаситно ги захапа.

И така, скрити в слънчевото заливче, благоуханият следобед се стопи в страсти и тих смях. Когато Джак Маклакълън проникна в мен, всяка клетка в тялото ми се нажежи до бяло и в този миг на безподобно щастие забравих всичките си болезки.

Любовта е като да се удавиш. Прекрасно чувство, щом престанеш да се съпротивляваш.

СПАСЕНА

Както всички затворници тя усеща присъствието на надзирателя като пипала, спускащи се към долната част на стълбите, където се е свила. Къщата е притихнала. Поема си дъх подобно гмуркач, който се готви да се устреми към дълбините, и оглежда вестибюла. Няма никого. Стръска се от идещо отвън шумолене на листа. Докато се промъква предпазливо към вратата, нервите ѝ са опънати до скъсване. Нещо я докосва в тъмнината и тя подскача като ужилена. Всъщност това са клонките на стайното растение, за което е забравила. Минава мъчителна вечност, преди да се увери, че не са я забелязали. Промъква се напред, а страхът я следва по петите. Най-сетне вижда очертанията на входната врата, но чувството, че я наблюдават, се засилва. Вратът и раменете ѝ настръхват. Разтърсва я прилив на адреналин. Заповядва си да диша, после болезнено, сантиметър по сантиметър напредва на пръсти към свободата. Почти докосва дръжката на вратата, когато дъска под краката ѝ предателски изскърцва. Чува топуркане на тичащи крака и страхът прогаря цялото ѝ тяло като пламък. Извързва се, за да се изправи лице в лице със своя надзирател. Лампата в коридора светва и я заслепява.

— С какво, по дяволите, си въобразяваш, че си се нагиздила? Няма да излезеш с тези дрехи. Веднага се върни в стаята си и се преоблечи!

Тя свежда поглед към дънковата си къса пола, зашеметяващите обувки с абсурдно високи токчета и повдигнатия си от специален сутиен бюст, едва закрит от моя потник с пайети.

— Погледни се! Ти си на шестнайсет. А не на трийсет и шест. — В гласа ми се прокрадват металически нотки на гняв. — Кога ще започнеш да се държиш като за възрастта си, Тали?

Тали се помайва край вратата, дългокоса и дългокрака. После се обръща към мен и със смях разкопчава потника ми, за да поразголи деколтето си.

— О, стига, мамо. Живни малко.

Усмивката на Тали е ослепителна. В коридора се процежда мъждива светлина от уличната лампа и за първи път забелязвам, че дъщеря ми е пораснала и съзряла, досущ като замръзнала като камък буца масло, която се е разтопила и набъбнала.

Осем часа е в събота вечер. Въздухът е топъл, а богатият син цвят на небето над морето бавно потъмнява.

— След като се преоблечеш с нещо, с което да не приличаш на друсана проститутка... къде точно ще ходиш?

— Навън.

— Къде навън?

— Просто навън.

— Просто навън е най-желаното място, понеже ти все там ходиш.

— Трябва да ми позволиш да се прибирам малко по-късно, мамо. Единствено аз от всичките ми приятели съм длъжна да се прибирам в полунощ. Ще се опитаме да влезем в един клуб...

— В този час можеш само да си навлечеш беля. Затова категорично не.

— Колко си лоша — цупи се тя, но в гласа ѝ няма гняв. Всъщност грее.

Миниатюрна ракета с кимоно прехвърча през вратата и едва не ме събаря.

— Скапана съм. — Очите на Руби блестят от щастие. — Познай! Тръшнах Раян на тренировката по карате — смее се щастливо тя. Навеждам се да я целуна, а косите ѝ ухаят на лято и море.

През изминалия месец Руби престана да се подмокря нощем, а Тали спря да пече курабии. Въпреки това не си правя илюзии. Подозирам, че последните четирийсет години от майчинството са най-трудните.

Ненадейно Тали се извърта и едва не ме смазва в мечешка прегръдка.

— Мамо — бърбори тя, докато рови из портмонето ми. — Когато бях по-малка и за първи път се преместихме в Австралия, не можех да повярвам колко си глупава. Но сега на шестнайсет не мога да се начудя колко много научи за една година. — По-голямата ми дъщеря многозначително се усмихва.

Разбирам, че майчинството е като ютена торба — лесно се набутваш в нея, но трудно се измъкваш... но пък те дарява с моменти на топлота. Изигравам кратък танц по коридора пред донякъде язвителния присмех на дъщерите си.

Локи все твърди, че промяната е неизбежна. Ако не броим автоматите за сода. За първи път в живота си не се боя от тази перспектива. Изглежда ни предстои постоянна промяна.

В кухнята хвърлям поглед към бронзовия си медал, забоден на таблото до списъка за пазаруване, пожълтяла рисунка на децата и бележка да не забравя да отида на зъболекар и в гърдите ми се надига гордост, че успях да оцелея през бурните води на изминалата година.

А сега, щом спечелих бронзовия медал... ми остава да се стремя към златния.

БЛАГОДАРНОСТИ

Писателите си изкарват хляба с лъжи. За да смеси истина и измислица ми помогнаха следните хора, на които благодаря.

Сестра ми Елизабет и най-добрата ѝ приятелка Тарсия Колесников, че положиха изпит за бронзов медал вместо мен и вместо мен изтърпяха синините по бедрата и счупените ребра. Благодаря също на приятелите си от Кронула Тони, Уейн и Бианка Мун, че ме представиха на групата сърфисти, ръководещи се от девиза: „Колкото си по-стар, повече те бива“. На Мартин Дилън, бившия председател на клуба по сърф на Северна Кронула, който ми обясни защо австралийците си пъхат плувките между бузите на задника и за всичко, свързано с морето.

Че ме научи на местното наречие благодаря на Ник Хензъл (физиотерапевт), Тай Веси (естонец), Руби Амхаз (ливанец), Джейн Белсън (адвокат по разводите) и Джейми, Дани и Али Фелбър (тийнейджъри). За тънкостите по отглеждане на змии от безопасно разстояние благодаря на сестра си Джени — херпетолог. (Третата ми сестра Каролайн не ми оказа помощ, но не ѝ търся отговорност, понеже роди наскоро.)

Отправлям признателността си към моята издателска група — прозорливата Франческа Ливърсидж, Лари Финли, Маги Сийл, Карън Рийд и Лора Шерлок, мои агенти, Ед Виктор и Ерейни Фокс и домораслия ми коментатор Джефри Робъртсън. Благодаря и на Пени Крос за ценните съвети и на Натали Периконе, която дари значителна сума на Института по съвременни изкуства герой от романа да носи името ѝ.

Очаквам скъпите ми приятелки на борда на „Височайшите гащи на нейно величество“.

И най-сетне благодаря на скъпите си деца Джулс и Джорджи, че не пожелаха някой да ги осинови.

Кати Лети

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.